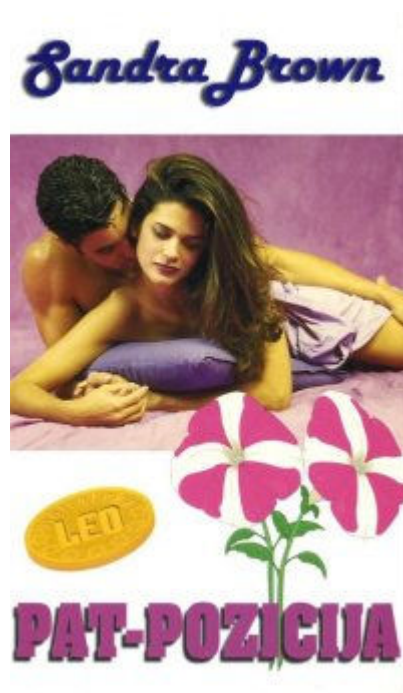

Pat pozicija

Sandra Brown

Dr. Matafyx@crostuff.NET

Dr. MATAFYX@crostuff.net

1. poglavlje

– Upravo sam čula vijest na radiju u automobilu. Tiel McCoy nije telefonski razgovor počela površnim čavrljanjem. To je bila njezina prva rečenica čim se Gully javio na telefon. Nije bio potreban nikakav uvod. Zasigurno je očekivao njezin poziv.

No ipak se pravio blesav. – To si ti, Tiel? Uživao li na odmoru?

Njezin je odmor službeno počeo tog jutra kad je otišla iz Dallasa i zaputila se na zapad Međudržavnom cestom 20. Vozila je do Abilenea gdje je stala i posjetila ujaka koji je proteklih pet godina ondje živio u staračkom domu. Sjećala se ujaka Petea kao visokog, snažnog muškarca s grubim smislom za šalu koji je izvrsno pripremao meso na roštilju, a bejzbolsku loptu mogao izbaciti izvan parka.

Danas su podijelili ručak od mljackavih ribljih prutića i konzerviranoga graška, a potom su gledali epizodu serije Guiding Light. Pitala je može li štogod za njega učiniti dok je ondje, primjerice napisati pismo ili kupiti neki časopis. Žalosno joj se nasmiješio i zahvalio na posjetu, a potom se prepustio bolničaru koji ga je odveo na poslijepodneвно spavanje, kao da je maleno dijete.

Kad je izišla iz staračkog doma, Tiel je zahvalno udahnula oštri, prašnjavi zrak zapadnog Texasa u nadi da će nestati zadah rezignacije i starosti koji je prožimao ustanovu. Osjećala je olakšanje nakon što je obavila obiteljsku obavezu, ali i krivnju zbog tog olakšanja. Snagom volje isključila je takve osjećaje i podsjetila se da je na odmoru.

Ljeto još nije počelo, ali je bilo neobično toplo za svibanj. Ispred staračkog doma nije našla hladovinu za parkiranje; stoga je u njezinom automobilu bilo tako vruće da je mogla ispeći kekse na upravljačkoj ploči. Uključila je klimatizacijski uređaj na najjače i pronašla radiopostaju koja je emitirala neku drugu glazbu, a ne samo Gartha, Georgea i Willieja.

– Izvrsno ću se provesti. Koristit će mi da se malo maknem. Mnogo ću se bolje osjećati nakon toga. Ponavljala je taj unutarnji monolog poput katekizma, nastojeći samu sebe uvjeriti da je to istina. Prihvatila je odmor kao da je to jednako uzimanju laksativa odvratnog okusa.

Zbog vrućine je autocesta djelovala valovito, a to je imalo hipnotičan učinak. Vozila je automatski. Misli su joj lutale. Radio je stvarao neodređenu buku koje je Tiel bila tek napola svjesna.

No kad je čula vijesti, osjećala se kao da se sjedalo odjednom naelektriziralo. Uz nagli se trzaj sve ubrzalo – automobil, Tielini otkucaji srca, njezin um.

Odmah je izvukla mobitel iz velike kožnate torbe i nazvala Gullyjev direktni broj. Ponovno je odbacila svaki nepotrebnii razgovor i rekla mu: – Daj mi osnove.

– Što su rekli na radiju?

– Da je ranije tijekom dana učenik srednje škole u Fort Worthu kidnapirao kći Russella Dendya. – To je srž priče – potvrdi Gully.

– To je srž, ali ja želim pojedinosti. – Ti si na odmoru, Tiel.

– Vraćam se. Na sljedećem ću se izlazu okrenuti. – Pogledala je sat na upravljačkoj ploči. – Bit ću u postaji do...

– Čekaj malo, čekaj malo. Gdje se točno nalaziš? – Oko osamdeset kilometara zapadno od Abilenea.

– Hmm.

– Što je, Gully? – Dlanovi su joj se ovlažili. U truhu je osjetila poznato uzbuđenje koje se javljalo jedino kad bi bila na tragu izvrsne priče. Nije mogla pogrešno shvatiti taj jedinstveni nalet adrenalina.

– Na putu si za Angel Fire, točno?

– Točno.

– Sjeveroistočni dio Meksika... Da, evo ga. Zacijelo je proučavao autokartu dok je govorio. – Nee, nije važno. Ne želiš ovaj zadatak, Tiel. Morala bi skrenuti s puta. Bacao joj je mamac, a ona je to znala, ali u ovom joj slučaju to nije smetalo. Željela je dio ove priče. Otmica kćeri Russella Dendya je velika vijest, a obećava da će postati još veća prije nego završi. – Nemam ništa protiv skretanja s puta. Reci mi kamo trebam poći.

– Pa – otezao je – samo ako si sigurna. – Sigurna sam.

– Onda dobro. Malo ispred tebe nalazi se odvojak za Državnu autocestu 208. Pođi na jug do San Angela. S južne strane San Angela doći ćeš do križanja s...

– Gully, koliko ću zapravo morati skrenuti s puta? – Mislio sam da ti je svejedno.

– Jest. Samo bih željela znati. Gruba procjena. – Pa, da vidimo. Otprilike četiristo kilometara... malo više ili manje.

– Od Angel Firea? – slabašno upita Tiel.

– Od mjesta na kojem se sada nalaziš. Nisam računao ostatak puta do Angel Firea.

– Četiristo kilometara u oba smjera? – U jednom smjeru.

– Duboko je udahnula, ali je pazila da je on ne čuje. – Rekao si autocestom 208 na jug do San Angela, a što tada?

Volan je okretala koljenom, telefon držala lijevom rukom, a pisala desnom. Automobil je praktički sam vozio, ali je njezin mozak radio punom parom. Novinarski su sokovi pumpali brže od klipova u njezinu motoru. Misli o mikrofonima i intervjuima zamijenile su one o dugim ugodnim večerima u stolici za ljuljanje na trijemu.

No prebrzo je srljala naprijed. Nedostajale su joj bitne činjenice. Kad ga je pitala o tome, Gully je postao tvrdoglav, proklet bio. – Ne sada, Tiel. Imam posla preko glave, a ti još moraš prijeći kilometre i kilometre. Do trenutka kad stigneš onamo, ja ću imati mnogo više podataka.

Frustrirana i prilično bijesna na njega jer toliko škrtari s informacijama, Tiel upita: – Kako se zove gradić?

– Hera.

Autoceste su bile posve ravne, a s obje strane protezale su se beskrajne prerije s ponekim stadom goveda na navodnjavanim pašnjacima. Na obzoru bez oblačka ocrtavali su se tornjevi naftnih bušotina. Često je preko ceste ispred nje preletjela kugla od suhog korova, nošena vjetrom. Kad je prošla San Angelo, rijetko je vidjela neko drugo vozilo.

Čudno, pomislila je, kako se stvari razvijaju.

Inače bi se odlučila za let do New Mexica. No prije nekoliko je dana odlučila voziti do Angel Firea, ne samo zato da bi usput mogla posjetiti ujaka Petea, već i da bi se uvela u raspoloženje osobe na odmoru. Duga će joj vožnja dati vremena za ublažavanje pritiska, rješavanje nervoze, započinjanje razdoblja odmora i opuštanja prije nego stigne do odmarališta u planinama, tako da će, kad onamo stigne, već biti relaksirana.

Kod kuće u Dallasu kretala se brzinom svjetlosti, uvijek u žurbi, uvijek jureći za nekim rokovima. Jutros se je, kad je stigla do zapadnih rubova Fort Wortha i za sobom ostavila velegradsko područje, kad se odmor pretvorio u stvarnost, počela radovati idiličnim danima što su je očekivali. Sanjarila je o bistrim, žuborećim potocima, šetnjama po stazama između jasika, svježem oštrom zraku i lijenim jutrima uz kavu i neki dobar roman.

Neće se morati pridržavati nikakvog rasporeda, ničega osim sati ljenčarenja, što je samo po sebi veliki uspjeh. Tiel McCoy davno se trebala prepustiti trenucima opuštanja. Već je tri puta odgađala taj odmor.

– Iskoristi ih ili ćeš ih izgubiti – Gully joj je rekao za dane odmora što ih je prikupila.

Održao joj je predavanje o tome kako bi njezinu radu, kao i njezinoj naravi, maleni predah uvelike koristio. To joj je govorio čovjek koji je u proteklih četrdeset i nešto godina imao samo nekoliko dana odmora – ako se računa i tjedan potreban za uklanjanje žučnih kamenaca.

Kad ga je na to podsjetila, namršteno ju je pogledao. – Upravo o tome je riječ. Želiš li postati ružni, smežurani, patetični spomenik prošlosti poput mene? – Zatim je doista pogodio u žicu. – Odlazak na odmor neće ugroziti tvoje šanse. Taj će posao još uvijek biti ovdje kad se vratiš.

Lako je shvatila značenje te primjedbe. Ljutita jer je otkrio pravi razlog njezina odbijanja odlaska s posla na bilo koje vrijeme, nevoljko je pristala otići na tjedan dana. Obavila je rezervacije i isplanirala putovanje. No u sve planove treba ugraditi malo fleksibilnosti.

A ako je fleksibilnost ikad bila potrebna, onda je to u trenutku navodne otmice kćeri Russella Dendya.

Tiel je ljepljivu slušalicu telefona iz javne govornice držala vršcima kažiprsta i palca, jer nije željela dotaknuti više površine no što je nužno. – U redu, Gully, ovdje sam. Pa, blizu, u najmanju ruku. Zapravo, izgubila sam se.

Hihotao je. – Previše uzbuđena da bi se mogla koncentrirati na to kamo ideš?

– Pa, nije baš da mi je promaknuo neki velegrad. Sam si rekao da toga mjesta čak nema na većini zemljovida.

Njezin se smisao za šalu istrošio otprilike u vrijeme kad je prestala osjećati svoju stražnjicu. Prije nekoliko sati sve joj je obamrlo od sjedenja. Otkako je razgovarala s njim, zaustavila se samo jednom, a i tada samo iz krajnje nužde. Bila je gladna, žedna, umorna, nervozna, sve ju je boljelo i velik je dio puta vozila prema zalazećem suncu. Klima u automobilu postala je vlažna od prekomjernog korištenja. Tuširanje bi bilo pravo blaženstvo.

Gully nije nimalo popravio njezino raspoloženje kad je pitao: – Kako si se uspjela izgubiti? – Izgubila sam osjećaj za smjer kad je sunce zašlo.

Ovdje krajolik jednako izgleda iz svakoga kuta. Još i više po mraku. Zovem te iz prodavaonice u gradiću s osamsto dvadeset tri stanovnika, sudeći prema natpisu na ulazu u mjesto, a mislim da su to malo napuhali. Ovo je jedina osvjetljena zgrada kilometrima naokolo. Mjesto se zove Rojo i još nekako. – Flats. Rojo Flats.

Jasno, Gully zna puni naziv ovog zabitog sela. Vjerojatno zna i ime načelnika. Gully sve zna. On je živa enciklopedija. Skupljao je podatke onako kako ulizice skupljaju telefonske brojeve popularnih učenika generacije.

Televizijska postaja u kojoj Tiel radi ima direktora za vijesti, ali čovjek s titulom upravlja poslom iz tepisonima obloženog ureda i više je zaokupljen birokracijom i administracijom nego pravim radom.

Čovjek u rovovima, onaj koji radi izravno s izvjestiteljima, piscima, snimateljima i urednicima, onaj koji koordinira rasporede i sluša žalopojke, koji grdi kad je to potrebno, onaj koji doista upravlja vijestima, to je Gully, glavni urednik.

Bio je u postaji kad je počela s radom početkom pedesetih godina, a tada se zarekao da će ga morati iznijeti odande s nogama naprijed. Umrijet će prije nego se povuče u mirovinu. Radio je šesnaest sati na dan i jedva je podnosio vrijeme kad nije radio. Imao je živopisan rječnik i bezbrojne poredbe, opsežan repertoar priča o prošlim vremenima u emitiranju vijesti, te naoko nikakav život izvan redakcije. Ime mu je Yarborough, ali samo nekoliko živih ljudi to zna. Svi ga ostali poznaju samo kao Gullyja.

– Hoćeš li mi dati taj tajanstveni zadatak ili nećeš?

Nije se dao požurivati. – Što se dogodilo s tvojim planovima za odmor?

– Ništa. Još uvijek sam na odmoru. – Hm, hm.

– Jesam! Neću otkazati svoj slobodni tjedan. Samo odgađam njegov početak, to je sve.

– Što će novi momak reći na to?

– Rekla sam ti već tisuću puta, nema novog momka. – Nasmijao se svojim promuklim smijehom okorjelog pušača i time joj rekao kako zna da mu laže, te kako ona zna da je on toga svjestan.

– Imaš li svoj notes? – odjednom upita Gully. – Ovaj, da.

Bez obzira kako su se mikroorganizmi razmnožavali na telefonskoj slušalici, sad su vjerojatno prešli na nju. Pomirena sa sudbinom, stavila je slušalicu na rame i pridržavala je obrazom dok je iz torbe vadila notes i nalivpero. Stavila ih je na usku metalnu policu ispod telefona pričvršćenog na zidu. – Reci.

– Momak se zove Ronald Davison – počne Gully. – To sam čula i na radiju.

– Zovu ga Ronnie. Četvrti razred, baš kao i mala Dendy. Neće maturirati s počastima, ali je solidan vrlo dobar učenik. Nikad nije bilo nikakvih nevolja, sve do danas. Nakon jutrošnjeg sata razredne zajednice odjurio je sa studentskog parkirališta u svojoj toyoti, a Sabra Dendy morala je poći s njim.

– Dijete Russa Dendyja. – Njegova jedinica.

– Je li uključen FBI?

– FBI. Teksaški rendžeri. Svi. Ako nosi značku, radi na ovom slučaju. Waco se ponavlja. Svi tvrde da je to u njihovoj nadležnosti i žele sudjelovati u akciji.

Tiel je trenutak šutjela kako bi apsorbirala široke posljedice ove priče. Kratak hodnik u kojem se nalazila javna govornica vodio je do toaletnih prostorija. Na jednom se vratima kočila slika kaubojke u suknji s resicama, nacrtana plavom bojom. Na drugima se, predvidljivo, nalazila slika kauboja u debelim kožnim hlačama i ogromnom šeširu, koji je vitlao lasom iznad glave.

Pogledavši niz hodnik, Tiel je opazila pravoga kako ulazi u prodavaonicu. Visok, vitak, sa stetsonom navučenim na čelo. Kimnuo je blagajnici čija je pretjerano kovrčava kosa bila obojena neuglednom nijansom oker boje.

Bliže Tiel bio je postariji par koji je tražio suvenire, a očito im se nije žurilo natrag do winnebaga. Tiel je pretpostavila da winnebago na benzinskoj crpki pripada njima. Žena je kroz bifokalne naočale čitala sastojke neke staklenke na polici. Tiel je čula kako uzvikuje: – Zele od jalapeno paprika? Za Boga miloga!

Par se tada pridružio Tiel u hodniku, zaputivši se prema toaletnim prostorijama. – Nemoj odugovlačiti, Gladys – rekao je čovjek. Njegove su bijele noge bile posve bez dlaka, a doimale su se smiješno mršavima u vrećastim kaki kratkim hlačama i sportskim cipelama debelih potplata.

– Ti gledaj svoja posla, a ja ću gledati svoja odbrusila mu je žena. Dok je prolazila kraj Tiel, namignula joj je s izrazom lica muškarci-misle-dasu-tako-pametni-ali-mi-znamo-bolje. U nekom drugom trenutku Tiel bi postariji par smatrala simpatičnim i dragim. No sad je zamišljeno čitala gotovo doslovne Gullyjeve riječi što ih je zapisala.

– Rekao si morala je poći s njim. Neobičan izbor riječi, Gully.

– Znaš li čuvati tajnu? – Značajno je snizio ton glasa. – Jer ću nadrapati ako se ovo pročuje prije naše sljedeće emisije vijesti. Dobili smo senzacionalnu vijest prije svih drugih postaja i novina u državi.

Tiel je osjetila žmarce na vlasištu, što se događalo uvijek kad je znala da sluša nešto što niti jedan drugi izvjestitelj još nije čuo, kad bi otkrila neki element koji će njezinu priču učiniti drukčijom od ostalih, kad bi njezina ekskluzivnost imala potencijal osvajanja novinarskog priznanja ili pohvala kolega. Ili kad bi joj jamčila istaknuto mjesto u Nine Live.

– Kome bih mogla reći, Gully? Dijelim prostor s kaubojem koji kupuje paket od šest limenki piva, drskom bakicom i njezinim mužem iz neke druge države, sudeći po njihovom naglasku, te s dva Meksikanca koji ne govore engleski. – Par je maločas ušao u prodavaonicu. Čula ih je kako govore španjolski dok su u mikrovalnoj pećnici zagrijavali burritose.

Gully reče: – Linda...

– Linda? Ona je dobila priču? – Ti si na odmoru, sjećaš se?

– Odmoru na koji si me gotovo prisilio! usklikne Tiel.

Linda Harper bila je druga izvjestiteljica, vraški dobra novinarka, i Tielina pritajena suparnica. Zapeklo ju je što je Gully Lindi dodijelio tako sočnu priču koja bi po svim pravima trebala biti njezina. Barem je ona to tako doživljavala.

– Želiš li čuti ovo ili ne želiš? – svadljivo je upitao. – Hajde, reci.

Stariji je muškarac izašao iz toaletne prostorije. Pošao je do kraja hodnika i ondje zastao da bi pričekao ženu. Kako bi mu vrijeme brže prošlo, izvadio je videokameru iz najlonske putne torbe i počeo prtljati oko nje.

Gully nastavi: – Linda je danas poslijepodne intervjuirala najbolju prijateljicu Sabre Dendy. Sad ćeš se šokirati. Dendyjeva je mala trudna s Ronniejem Davisonom. Osam mjeseci. Skrivali su to.

– Šališ se! A obitelj Dendy nije znala?

– Prema prijateljičinim riječima, nitko nije znao. To jest, nitko nije znao sve do sinoć. Klinci su obavijestili svoje roditelje, a Russ Dendy je pomahnitao.

Tielin je um već jurio naprijed, ispunjavajući praznine. – Dakle, ovo nije otmica. To su suvremeni Romeo i Julija.

– Nisam to rekao. – Ali... ?

– Ali to bi bila moja prva pretpostavka. Stav što ga dijeli Sabrina najbolja prijateljica i pouzdanica. Ona tvrdi da je Ronnie Davison lud za Sabrom i da joj ni na koji način ne bi naudio. Rekla je da se Russell Dendy već više od godinu dana bori protiv te veze. Nitko nije

dovoljno dobar za njegovu kćer, premladi su da bi znali što žele, fakultet je obvezan, i tako dalje. Shvatila si sliku.

– Jesam.

A ono što ne valja u toj slici je činjenica da u njoj nema Tiel McCoy, već se tamo ubacila Linda Harper. Prokletstvo! Baš je izabrala vrijeme za odlazak na odmor.

– Vraćam se večeras, Gully. – Ne.

– Mislim da si me poslao na ovaj bezvezni put kako bi mi onemogućio povratak.

– Nije istina.

– Koliko sam daleko od El Pasa?

– El Pasa? Tko je spominjao El Paso?

– Ili San Antonija. Što je bliže. Mogla bih se večeras odvesti onamo i ujutro uskočiti na avion za jugozapad. Imaš li pri ruci raspored letenja? Kad polijeće prvi avion za Dallas?

– Slušaj me, Tiel. Sve smo pokrili. Bob je zadužen za snage zakona i reda koje ih love. Linda se bavi prijateljima, učiteljima i obiteljima te djece. Steve se praktički uselio u zdanje obitelji Dendy, pa će biti na mjestu događaja ako dođe do zahtjeva za otkupninom, što ne očekujem. I na koncu, ta će se djeca vjerojatno pojaviti prije nego se ti vratiš u Dallas.

– Dakle, što ja radim ovdje usred ničega, jebi ga? Postariji joj je čovjek preko ramena dobacio radoznali pogled.

– Slušaj – sikne Gully. – Ona prijateljica? Sabra joj je prije nekoliko tjedana spomenula da bi ona i Ronnie jednostavno mogli zbrisati u Meksiko.

Malo se udobrovoljila jer je bila bliže meksičkoj granici nego Dallasu. – Kamo u Meksiko? – upita Tiel.

– Nije znala. Ili nije htjela reći. Linda je morala primijeniti pritisak da bi toliko izvukla iz nje. Nije željela izdati Sabrino povjerenje. No ipak je rekla da Ronniejev otac, njegov pravi otac; njegova se mama preudala; ima razumijevanja za njihovu situaciju. Prije nekog je vremena ponudio svoju pomoć ako im zatreba. Doista će te zapeći savjest što si vikala na mene kad ti kažem gdje se taj čovjek nalazi.

– U Heri.

– Zadovoljna?

Trebala se ispričati, ali to nije učinila. Gully je razumio. – Tko još zna za to?

– Nitko. Ali saznat će. Naša je prednost u tome što je Hera maleno mjesto, nije na utabanim stazama.

– Pričaj mi o tome – promrmlja Tiel.

– Kad se to pročuje, svima će trebati malo vremena da stignu onamo, čak i helikopterom. Ti svakako imaš veliku prednost.

– Gully, obožavam te! – uzbuđeno će Tiel. – Reci mi kako ću se izvući odavde.

Postarija je žena izišla iz toaletne prostorije i pridružila se mužu. Ukorila ga je zbog prtljanja s videokamerom i naredila mu da je spremi natrag u torbu prije nego je razbije.

– Kao da si ti stručnjak za videokamere odbrusio joj je čovjek.

– Potrudila sam se pročitati upute za uporabu. Ti nisi.

Tiel je prstom začepila uho kako bi mogla bolje čuti Gullyja. – Kako se zove otac? Davison, pretpostavljam.

– Imam adresu i broj telefona.

Tiel je zapisala informacije brzinom kojom ih je on izgovarao. – Imam li dogovoren sastanak s njim? – Radimo na tome. Možda neće pristati da ga se snima.

– Nagovorit ću ga na to – samouvjereno će Tiel. – Šaljem ti helikopter sa snimateljem.

– Kipa, ako je slobodan.

– Možete se sastati u Heri. Intervju ćeš obaviti sutra, čim se dogovorimo s Davisonom. Zatim možeš nastaviti svoj odmor.

– Osim ako tu nema još zanimljive priče.

– Uh, oh. To je uvjet, Tiel. – Zamislila ga je kako tvrdoglavo odmahuje glavom. – Napravit ćeš ovo, a zatim ideš u Angel Fire. Točka. Kraj diskusije.

– Kako god ti kažeš. – Sad se lako može složiti s njim, a kasnije će se prepirati ako događaji budu zahtijevali drukčiji pristup.

– U redu, da vidimo. Outta Rojo Flats... Zemljovid je zasigurno bio na njegovom stolu jer joj je za nekoliko sekundi dao daljnje upute. – Morala bi prilično brzo stići onamo. Nisi pospana, je li?

Nikad nije bila budnija nego kad je jurila za nekom pričom. Njezin je problem bio kako se isključiti i zaspati. – Kupit ću nešto s mnogo kofeina i ponijeti sa sobom.

– Javi mi se čim stigneš onamo. Rezervirao sam ti sobu u jedinom hotelu. Ne možeš ga promašiti.

Rekli su mi da je kod žutog treptavog svjetla, jedinog u mjestu. Čekat će te kako bi ti dali ključ sobe. – Promijenivši temu, Gully upita: – Hoće li se novi momak naljutiti?

– Posljednji put ti kažem, Gully, nema novog momka.

Prekinula je vezu i ponovno nazvala – svog novog momka.

Joseph Marcus bio je radoholičar jednako kao i ona. Trebao je putovati avionom rano idućeg dana, pa je pretpostavila da će do kasna raditi u svom uredu, sređivati stvari prije odlaska na nekoliko dana. Imala je pravo. Podigao je slušalicu nakon što je telefon drugi put zazvonio.

– Plaćaju li ti prekovremeno? – zadirivala je. – Tiel? Zdravo. Drago mi je da si nazvala.

– Radno je vrijeme završilo. Bojala sam se da se nećeš javiti.

– Refleksno sam podigao slušalicu. Gdje si? – Na kraju ničega.

– Je li sve u redu? Nisi imala problema s automobilom ili tako nešto?

– Ne, sve je u redu. Nazvala sam iz nekoliko razloga. Prvo, jer mi nedostaješ.

To je pravi pristup. Jasno mu staviti do znanja da odlazak na odmor još uvijek vrijedi. Staviti mu do znanja da se samo odgađa, ali se ne otkazuje. Uvjeriti ga da je sve u redu, a zatim ga obavijestiti o neznatnim izmjenama u njihovom planu o romantičnom bijegu.

– Sinoć smo se vidjeli.

– Ali samo nakratko, a dan je bio dug. Drugo, nazvala sam te kako bih te podsjetila da u kovčeg ubaciš kupaće gaćice. U kompleksu imaju zagrijani bazen.

Nakon kratke stanke, on reče: – Zapravo, Tiel, dobro je da si nazvala. Trebao sam razgovarati s tobom.

Nešto u tonu njegova glasa spriječilo ju je da nastavi. Prestala je govoriti i čekala da on ispuni tišinu što je zjapila među njima.

– Mogao sam te danas nazvati na mobitel, ali ovo nije stvar o kojoj... Činjenica je... I strašno mi je žao zbog toga. Uopće ne možeš shvatiti koliko mi je žao.

Tiel je zurila u bezbrojne rupice na metalu oko telefona. Zurila je tako dugo bez treptanja da su se slične rupice spojile. Odsutno se pitala čemu služe.

– Bojim se da se sutra ne mogu izvući. Zadržavala je dah. Sad ga je ispustila, osjećajući olakšanje. Njegova izmjena planova ublažila je njezin osjećaj krivnje jer ih je i sama kanila mijenjati.

Međutim, prije nego je uspjela nešto reći, on nastavi: – Znam koliko si se radovala tom putovanju. Kao i ja – žurno doda.

– Dopusti da ti olakšam, Josephe. – Tiel pokunjeno prizna: – Istina je da sam te nazvala jer mi treba još nekoliko dana prije odlaska u Angel Fire. Zato mi ne smeta ako malo odgodimo. Hoće li nam tvoj raspored dopustiti da se nađemo, recimo, u utorak umjesto sutra?

– Ne razumiješ što ti govorim, Tiel. Uopće se ne mogu sastati s tobom.

Rupice su se ponovno počele spajati. – O. Shvaćam. To je razočaranje. Pa...

– Ovdje je bilo veoma napeto. Moja je žena našla kartu za avion i...

– Kako, molim?

– Rekao sam da je moja žena našla... – Oženjen si?

– Pa... da. Mislio sam da znaš.

– Ne. – Činilo joj se da su se mišići njezina lica ukočili. – Zaboravio si spomenuti gospođu Marcus. – Jer moj brak nema nikakve veze s tobom, s nama. To već dugo nije pravi brak. Kad ti objasnim moju situaciju kod kuće, razumjet ćeš.

– Oženjen si. – Ovog je puta to bila tvrdnja, a ne pitanje.

– Tiel, slušaj...

– Ne, ne, neću te slušati, Josephe. Zapravo ću ti spustiti slušalicu, kujin sine.

Dugo nakon što je spustila telefonsku slušalicu, što ju je prije deset minuta onako oprezno držala, nastavila se grčevito držati za nju. Naslonila se na telefon, čelom snažno pritišćući perforirani metal dok se rukama držala za masnu slušalicu.

Oženjen. Doimao se previše savršenim da bi bio stvaran, a to je i bio. Privlačan, šarmantan, ugodan, duhovit, sportski nastrojen, uspješan i financijski osiguran Joseph Marcus je oženjen. Da nije bilo avionske karte, imala bi ljubavnu vezu s oženjenim muškarcem.

Progutala je kiselinu što joj je navirala iz želuca i pričekala još trenutak da se pribere. Kasnije će liječiti svoj povrijeđeni ponos, koriti se jer je bila tako naivna i proklinjati ga do pakla i natrag. No sad ima posla.

Vrtjelo joj se u glavi od nevjerice nakon Josephova otkrića. Osjećala je neobuzdani bijes. Bila je strašno povrijeđena, ali ju je najviše mučila njezina lakovjernost. To je samo još jedan razlog da gnjidi ne dopusti da utječe na njezin rad.

Rad je njezina panaceja, njezin spas. Kad je bila sretna, radila je. Žalosna, radila je. Bolesna, radila je. Rad je bio lijek za sve njezine probleme. Rad je sve dovodio u red... čak i tako duboku bol u srcu da joj se činilo da će od toga umrijeti.

Znala je to iz vlastitog iskustva.

Pokupila je svoj ponos, zajedno s bilješkama o slučaju Dendy i Gullyjevim uputama kako će stići do Here; Texas, i naredila si da se pokrene.

U usporedbi s tminom u hodniku, fluorescentno osvjetljenje u prodavaonici doimalo se neobično jarkim. Kauboj je otišao. Postariji je par prelistavao zbirku časopisa. Dva muškarca koji su govorili španjolski jeli su burritose i tiho razgovarali.

Tiel je osjetila njihove pritajene poglede dok je prolazila kraj njih na putu do hladnjaka. Jedan je nešto rekao drugome koji se na to počeo smijuljiti.

Bilo je lako pogoditi o kakvoj je primjedbi riječ. Srećom, njezin je španjolski bio prilično loš.

Otvorila je vrata hladnjaka i za put izabrala paket od šest jakih cola. S police grickalica uzela je paketić suncokretovih sjemenki. Tijekom studiranja otkrila je da je otvaranje slanijih sjemenki kako bi se došlo do koštice unutra dobra vježba koja ju je držala budnom dok je učila. Nadala se da će to vrijediti i za noćnu vožnju.

Razmišljala je hoće li kupiti vrećicu čokoladom preličenih karamela. Samo zato što se pokazalo da je muškarac s kojim je tjednima izlazila oženjeni gad, to joj ne bi trebalo poslužiti kao izlika za prežderavanje. S druge strane, ako je ikad zaslužila neki užitek...

Kamera osiguranja u kutu stropa doslovno je eksplodirala, a naokolo su letjeli komadići stakla i metala.

Tiel se instinktivno sagnula kako bi se zaštitila od zaglušujuće buke. No kamera nije eksplodirala sama od sebe. U prodavaonicu je ušao mladi čovjek i iz pištolja pucao u nju. Mladić je oružje zatim uperio u blagajnicu koja je prodorno vrisnula, a tada joj se zvuk zaledio u grlu.

– Ovo je pljačka – melodramatično reče, pomalo bespotrebno jer je ta činjenica bila očita.

Mladoj Ženi koja je došla s njim u prodavaonicu mladić reče: – Sabra, pazi na ostale. Upozori me ako...

Pa, možda ću umrijeti, pomisli Tiel, ali ću barem dobiti svoju priču.

I ne mora voziti do Here kako bi je dobila. Priča je došla k njoj.

2. poglavlje

– Vi! – Ronnie Davison uperi pištolj u Tiel. – Dođite ovamo. Legnite na pod. – Nije se mogla pokrenuti, već je samo zabezeknuto zurila u njega. – Sada!

Ispustivši paketić suncokretovih sjemenki i paket napitaka, požurila je do pokazanog mjesta i legla licem prema dolje kako joj je rekao. Nakon što se početni šok povukao, ugrizla se za jezik kako ga ne bi pitala zašto oružanom pljačkom pogoršava otmicu.

No sumnjala je da bi mladić u ovom trenutku prihvatio bilo kakva pitanja. Osim toga, dok ne bude znala što kani s njom i ostalim očevicima, možda ne bi trebala otkriti da je izvjestiteljica i da joj je poznat njegov i djevojčin identitet.

– Dođite ovamo i legnite na pod – naredio je starijem paru. – Vas dvojica. – Uperio je pištolj u Meksikance. – Odmah! Krenite!

Stariji bračni par poslušao je bez pogovora. Meksikanci su ostali na svojim mjestima. – Pucat ću ako ne dođete ovamo! – vikne Ronnie.

Držeći glavu dolje i govoreći podu, Tiel reče: – Oni ne razumiju engleski.

– Umukni!

Ronnie Davison je svladao jezičnu barijeru i pobrinuo se da ga razumiju tako što je mahao pištoljem. Dva su se muškarca polako i nevoljko pridružila Tiel i postarijem paru na podu.

– Stavite ruke iza glave. Tiel i ostali su ga poslušali.

Tijekom godina Tiel je izvještavala o desecima slučajeva u kojima su nedužni prolaznici, koji su postali oževici zločina, često nađeni na mjestu događaja, ležeći licem prema dolje, mrtvi, s jednim metkom u zatiljku, pogubljeni samo zato jer su se u pogrešnom trenutku našli na pogrešnom mjestu.

Hoće li i njezin život tako završiti?

Čudno, ali više je bila bijesna nego prestrašena. Nije učinila sve što je željela učiniti! Snowboard je djelovao veoma uzbudljivo, ali nije ga imala vremena iskušati. Ispravak: nije odvojila vrijeme da ga iskuša. Nikad nije posjetila Napa Valley. Željela je ponovno vidjeti Pariz, ne kao učenica srednje škole pod strogom kontrolom, već sama, slobodna vrludati bulevarima po vlastitoj volji.

Postoje ciljevi do kojih još nije stigla. Kad pomisli na događaje o kojima neće izvještavati ako se njezin život sada okonča. Nine Live će dobiti Linda Harper, a to je tako nepošteno.

Ne odnose se svi njezini snovi na karijeru. Ona i njezine prijateljice znale su se šaliti o svojim biološkim satovima, ali je ona u osami tjeskobno osluškivala kako nemilosrdno otkucava. Ako večeras umre, imati dijete bit će samo jedan od mnogih neispunjenih snova.

Zatim je tu i ono drugo. Ono veliko. Snažni osjećaj krivnje koji je osiguravao gorivo za njezinu ambicioznost. Još uvijek nije učinila dovoljno da bi se za to iskupila. Još nije okajala oštre riječi što ih je izgovorila ljutito i nepromišljeno, a tragedija je bila u tome što su se pokazale proročanskima. Mora živjeti kako bi se iskupila za to.

Zadržavala je dah, čekajući smrt.

No Davisonova je pozornost bila usmjerena na nešto drugo. – Vi, u kutu – vikne mladić. – Sada! Ili ću ubiti starce. Ovisi o vama.

Tiel je tek toliko podigla glavu da bi virnula u zrcalo u kutu na stropu. Njezina je pretpostavka bila pogrešna. Kauboj nije otišao. U zrcalu ga je vidjela kako mirno vraća džepnu knjigu na njezino mjesto. Dok se polako približavao prolazom, skinuo je šešir i stavio ga na vrh police. Tiel je imala osjećaj da ga odnekud poznaje, ali je to pripisala činjenici da ga je vidjela ranije, kad je ušao u prodavaonicu.

Pogled je prikovao na Ronnieja Davisona, a oko očiju su se vidjeli tragovi finih bora. Usne bez osmijeha. Lice je govorilo Ne igray se sa mnom, a Ronnie Davison ga je dobro pročitao. Nervozno je prebacivao pištolj iz jedne u drugu ruku sve dok se kauboj nije ispružio kraj jednog Meksikanca i stavio ruke iza glave.

Dok se sve to događalo, blagajnica je vadila novac iz blagajne i stavljala ga u plastičnu vrećicu. Očito, ova prodavaonica nije bila opremljena trezorom u koji se automatski zaključavala gotovina. Po onome što je Tiel mogla razabrati, u vrećici što ju je Sabra Dendy uzela od blagajnice nalazilo se prilično mnogo novaca.

– Imam novac, Ronnie – rekla je kći jednog od najbogatijih ljudi u Fort Worthu.

– Onda dobro. – Oklijevao je kao da ne zna što mu je sada činiti. – Vi – reče užasutoj blagajnici. – Legnite kraj ostalih.

Mogla je imati malo više od četrdeset kilograma, a činilo se da nikad nije koristila zaštitu od sunca. Koža što joj je mlohavo visjela s koščatih ruku doimala se posve suhom, opazila je Tiel kad je sitna žena legla kraj nje. Nije mogla kontrolirati tiho štucanje što ga je izazvala užasnutost situacijom.

Svatko ima vlastiti način reagiranja na strah. Stariji bračni par nije poslušao Ronniejevu naredbu da stave ruke iza glave. Čovjek je desnom rukom čvrsto stiskao ženinu lijevu.

To je to, mislila je Tiel. Sad će nas ubiti. Zatvorila je oči i pokušala se moliti, ali prošlo je dosta vremena i ona više nije znala kako. Poetski jezik Biblije nikako joj nije dolazio na pamet. Željela je da njezina molitva bude rječita i dirljiva, uvjerljiva i impresivna, dovoljno poticajna da Bog zanemari sve ostale molitve što su ih ljudi u tom trenutku Njemu upućivali.

No Bog vjerojatno ne bi odobravao njezine čisto sebične razloge iz kojih želi živjeti, pa se mogla domisliti samo ovih riječi: – Nebeski Oče, molim te, nemoj dopustiti da umrem.

Kad je vrisak razbio tišinu, Tiel je bila sigurna da je vrisnula blagajnica. Brzo je pogledala ženu kraj sebe da bi vidjela kakvom je neopisivom mučenju izložena. No žena je još uvijek štucala, ne vriskala.

Vrisnula je Sabra Dendy, a nakon tog prvog neočekivanog zvuka uslijedile su riječi: – O, moj Bože! Ronnie!

Mladić je potrčao k njoj. – Sabra? Što je bilo? Što se događa?

– Mislim da je... O, Gospode.

Tiel se nije mogla suzdržati. Podigla je glavu kako bi vidjela što se događa. Djevojka je cviljela i zaprepašteno zurila u lokvicu tekućine između svojih nogu.

– Pukla joj je voda.

Ronnie je naglo okrenuo glavu i zagledao se u Tiel. – Što?

– Pukla joj je voda. – Ponovila je tvrdnju s više samopouzdanja no što ga je osjećala. Zapravo joj je srce mahnito lupalo. To bi mogla biti iskra koja će ga potpaliti i navesti da na brzinu zaključi situaciju, primjerice da ih sve poubija, a zatim se pozabavi kriznom situacijom svoje djevojke.

– Tako je, mladiću. – Starija se žena neustrašivo uspravila u sjedeći položaj i obratila mu se jednako drsko kao i mužu kad mu je održala predavanje o prtljanju oko videokamere. – Dijete dolazi.

– Ronnie? Ronnie? – Sabra je utisnula donji dio haljine među bedra, kao da će time zaustaviti prirodni tijek događanja. Savila je koljena i spustila se na pod tako da je sjela na pete. – Što ćemo učiniti?

Bilo je očito da je djevojka prestrašena. Činilo se da ni ona ni Ronnie nisu navikli na oružane pljačke. Kao ni na rođenje djeteta, kad smo već kod toga. Ugledavši se na stariju gospođu, Tiel je također sjela. – Predlažem...

– Vi umuknite! – vikne Ronnie. – Svi jednostavno umuknite!

Držao je pištolj uperen u njih i kleknuo kraj Sabre. – Imaju li pravo? To znači da će se sada roditi dijete?

– Mislim da hoće. – Kimnula je, a suze su joj se skotrljale niz obraze. – Žao mi je.

– U redu je. Koliko vremena... Koliko još dok se ne rodi?

– Ne znam. To se razlikuje, mislim. – Boli li te?

U očima su joj se pojavile nove suze. – Boli me već nekoliko sati.

– Nekoliko sati! – uspaničeno će Ronnie.

– Ali samo malo. Nije strašno.

– Kad je to počelo? Zašto mi nisi rekla? – Ako ima trudove...

– Rekao sam vam da šutite! – viknuo je na Tiel. – Ako već neko vrijeme ima trudove – uporno će Tiel gledajući ga u oči – bilo bi bolje da potražite medicinsku pomoć. Odmah.

– Ne – žurno će Sabra. – Nemoj je slušati, Ronnie. – Pograbila ga je za rukav. – Dobro mi je. Ja... Preplavio ju je bol. Lice joj se iskrivilo. Hvatala je dah.

– O, Bože. O, Isuse. – Ronnie je zurio u Sabrino lice i grickao donju usnu. Spustio je ruku u kojoj je držao pištolj.

Jedan od Meksikanaca, niži od dvojice, skočio je na noge i bacio se prema paru.

– Ne! – vikne Tiel.

Kauboj je pokušao uhvatiti Meksikanca za nogu, ali je promašio.

Ronnie je pucao.

Metak je razbio staklena vrata hladnjaka, stvarajući zaglušnu buku, i probio plastični vrč. Staklo i mlijeko prosulo se po svima u blizini.

Meksikanac je naglo stao. Prije nego se sasvim umirio, inercija je zaljuljala njegovo tijelo malo naprijed, a zatim malo natrag, kao da su mu se čizme zalijepile za pod.

– Vрати se natrag ili ću pucati! – Ronnieju je krv navrla u lice. Poruku je bilo lako shvatiti, bez obzira na nepoznavanje jezika. Čovjekov viši prijatelj obratio mu se tihim i usrdnim glasom na španjolskom. Vratio se unatrag dok nije stigao do mjesta na kojem se ranije nalazio, a zatim je ponovno sjeo na pod.

Tiel ga je bijesno gledala. – Mogli su vam raznijeti tu blesavu glavu. Čuvajte svoj mačizam za neki drugi trenutak, u redu? Ne želim stradati zbog vas.

lako nije razumio riječi, shvatio je bit. U njegovim se tamnim ponosnim očima pojavio izraz mržnje jer ga je ukorila žena, ali njoj je to bilo svejedno.

Tiel se okrenula mladom paru. Sabra je sada ležala na boku, privukavši koljena do prsa. Zasad je mirovala.

Suprotno tome, činilo se da će Ronnie svakog trenutka ostati bez trunčice samokontrole. Tiel nije vjerovala da se tijekom samo jednog poslijepodneva od učenika koji nikad nije imao nepravilnosti mogao pretvoriti u hladnokrvnog ubojicu. Nije vjerovala da momak može bilo koga ubiti, čak ni u samoobrani.

Da je želio pogoditi čovjeka koji je krenuo na njega, mogao je to s lakoćom učiniti. No on se doimao veoma uzrujanim zato što je morao pucati, kao i svi ostali. Tiel je zaključila da je namjerno promašio čovjeka, a pucao je samo zato da bi naglasio svoju prijetnju.

Ili možda strašno griješi.

Prema Gullyjevim informacijama, Ronnie Davison potječe iz uništene obitelji. Njegov pravi otac živi daleko, a to znači da se nisu baš često vidjeli.

Ronnie je živio s majkom i očuhom. Što ako je maleni Ronnie imao problema s takvim stanjem stvari? Što ako je njegova osobnost pretrpjela oštećenja zbog prisilnog odvajanja od oca, te on godinama u sebi nosi mržnju i nepovjerenje? Što ako je prikrivao ubojite nagone jednako uspješno kao što su on i Sabra skrivali njezinu trudnoću? Što ako ga je reakcija Russella Dendya gurnula preko ruba? Bio je očajan, a očaj je opasna motivacija.

Ako progovori, zacijelo će biti prva koju će ubiti. Ali nije mogla jednostavno ležati ondje i umrijeti bez da barem pokuša to spriječiti. – Ako ti je imalo stalo do te djevojke...

– Već sam vam rekao da šutite.

– Samo pokušavam spriječiti katastrofu, Ronnie. – Budući da su se on i Sabra obraćali jedno drugome po imenima, neće se pitati odakle zna njegovo ime. – Ako ne nađeš pomoć za Sabru, žalit ćeš do kraja života. – Slušao je, a Tiel je iskoristila njegovu očitu neodlučnost. – Pretpostavljam da je dijete tvoje.

– Što vi, dovraga, mislite? Naravno da je moje. – Onda sam sigurna da ti je stalo do njegove dobrobiti jednako kao i do Sabrine. Potrebna joj je medicinska pomoć.

– Ne slušaj je, Ronnie – slabašno će Sabra. – Bolovi su se ublažili. Možda je to ipak lažna uzbuna. Bit će mi dobro ako se samo malo odmorim.

– Mogao bih te odvesti u bolnicu. Mora biti neka u blizini.

– Ne! – Sabra je sjela i pograbila ga za ramena. – On bi saznao. Došao bi za nama. Ne. Večeras idemo ravno do Meksika. Sad kad imamo nešto novca, možemo uspjeti.

– Mogao bih nazvati svoga tatu...

Odmahnula je glavom. – Tata je već mogao doprijeti do njega. Podmititi ga ili tako nešto. Sami smo, Ronnie, i ja želim da bude tako. Pomogni mi da ustanem. Idemo odavde. – No dok je s mukom ustajala, naišao je novi val bolova pa se uhvatila za trbuh. – O, moj Bože, o, moj Bože.

– Ovo je šašavo. – Prije nego je Tiel dospjela razmisliti o svojem postupku, našla se na nogama. – Hej! – vikne Ronnie. – Vratite se na pod. Tiel ga je ignorirala, prošla je kraj njega i čučnula kraj djevojke. – Sabra? – Uхватила ju je za ruku. – Stisni me za ruku dok bol ne prođe. To bi moglo pomoći.

Sabra joj je tako čvrsto stisnula ruku da se Tiel pobjerala da će joj polomiti kosti. No izdržala je, te su zajedno svladale trud. Kad su se djevojčine crte lica počele opuštati, Tiel šapne: – Je li sada bolje?

– Hmm. – Zatim joj se u glasu osjetila panika. – Gdje je Ronnie?

– Ovdje je.

– Neću te ostaviti, Sabra.

Tiel reče: – Mislim da bi ga trebala nagovoriti neka pozove hitnu pomoć za tebe.

– Ne.

– Ali prijete ti opasnost, kao i tvom djetetu.

– Našao bi nas. Uhvatio bi nas.

– Tko? – pitala je Tiel iako je znala odgovor. Russell Dendy. Bio je na glasu kao nemilosrdni poslovni čovjek. Po onome što je o njemu znala, Tiel nije mogla zamisliti da bi u osobnom životu mogao biti popustljiviji.

Ronnie oštro reče: – Vratite se k ostalima, gospođo. Ovo se vas ne tiče.

– Počelo me se ticati kad si uperio pištolj u mene i ugrozio mi život.

– Vratite se onamo. – Ne.

– Gledajte, gospođo...

Zastao je kad je neki automobil skrenuo s autoceste na parkiralište. Svjetlost farova preletjela je preko ulaza u prodavaonicu.

– Prokletstvo! Hej, gospođo! – Prišao je blagajnici i gurnuo je nogom. – Ustanite. Ugasite svjetla i zaključajte vrata.

Žena je odmahнула glavom, ne prihvaćajući ni njega ni opasnu situaciju.

– Učinite kako vam je rekao – reče joj starija žena. – Bit će sve u redu ako jednostavno radimo ono što nam kaže.

– Požurite! – Automobil se zaustavio kraj jedne od benzinskih crpki. – Ugasite svjetla i zaključajte vrata.

Žena je nesigurno ustala. – Ne bih smjela zatvoriti prije jedanaest sati. To je tek za deset minuta.

U malo manje napetim okolnostima Tiel bi se nasmijala njezinom slijepom poštivanju pravila.

Ronnie reče: – Učinite to sada. Prije nego iziđe iz automobila.

Pošla je iza pulta, a papuče su joj udarale po petama. Okrenula je sklopku i vani su se svjetla ugasila.

– Sada zaključajte vrata.

Zaputila se do druge kontrolne sklopke iza pulta i okrenula je. Uz glasan škljocaj vrata su se elektronički zaključala. – Kako se otključavaju? – upita je Ronnie.

Nije glup, pomisli Tiel. Ne želi ostati unutra u klopki.

– Samo se okrene ova sklopka – odgovori blagajnica.

Kauboj i dva Meksikanca su još uvijek ležali licem prema podu i držali ruke iza glave. Muškarac koji je prilazio vratima nije ih mogao vidjeti. Tiel i Sabra su također bile skrivene u prolazu između dva niza polica.

– Neka se nitko ne miče. – Ronnie je u čučnju prišao starijoj ženi i uhvatio je za ruku, povukavši je na noge.

– Ne! – vikne njezin muž. – Ostavi je na miru. – Tišina! – naredi Ronnie. – Ako se netko makne, ubit ću je.

– Neće me ubiti, Vern – žena reče mužu. – Bit će sve u redu ako svi budemo mirni.

Žena je poslušala Ronniejeve upute i čučnula s njim iza cilindričnog hladnjaka za hladna pića. Iznad ruba hladnjaka mogao je dobro vidjeti vrata.

Čovjek je pokušao otvoriti vrata, otkrio da su zaključana i viknuo: – Donna! Jesi li unutra? Zašto si ugasila svjetla?

Donna se skutrla iza pulta i ostala nijema. Čovjek je virio kroz staklo. – Eno te – reče, opazivši je. – Što je bilo?

– Odgovorite mu – šaptom joj reče Ronnie.

– Ja... bolesna sam – reče, dovoljno glasno da je čuje čovjek ispred prodavaonice.

– Dovraga, nemaš ništa što ja već nisam prebolio. Otvori. Treba mi samo benzina za deset dolara i pakovanje od šest Miller Litea.

– Ne mogu – plačljivo mu dovikne blagajnica. – Ma daj, Donna. Začas ćemo biti gotovi i ja ću otići. Još nije jedanaest sati. Otvori vrata.

– Ne mogu. – Uspravila se i njezin se glas istodobno pretvorio u vrisak. – Ima pištolj i sve će nas poubijati. – Skljokala se iza pulta.

– Sranje!

Tiel nije znala koji je muškarac to izgovorio, ali je ona jednako mislila. Također je mislila da bi ona sama mogla ubiti blagajnicu Donnu ako to ne učini Ronnie Davison.

Čovjek pred vratima krenuo je unatrag, a zatim se spotaknuo i potrčao prema automobilu. Gume su škripale kad je vozilo jurnulo unatrag, a zatim se okrenulo i vratilo na autocestu.

– Ne ženu. Preklinjem te, molim te, nemoj ozlijediti Gladys. Nemoj ozlijediti moju Gladys.

– Miruj, Verne. Dobro sam.

Ronnie je ljutito vikao na Donnu zbog njezine gluposti. – Zašto ste to učinili? Zašto? Taj će tip pozvati policiju. Bit ćemo uhvaćeni u klopku. O, pakao, zašto ste to učinili?

Glas mu se kidao od frustriranosti i straha. Tiel je zaključila da je vjerojatno jednako prestrašen kao i svi oni. Možda još i više. Jer bez obzira na to kako će se ova situacija na kraju razriješiti, neće biti suočen samo sa zakonskim posljedicama, već i s gnjevom Russella Dendya. Neka mu Bog pomogne.

Mladić je naredio blagajnici neka iziđe iza pulta kako bi je mogao vidjeti.

Tiel nije znala je li ga žena poslušala. Svu je svoju pozornost usmjerila na djevojku koju je zahvatio još jedan trud. – Stisni mi ruku, Sabra. Diši. – Nije li to ono što bi žene koje rađaju trebale činiti? Disati? Tako su to radile u filmovima. Brzo su disale i puhale i... i vriskale tako da se sve orilo. – Diši, Sabra.

– Hej! Hej! – odjednom vikne Ronnie. – Kamo ste vi krenuli? Vratite se onamo i legnite. Hej, mislim ozbiljno!

Sad nije trenutak za provociranje uzbuđenog mladića, a Tiel je kanila reći onome tko je to radio neka prestane. Podigla je pogled, ali je prijekor zamro na njezinim usnama kad je kauboju kleknuo s druge strane Sabre.

– Maknite se od nje! – Ronnie je pritisnuo cijev pištolja uz kaubojevu sljepoočnicu, ali čovjek je ignorirao i pištolj i mladićeve prijetnje.

Ruke koje su se doimale naviklima na rad s konopcima i stupovima za ograde na ranču našle su se na djevojčinu trbuhu. Lagano su ga masirale.

– Mogu joj pomoći. – Glas mu je bio hrapav, kao da dugo nije govorio, kao da se prašina zapadnog Texasa skupila na njegovim glasnicama. Pogledao je Ronnieja. – Zovu me Doc.

– Vi ste liječnik? – upita Tiel.

Pogledao ju je svojim smirenim očima i ponovio: – Mogu joj pomoći.

3. poglavlje

– Nećete je dotaknuti – žestoko će Ronnie. – Maknite svoje prljave ruke s nje.

Muškarac kojeg su zvali Doc nastavio je pritiskati djevojčin trbuh. – Nalazi se u prvom ili u drugom porođajnom dobu. Ne znam koliko je otvorena, pa je teško procijeniti koliko joj treba dok ne rodi. No njezini bolovi često nailaze, pa pretpostavljam...

– Pretpostavljate?

Ignorirajući Ronnieja, Doc umirujućim pokretom potapša Sabrino rame. – Ovo je tvoje prvo dijete?

– Da, gospodine.

– Možeš me zvati Doc. – Dobro.

– Koliko je vremena prošlo otkako si prvi put počela osjećati bolove?

– U početku sam se samo nekako čudno osjećala, znate? Pa, vjerojatno ne znate.

Nasmiješio se. – Nemam osobnog iskustva, istina. Opiši mi kako si se osjećala.

– Baš kao prije početka menzesa. Tako nekako. – Pritisak ovdje dolje? I probadanje slično jakim grčevima?

– Da. Doista jakim. I bolovi u leđima. Mislila sam da je riječ samo o umoru od dugotrajne vožnje u kamionetu, ali se stanje pogoršalo. Ništa nisam željela reći. – Njezine su oči potražile Ronnieja koji se nadvio nad široka Docova ramena. Upijao je svaku riječ, ali je i dalje držao na nišanu pištolja ljude na podu.

– Kad su počeli ti simptomi? – upita Doc. – Oko tri sata poslije podne.

– Isuse, Sabra – zastenje Ronnie. – Osam sati? Zašto mi nisi rekla?

Suze su joj se ponovno pojavile u očima. – Jer bi to upropastilo naše planove. Željela sam biti s tobom bez obzira na sve.

– Ššš. – Tiel ju je potapšala po ruci. – Od plakanja ćeš se samo još gore osjećati. Misli na dijete koje dolazi. To bi se moralo brzo dogoditi. – Pogledala je Docu. – Nije li tako?

– Teško je reći kad je riječ o prvom djetetu. – Vaša najbolja pretpostavka?

– Dva, tri sata. – Ustao je i okrenuo se Ronnieju. – Noćas će roditi. Koliko će lagan ili težak biti porođaj, ovisi o tebi. Potrebna joj je bolnica, dobro opremljena rađaonica i medicinsko osoblje. Djetetu će također trebati njega čim se rodi. Takva je situacija. Što ćeš učiniti po tom pitanju?

Sabra je kriknula kad je osjetila novi val bola. Doc se spustio kraj nje i pratio trud tako što joj je ruke stavio na trbuh. Duboka bora između njegovih obrva upozorila je Tiel na nevolje. – Što je? – upita. – Nije dobro.

– Što?

Odmahnuo je glavom i time pokazao da ne želi razgovarati pred djevojkom. Ali Sabra Dendy nije bila glupa. Opazila je njegovu zabrinutost. – Nešto nije u redu, zar ne?

Doc se nije prema njoj postavio snishodljivo. – Riječ je o tome da je malo kompliciranije. – Što?

– Znaš li što znači porođaj na zadak?

Tiel zastane dah u grlu. Čula je kako Gladys ispušta zvuk žaljenja.

– To je kad se dijete... – Sabra zastane i s mukom proguta slinu. – Kad je dijete okrenuto naopako. Ozbiljno je kimnuo glavom. – Mislim da je tvoje dijete u pogrešnom položaju. Glava mu nije okrenuta prema dolje.

Počela je cviljeti. – Što možete učiniti?

– Katkad nije potrebno ništa učiniti. Dijete se samo okrene.

– Što je najgore što se može dogoditi?

Doc pogleda Ronnieja koji je postavio pitanje. – Napravi se carski rez pa se majka i dijete poštede mučnog porođaja. Vaginalni porođaj je opasan, i može biti opasan po život. Sad kad to znaš, hoćeš li nekome dopustiti da pozove hitnu pomoć i osigura pomoć za Sabru?

– Ne! – vikne djevojka. – Neću ići u bolnicu. Neću!

Doc je uhvati za ruku. – Tvoje bi dijete moglo umrijeti, Sabra.

– Vi mi možete pomoći. – Nemam opremu.

– Ipak možete. Znam da možete.

– Sabra, molim te, poslušaj ga – usrdno će Tiel. – Zna o čemu govori. Porođaj na zadak bio bi veoma bolan. Također može ugroziti život tvoga djeteta ili izazvati teške poremećaje. Molim te, nagovori Ronnieja da poslušava Docov savjet. Dopusti da pozovemo hitnu pomoć.

– Ne – reče i tvrdoglavo odmahne glavom. – Vi ne razumijete. Moj se tata zakleo da ni ja ni Ronnie više nikad nećemo vidjeti dijete nakon što se rodi.

Dat će ga nekome. – Sumnjam da...

Ali Sabra nije dopustila da Tiel završi. – Rekao je da mu dijete ne bi značilo ništa više od neželjenog psića kojeg bi odveo u štenaru. Kad on nešto kaže, to i misli. Uzet će nam dijete i više ga nikad nećemo vidjeti. I nas će rastaviti. Rekao je da hoće, pa će to i učiniti. – Počela je jecati.

– O, Bože – promrmlja Gladys. – Sirota djeca. Tiel je preko ramena pogledala ostale. Vern i Gladys su sada sjedili, a on ju je zaštitnički zagrlio. Oboje su žalosno promatrali što se događa.

Dva su Meksikanca tiho razgovarala, a njihove su neprijateljske oči strijeljale naokolo. Tiel se nadala da ne planiraju još jedan pokušaj svladavanja Ronnieja. Blagajnica Donna je još uvijek ležala na podu, licem prema dolje, ali je promrmljala: – Sirota djeca, da ne bi. Gotovo su me ubili.

Ronnie je donio odluku, pogledao Doca i rekao: – Sabra želi da joj vi pomognete. Izgledao je kao da će se usprotiviti. No tada se predomislio, možda zato jer nije bilo dovoljno vremena. – U redu. Zasad ću učiniti sve što mogu, a počet ću pregledom.

– Mislite na njezinu...

– Da. To mislim. Moram znati koliko je porođaj napredovao. Nađi mi nešto čime mogu sterilizirati ruke.

– Ja imam malo onog sredstva za pranje ruku reče mu Tiel. – Antibakterijsko je.

– Dobro. Hvala.

Počela je ustajati, ali ju je Ronnie zaustavio. – Uzmite to i vratite se ravno ovamo. Imajte na umu da vas ja pratim.

Vratila se do mjesta na kojem je ispustila svoju torbu, napitke i suncokretove sjemenke. Iz torbe je izvadila plastičnu bočicu sredstva za pranje ruku. Tada je privukla Vernovu pozornost i pantomimom pokazala kako prinosi videokameru oku. Najprije se doimao zbunjenim, ali tada ga je Gladys gurnula laktom i nešto mu šapnula u uho. Kimnuo je glavom i bradom pokazao prema polici s časopisima. Tiel se sjetila da su ondje prelistavali časopise kad je počela pljačka.

Vratila se s bočicom sredstva za pranje ruku i pružila je Docu. – Zar ne bi trebala imati nešto pod sobom?

– Imamo nekoliko zaštitnih podmetača za krevet u automobilu.

– Gladys! – Usklikne Vern, očito posramljen ženininim priznanjem.

– To bi bilo savršeno – reče Tiel sjetivši se zaštitnih podmetača za jednokratnu uporabu što ih je vidjela na krevetu ujaka Petea u staračkom domu. Zahvaljujući tome osoblje nije moralo mijenjati posteljinu svaki put kad bi netko imao nezgodu. – Idem po njih.

– Vraga – reče Ronnie, odbacujući tu ideju. – Ne vi. Ali starac može poći. Ona – doda i uperi pištolj u Gladys – ostaje ovdje.

Gladys je potapšala Vernonovo koščato koljeno. – Sa mnom će biti sve u redu, dušo.

– Sigurna si? Ako se tebi nešto dogodi...

– Ništa mi se neće dogoditi. Taj dječak ima većih briga no što sam ja.

Vern je svoje slabašno tijelo podigao s poda, otresao prašinu s kratkih hlača i pošao prema vratima. – Pa, ne mogu proći kroz staklo.

Ronnie ponovno nogom gurne Donnu, a ona ga je odmah počela preklinjati neka joj poštedi život.

Rekao joj je neka umukne i otključa vrata, što je i učinila.

Na vratima su Ronnie i stariji muškarac izmijenili značajan pogled. – Ne brini, vratit ću se – uvjeravao ga je starac. – Ne bih učinio ništa čime bih ugrozio život moje žene. – Zatim, iako je Ronnie Davison bio dvadeset pet kilograma teži i petnaest centimetara viši, Vern ga je upozorio: – Ako joj naudiš, ubit ću te.

Ronnie je gurnuo vrata, a Vern je izišao. Njegov pokušaj trčanja djelovao je komično. Tiel je gledala kako napreduje preko parkirališta dok nije stigao do benzinske crpke i ušao u winnebago.

Doc je umirujućim glasom govorio Sabri tijekom još jednog truda. Kad je prošao, djevojka se opustila i zatvorila oči. Tiel je pogledala Doca koji je promatrao djevojku. – Što bi vam još moglo koristiti?

– Rukavice.

– Pogledat ću što mogu naći. – Malo octa.

– Standardni destilirani ocat?

– Hmm. – Nakon kratke stanke, on primijeti: – Veoma ste pribrani pod pritiskom.

– Hvala. – Nastavili su promatrati djevojku koja je, zasad, izgledala kao da spava. Tiel tiho upita: – Hoće li ovo loše završiti?

Usne su mu se stisnule u odlučnu crtu. – Neće, ako ja to mogu spriječiti.

– Koliko loše...

– Hej, što to vas dvoje šapućete?

Tiel pogleda Ronnieja. – Docu su potrebne rukavice. Kanila sam pitati Donnu drže li ih u prodavaonici.

– Dobro, idite.

Udaljila se od Sabre i prišla pultu. Donna je stajala iza pulta i čekala da otključa vrata kad se Vern vrati. Sumnjičavo je promatrala Tiel. – Što želite?

– Donna, molim vas, ostanite mirni. Histerija će samo pogoršati situaciju. Zasad smo svi sigurni.

– Sigurni? Ha! Ovo mi je treći put. – Da vas pljačkaju?

– Sreća me jednom mora napustiti. Prvi put, bila su trojica. Došli su fino i pristojno, ispraznili blagajnu i zaključali me u zamrzivač. Da nije naišao dostavljač mliječnih proizvoda, bila bih pokojna. Drugi put, onaj tip s maskom tresnuo me je po glavi drškom pištolja. Imala sam potres mozga i šest tjedana nisam mogla raditi jer sam patila od glavobolja. Tako mi se vrtjelo u glavi da sam stalno povraćala. – Njezina su se uska prsa dizala i spuštala dok je rezignirano uzdisala. – To je samo pitanje vremena. Jednom će mi sreća okrenuti leđa i jedan od njih će me ubiti. Mislite li da bi nam dopustio pušiti?

– Ako se toliko bojite, zašto ne potražite drugi posao?

Pogledala je Tiel kao da je poremetila umom.

Ako tu ima logike, možda Tiel doista gubi razum. – Imate li gumenih rukavica u dućanu? Od one vrste kakve nose liječnici.

Odmahnula je nakovčanom kosom. – Samo za kućanstvo. To je sve. Mislim da imamo dva para tamo gdje su sredstva za čišćenje.

– Hvala. Budite mirni, Donna.

Dok je Tiel prolazila kraj Gladys, sagnula se i šapnula: – Nalazi li se traka u vašoj videokameri? Stara gospođa kimne. – Dva sata. Premotana je, također. Osim ako Vern nije nešto zaribao dok je prtljao oko nje.

– Kad bih vam je uspjela donijeti...

– Hej ! – vikne Ronnie. – O čemu sada šapćete? – Boji se za svoga muža. Samo sam je umirivala. – Evo ga, dolazi – reče Gladys pokazujući prema vratima.

Donna je prebacila sklopku i Vern je ušao, a sve osim njegovih tankih nogu skrivala je hrpa posteljine. Ronnie mu je naredio neka baci jastuke i pokrivače, ali se starac pobunio. – Sve je čisto. Ako bacim na pod, zaprljat će se. Mlada bi žena trebala imati udoban ležaj, a mislio sam da bi i ovi ručnici mogli dobro doći.

– Zapravo, to je jako dobro zaključio, Ronnie reče Tiel. – Možeš sve pregledati kad donese ovamo.

Povrh zaštitnih podmetača po koje je pošao, Vern je iz automobila donio dva jastuka, dva pokrivača, dvije čiste plahte i nekoliko ručnika. Ronnie nije našao ništa skriveno u posteljini, pa je Tiel dopustio da napravi ležaj, što je ona i učinila dok se Sabra svom težinom oslanjala na Doca.

Tiel je upotrijebila samo jednu plahtu, a drugu je spremila za kasnije, ako bude potrebna. Kad je završila, Doc je spustio djevojku na ležaj. Sa zahvalnošću se ondje smjestila. Tiel joj je ispod kukova stavila jedan od zaštitnih podmetača za jednokratnu uporabu.

– Nisu namijenjeni onome što mislite – izjavi Vern.

Tiel i Doc su istodobno pogledali starca. iznenadivši se kad su vidjeli da se sagnuo kako bi im se povjerio. – Ne patimo od inkontinencije.

Tiel je jedva prikrila smiješak. – Nismo to ni pitali.

– Mi smo na medenom mjesecu – povjerljivim šaptom objasni Vern. – Svake noći to radimo. Danju također, ako nas obuzme želja. Znae kako su nezasićeni ljudi na medenom mjesecu. Ti podmetači nisu naročito udobni za onoga koji je dolje, ali ni jedno od nas ne voli ležati na vlažnome mjestu, a ovo je bolje nego svaki put mijenjati plahte. Starac namigne, okrene se i poslušava Ronniejevu naredbu da se pridruži ostalima. Sjeo je kraj svoje žene – svoje mladenke – koja ga je zagrlila i bučno ga poljubila u obraz, hvaleći ga zbog iskazane hrabrosti.

Tiel je shvatila da su joj usta ostala otvorena, pa ih je zatvorila uz tihi škljocaj zubi. Njezin je pogled prešao na Doca, koji se usredotočio na mjerenje Sabrina truda, ali su mu se tanke usne trzale u osmijehu.

Ispod obrva je pogledao Tiel, vidio da ga ona gleda i napravio neki zvuk koji bi se mogao protumačiti kao smijeh. – Rukavice?

– Što?

– Jeste li pitali za rukavice?

– Oh, ovaj, dva para gumenih rukavica za kućanstvo.

Odmahnuo je glavom. – To bi onda mogle biti i kožnate radničke rukavice. Što je s octom?

– Stiže. – I gaza.

Zatražila je Ronniejevo dopuštenje da pođe potražiti po policama, a ondje je našla nekoliko plastičnih boca octa, kutiju sterilnih kompresa i paket vlažnih maramica za bebe. Sve je to pokupila. Dok se vraćala do Sabre, nešto joj je zapelo za oko. Obuzeta trenutnim porivom, zbirci je dodala dvije kutije boje za kosu.

Kad se vratila do djevojke, Sabra je pažljivo slušala ono što joj je Doc govorio.

– Neće biti ugodno, ali nastojat ću da te ne ozlijedim, u redu?

Djevojka kimne i prestrašeno pogleda Tiel.

– Jesi li ikad bila na ginekološkom pregledu, Sabra? – tiho upita Tiel.

– Jednom, kad sam pošla po kontracepcijske pilule. – Tiel upitno nakrivi glavu, a Sabra posramljeno spusti pogled. – Prestala sam ih uzimati jer sam se počela debljati.

– Shvaćam. Pa, već si bila na pregledu pa znaš što možeš očekivati. Ovo vjerojatno neće biti ništa gore od prvog pregleda. Je li tako, Doc?

– Nastojat ću ti što više olakšati.

Tiel na brzinu stisne djevojčinu ruku. – Bit ću odmah tu ako ti...

– Ne, ostanite ovdje sa mnom. Molim vas. Pozvala je Tiel da joj se približi.

– Drag je – reče, govoreći tihim glasom ravno u Tielino uho. – Ponaša se kao liječnik i govori kao liječnik, ali ne izgleda tako, znate što mislim?

– Da, znam što misliš.

– Zato se osjećam nekako čudno, da on... znate? Možete li mi, možda, pomoći da skinem gaćice? Tiel se uspravi i pogleda Doca. – Možete li nas ostaviti na trenutak, molim vas? – Svakako.

– Što se događa? – Ronnie je želio znati kad je Doc ustao.

– Mlada dama treba malo privatnosti. Od mene. I tebe.

– Ali ja sam njezin momak.

– Baš je to razlog zašto si ti posljednja osoba za koju ona želi da je promatra.

– Ima pravo, Ronnie – reče Sabra. – Molim te. Mladić se udaljio s Docom. Tiel je podigla Sabrinu suknju i pomogla joj skinuti gaćice dok je ona nezgrapno podizala bokove.

– Eto, gotovo – blago će Tiel uzimajući vlažan komad rublja što ga je Sabra zgužvala poput loptice za stolni tenis.

– Žao mi je što je tako ljepljivo.

– Sabra, od ovog se trenutka moraš prestati ispričavati. Nikad nisam rađala, ali sigurna sam da tome ne bih pristupila ni izbliza tako dostojanstveno kao ti. Je li ti sada udobnije? – Očito nije. Po Sabrinu je grimasi vidjela da ju je ponovno preplavio val bola. – Doc?

U trenutku se stvorio kraj njih i rukama pritisnuo njezin trbuh. – Doista bih želio da se sam okrene. – Nadam se da će biti djevojčica – dahćući mu reče Sabra.

Doc se nasmiješi. – Doista?

– Ronnie bi također želio curicu. – Kćeri su sjajne, doista.

Tiel ga krišom pogleda. Ima li on kćeri, pitala se. Smatrala ga je neženjom, samotnjakom. Možda zato jer ju je izgledom podsjećao na Marlboro čovjeka. Marlboro čovjeka se nikad nije vidjelo sa ženom i djecom.

Možda... ? Tiel se nije mogla otresti osjećaja da je Doca već negdje ranije vidjela. Zacijelo joj se čini neodređeno poznatim zbog sličnosti s grubijanima na reklamama za cigarete.

Kad je trud prošao, Doc je položio ruke na djevojčina uzdignuta koljena. – Nastoj se što više opustiti. I reci mi ako ti zadajem bol, u redu?

– O, čekajte. – Tiel je posegnula za kutijom boje za kosu i otvorila je. Opazivši Docov upitni izraz lica, objasnila je. – U paketu se obično nalaze rukavice za jednokratnu uporabu. Neće

biti ništa naročito; vjerojatno vam neće ni odgovarati – doda pogledavši njegove jake šake – ali možda će biti bolje nego ništa.

– Dobro ste se sjetili.

Povukao je plastične rukavice s voštanog papira na koji su bile zalijepljene i navukao ih na ruke. Djelovale su nespretno, ali je zahvalio Tiel, a potom još jednom rekao Sabri da će se svim silama truditi da pregled bude što bezbolniji.

– Ovo bi moglo pomoći. – Kako bi se djevojka ugodnije osjećala, Tiel joj je drugu plahtu raširila preko koljena.

Dok ju je s odobravanjem pogledao. – Samo se opusti, Sabra. I bit će gotovo prije nego se snađeš. Duboko je udahnula i čvrsto stisnula oči.

– Najprije ću te obrisati jednom od ovih vlažnih maramica. Zatim ću te oprati s malo octa. Možda će biti malo hladno.

Dok je lijevao ocat po njoj i brisao je s nekoliko sterilnih gaza, pitao ju je kako se osjeća.

– Dobro – drhtavo je odgovorila.

Tiel je shvatila da zadržava dah. – Duboko diši, Sabra. To će ti pomoći da se opustiš. Učinimo to zajedno. Duboko udahni. Sada izdahni. – Kad je zavukao prste u nju, Sabra se trgnula. Tiel reče: – Ponovno. Još jedan duboki udah. Sada van. Tako je. Više neće dugo trajati. Izvrsno se držiš.

Ali nije bilo izvrsno. Docov izraz lica toliko joj je rekao. Povukao je ruku između djevojčinih bedara i, skrivajući svoju zabrinutost, trabunjao o tome kako je bila dobra. Skinuo je rukavice i posegnuo za bočicom sredstva za pranje ruku, žustro ga utrijavajući na šake i podlaktice.

– Je li sve u redu?

Ronnie se vratio. On je postavio to pitanje, ali je Doc odgovor uputio Sabri. – Nisi se mnogo otvorila. – Što to znači?

– Znači da su tvoji trudovi nefunkcionalni. – Nefunkcionalni?

– To je oštra riječ, ali tako se medicinski kaže. S obzirom na to koliko su jaki i česti tvoji trudovi, grlo tvoje maternice trebalo bi biti više otvoreno. Dijete se pokušava progurati van, ali svi dijelovi tvoga tijela nisu spremni za porođaj.

– Što možete učiniti?

– Ja ne mogu ništa učiniti, Ronnie, ali ti možeš. Možeš prekinuti s ovim glupostima i odvesti Sabru u ustanovu gdje će imati potrebnu zdravstvenu njegu.

– Već sam vam rekao, ne. – Ne – ponovi Sabra.

Prije nego se prepirka mogla nastaviti, zazvonio je telefon.

4. poglavlje

Svi su se trgnuli od neočekivanog, prodornog zvuka.

Donna je bila najbliža telefonu. – Što da radim? upita.

– Ništa.

– Ronnie, možda bi joj trebao dopustiti da se javi – predloži Tiel.

– Zašto? To vjerojatno nema nikakve veze sa mnom.

– Može biti, ali što ako ima veze s tobom? Zar ne bi radije znao protiv čega se boriš?

Razmišljao je nekoliko sekundi, a zatim je rekao Donni neka se javi.

– Halo? – Trenutak je slušala, a zatim reče: – Zdravo, šerife. Ne, nije bio pijan. Baš kao što vam je rekao, ovaj nas mali sve drži na nišanu.

Odjednom je prednju stranu zgrade obasjala jarka svjetlost. Svi u prodavaonici bili su tako usredotočeni na Sabrino stanje pa nitko nije čuo kad su stigla tri policijska automobila, a sada su sva tri upalila farove. Tiel je zaključila da šerif vjerojatno zove iz jednog od vozila parkiranih tik iza benzinskih crpki.

Ronnie se brzo povukao iza jedne police i viknuo: – Recite im da ugase ta prokleta svjetla ili ću nekoga ubiti.

Donna je prenijela poruku. Zastala je i slušala, a zatim reče: – Oko osamnaest, rekla bih. Zove se Ronnie.

– Umuknite! – Ronnie je mahao pištoljem prema njoj. Vrisnula je i ispustila telefonsku slušalicu. Svjetla automobila su se ugasila, dva para gotovo istodobno, a treći nekoliko sekundi kasnije. Sabra je zastenjala.

Doc reče: – Ronnie, poslušaj me.

– Ne. Šutite i pustite me da razmislim.

Mladi je čovjek bio uznemiren, ali je Doc uporno nastavio tihim, usrdnim glasom. – Ostani ovdje i istjeraj ovo do kraja ako želiš. Ali ljudski bi bilo pustiti Sabru da ode. Policija će je odvesti u bolnicu, gdje bi i trebala biti.

– Neću poći – reče djevojka. – Ne bez Ronnieja. Tiel ju je pokušala uvjeriti: – Misli na svoje dijete, Sabra.

– Mislim na naše dijete – jecala je. – Ako se moj tata dočepa djeteta, više ga nikad neću vidjeti. Neću ga se odreći. Neću se odreći ni Ronnieja.

Shvativši da je njegova pacijentica na rubu histerije, Doc je popustio. – Dobro, dobro. Ako ne želite otići, što mislite o ovome? Kako bi bilo da liječnik dođe ovamo?

– Vi ste liječnik – usprotivi se Ronnie.

– Ne od one vrste koju Sabra treba. Nemam nikakvih instrumenata. Nemam ništa čime bih joj mogao ublažiti bolove. Ovo će biti težak porođaj, Ronnie. Moglo bi doći do svakojakih teških komplikacija, a ja nisam osposobljen za to. Zar si voljan riskirati Sabrin život, kao i djetetov? Jer ako dopustiš da se ovakva situacija nastavi, upravo to činiš. Mogao bi izgubiti jedno ili oboje. U tom slučaju će sve ovo biti uzalud, bez obzira kako završi.

Tiel je bila impresionirana. Ni sama to ne bi mogla bolje reći.

Mladić je minutu razmišljao o Docovim riječima, a zatim je pokazao Tiel neka uzme slušalicu što je visjela s pulta. Nekoliko trenutaka nakon što ju je Donna ispustila mogao se čuti muški glas koji je želio znati što se događa. Sada je vladala tišina.

– Vi ste dobri kad treba govoriti – Ronnie reče Tiel. – Vi ćete razgovarati s njima.

Ustala je, prošla kraj Sabre i Doca, kraj polica i na koncu preko otvorenog prostora do pulta. Odmah je nazvala devet-jedan-jedan. Čim se telefonistica javila, Tiel reče: – Želim da me šerif nazove. Ne postavljajte pitanja. Svjestan je hitne situacije. Recite mu neka nazove prodavaonicu.

Spustila je slušalicu prije nego je telefonistica uspjela početi s rutinskim pitanjima, što bi samo bilo traćenje dragocjenog vremena.

Čekali su u napetoj tišini. Nitko nije rekao ni riječi. Gladys i Vern stisnuli su se jedno uz drugo. Kad je Tiel pogledala prema njima, Vern je krišom skrenuo njezinu pozornost na torbu u svom krilu. Nekako ju je uspio uzeti bez da je Ronnie to opazio. Prefrigani Casanova. To bi samo po sebi bila dobra priča, pomisli Tiel. Osim što ona ima bolju, u kojoj nije samo izvjestiteljica, već i sudionik. Gully će biti ushićen. Ako joj ova priča ne osigura mjesto u emisiji Nine Live...

Iako je očekivala da će telefon zazvoniti, poskočila je kad se oglasio. Odmah je podigla slušalicu.

– Tko je to?

Izbjegli je izravan odgovor rekavši: – Šerife? – Marty Montez.

– Šerife Montez, mene su imenovali glasnogovornicom. Ja sam jedan od talaca.

– Prijeti li vam neposredna opasnost?

– Ne – odgovori Tiel, a tako je i mislila. – Prisiljavaju li vas na nešto?

– Ne.

– Recite mi kako stoje stvari.

Počela je s kratkim i jasnim prikazom pljačke, krenuvši od Ronniejeva pucnja u kameru. – Pljačka je prekinuta kad je njegova suučesnica dobila trudove.

– Trudove? Mislite, trudovi kao kad se rađa dijete? – Točno tako, da.

Nakon dugotrajne stanke tijekom koje je mogla čuti teško disanje gojaznog čovjeka, on reče: – Odgovorite mi ako možete, gospođice. Jesu li ti pljačkaši dvoje srednjoškolaca?

– Da.

– Što pita? – Ronnie je htio znati.

Tiel je dlanom pokrila slušalicu. – Pitao je ima li Sabra bolove, a ja sam odgovorila.

– Isuse – usklikne šerif gotovo zviždukom. Tihim je glasom svojim zamjenicima rekao da su napadači klinici “iz Fort Wortha”. Zatim se opet obratio njoj i pitao: – Je li tko ozlijeđen?

– Ne. Nikome se ništa nije dogodilo.

– Tko je sve ondje s vama? Koliko talaca? – Četiri muškarca i dvije žene uz mene.

– Vi se dobro snalazite s riječima. Da niste slučajno gospođica po imenu McCoy?

Nastojala je prikriti svoje iznenađenje od Ronnieja, koji je pažljivo slušao i pomno pratio njezine izraze lica. – Tako je. Nitko nije ranjen.

– Vi ste gospođica McCoy, ali ne želite da oni znaju da ste televizijska novinarka? Shvaćam. Vaš šef, tip po imenu Gully, već je dvaput nazvao moj ured i zahtijevao da vas pođemo tražiti. Rekao je da ste krenuli iz Rojo Flatsa i trebali ste ga nazvati...

– Što govori? – upita Ronnie.

????D,-olr;""la ;A čnr;fa – Ccrima hi hiln m intF racm alrn biste nam mogli poslati liječnika. Ginekologa, ako je moguće.

– Recite mu neka donese sve što bi mu moglo zatrebati za težak porođaj.

Tiel je prenijela Docovu poruku.

– Svakako mu treba reći da je dijete okrenuto na zadak – doda Doc.

Nakon što je Tiel i to prenijela, šerif je pitao tko joj daje te informacije. – Predstavlja se kao Doc. – Zafrkavate me – reče šerif.

– Ne.

– Doc je jedan od talaca – čula ga je kako prenosi ostalima. – Doc kaže da maloj Dendyjevoj treba specijalist, je li?

– Tako je, šerife. Što je moguće prije. Zabrinuti smo za nju i za dijete.

– Ako se predaju, odmah ćemo je odvesti u bolnicu. Imaju moju riječ.

– Bojim se da to nije vjerojatno. – Davison je ne pušta?

– Ne – reče Tiel. – Ona ne želi ići.

– Sranje, kakva zbrka – reče i teško uzdahne. – Dobro, vidjet ću što mogu učiniti.

– Šerife, ne mogu vam opisati kako ta mlada žena pati.

– Nastavite, gospođice McCoy. Što?

– Situacija je pod kontrolom – polako reče Tiel. – Zasad su svi mirni. Molim vas, nemojte poduzimati nikakve drastične mjere.

– Shvaćam što mi govorite, gospođice McCoy.

Bez velikih akcija. Nikakvog vatrometa, specijalaca i tome slično?

– Točno. – Laknulo joj je što je razumio. – Zasad nitko nije ozlijeđen.

– I svi bismo voljeli da tako i ostane.

– Jako mi je drago čuti vas da tako govorite. Molim vas, molim vas, što prije dovedite liječnika.

– Radim na tome. Evo vam broj telefona što ga imam uza se.

Memorirala ga je. Montez joj je zaželio sreću i prekinuo vezu. Vratila je telefon na pult, sretna što je riječ o starijem modelu pa nema mogućnost razglasa. Ronnie bi mogao poželjeti slušati buduće razgovore. – Radi na tome da ovamo dođe liječnik.

– To mi se sviđa – reče Doc.

– Koliko treba dok ne stigne ovamo? Okrenuvši se Ronnieju, Tiel odgovori: – Što je moguće manje. Bit ću otvorena prema tebi. Pogodio je tvoj i Sabrin identitet.

– O, pakao – zastenje mladić, – Što još može poći po zlu?

– Pronašli su ih!

Russell Dendy zamalo je srušio FBI-eva agenta koji mu se našao na putu kad se iz susjedne prostorije začuo povik. Nije se ispričao što je skrivio da agent prolije vrelu kavu po svojoj ruci. Uletio je u knjižnicu svoga doma koja je tog jutra preinačena u zapovjedni centar.

– Gdje? Gdje su? Je li ozlijedio moju kćer? Je li Sabra dobro?

Specijalni agent William Calloway vodio je operaciju. Bio je visok, mršav, proćelav muškarac koji bi, da nije bilo pištolja u futrola na križima, više podsjećao na bankara koji se bavi hipotekama nego na saveznog agenta. Njegovo držanje također nije bilo u skladu sa stereotipom. Bio je smiren i tih najčešće. Russell Dendy je Callowayovu ugodnu narav stavljao na kušnju.

Kad je Dendy uletio u prostoriju izvikujući pitanja, Calloway mu je dao znak neka se smiri i nastavio svoj telefonski razgovor.

Dendy je nestrpljivo pritisnuo gumb na telefonu i ženski se glas začuo iz zvučnika. – Zove se Rojo Flats. Praktički ni usred čega, zapad-jugozapad od San Angela. Naoružani su. Pokušali su opljačkati prodavaonicu, ali im to nije uspjelo. Sada drže taoce u prodavaonici.

– Proklet bio. Proklet bio! – Dendy je tresnuo šakom u dlan druge ruke. – Moju je kćer pretvorio u običnog kriminalca! A ona nije shvaćala što imam protiv njega.

Calloway mu je ponovno dao znak neka stiša glas. – Rekli ste da su naoružani. Ima li žrtava?

– Ne, gospodine. Ali djevojka rađa.

– U prodavaonici? – Tako je.

Dendy je divlje psovao. – Drži je protiv njezine volje!

Glas žene reče: – Prema riječima žene koja je razgovarala sa šerifom, mlada žena odbija izići.
– Isprao joj je mozak – ustvrdi Dendy. Agentica FBI-a iz ureda Odessa nastavila je kao da ga nije čula. – Jedan od talaca očito zna ponešto o medicini. On se brine za nju, ali su zatražili liječnika.

Dendy je šakom tresnuo po stolu. – Želim da se Sabra izvuče odande, dovraga, čujete li me?

– Čujemo vas, gospodine Dendy – reče Calloway čije je strpljenje bilo pri kraju.

– Nije me briga ako to mjesto morate raznijeti dinamitom da biste je izvukli.

– Pa, mene je briga. Prema riječima glasnogovornice, nitko nije ozlijeđen.

– Moja kći rađa!

– Odvest ćemo je u bolnicu čim to bude moguće. Ali neću učiniti ništa čime bih ugrozio život talaca, vaše kćeri ili gospodina Davisona.

– Gledajte, Calloway, ako ćete mlitavo pristupiti ovoj situaciji...

– Kako ću pristupiti, o tome ja odlučujem, a ne vi. Je li to jasno?

Russell Dendy bio je na glasu kao pravi kujin sin. Nažalost, kad ga je upoznao, Calloway nije promijenio svoje unaprijed stečeno mišljenje niti su opovrgnute priče o milijuneru.

Dendy je despotski nadzirao nekoliko korporacija. Nije navikao nekome drugome prepuštati kontrolu ili čak davati nekome pravo glasa kad je riječ o načinu vođenja stvari. U njegovim poslovima nema demokracije, kao ni u njegovoj obitelji. Gospođa Dendy je cijeloga dana samo plakala u svoj rupčić i potvrđivala muževljeve odgovore na sva pitanja agenata o njihovom obiteljskom životu i odnosu spram kćeri. Nije dala niti jedno mišljenje koje bi se razlikovalo od njegovoga, niti je izrazila neki svoj osobni stav.

Calloway je od početka sumnjao u Dendyjevu priču o otmici. Zapravo se uvelike priklonio vjerojatnijoj verziji: Sabra Dendy je sa svojim momkom pobjegla od kuće kako bi se maknula od svog despotskog oca.

Callowayev prijekor izazvao je golem bijes kod Russa Dendyja. – Idem onamo.

– Ne bih vam to savjetovao.

– Živo mi se fućka za vaše savjete.

– U našem helikopteru nema mjesta za dodatne putnike – agent je doviknuo Dendyjevim leđima koja su se udaljavala.

– Onda ću poći svojim Learom.

Bijesno je izišao iz sobe i počeo izvikivati naredbe svojoj grupi uvijek nazočnih potčrkala, tihih i neprimjetnih poput namještaja dok ih Dendyjeve vrištave zapovijedi nisu potaknule na akciju. Svi su izišli za njim. Gospođu Dendy su ignorirali, nisu je pozvali da pođe s njima.

Calloway je isključio zvučnik i podigao slušalicu kako bi bolje mogao čuti agenticu. – Pretpostavljam da ste čuli sve ovo.

– Imate pune ruke, Calloway.

– Blago rečeno. Kakvi su ljudi na terenu?

– Koliko sam shvatila, Montez je sposoban šerif, ali ovo je previše za njega, a on je dovoljno pametan da to shvati. Ima pomoć rendžera i prometne patrole.

– Hoće li im smetati naše uplitanje, što mislite? – Zar im ne smeta uvijek? – začuo se odgovor.

– Pa, nama je javljeno da je riječ o otmici. Neka tako ostane dok ne saznamo nešto drugo.

– Zapravo, Montezu će vjerojatno biti drago da taj problem prepusti nama. Njegova glavna briga je da ne bude nikakvog junačenja. Želi izbjeći krvoproliće.

– Onda smo on i ja na istoj valnoj dužini. Mislim da ovdje imamo dvoje prestrašene djece koja su se našla u klopci teške situacije i ne znaju kako se iz toga izvući. Što znate o taocima, ako uopće nešto znate?

Ukratko mu je iznijela ono što se znalo. – Šerif Montez je jednoga identificirao kao lokalnog rančera. Blagajnica je već godinama zaposlena u toj prodavaonici. U Rojo Flatsu je svi poznaju. A ona gospođica McCoy koja je razgovarala sa šerifom Montezom?

– Što je s njom?

– Ona je izvjestiteljica za televizijsku postaju u Dallasu. – Tiel McCoy?

Poznao ju je pa je u mislima oblikovao njezinu sliku: vitka, kratka plava kosa, svijetle oči. Plave, možda zelene. Bila je na televiziji gotovo svake večeri. Calloway ju je također vidio izvan studija, među izvjestiteljima na mjestima zločina što ih je istraživao. Bila je agresivna, ali objektivna. U svojim izvještajima nikad nije nikoga neopravdano napadala niti iskorištavala. Dobro je izgledala, veoma ženstveno, ali su njezine emisije bile vjerodostojne.

Nije ga oduševila pomisao da se televizijska novinarka njezina kalibra nalazi u epicentru ove krize. Bilo bi mu lakše da nema tog faktora.

– Sjajno. Novinarka je već na mjestu događaja. Rukom je protrljao zatiljak gdje se počela nakupljati napetost. Ovo će biti duga noć. Predviđao je da će dosad nepoznati Rojo Flats preplaviti mediji i tako pridonijeti zbrci.

Agentica na drugom kraju upita: – Što vam govori šesto čulo, Calloway? Je li taj momak oteo malu Dendy?

Calloway ispod glasa promrmlja: – Samo se pitam zašto joj je toliko trebalo da pobjegne.

5. poglavlje

Dok su čekali obećani dolazak liječnika, Doc je u dućanu pronašao škare i par vezica za cipele. Stavio ih je prokuhati u vatrostalnu posudu u kojoj se inače kuhala voda za instant tople napitke. S polica je također uzeo vlažne maramice, ljepljivu traku i kutiju plastičnih vrećica za smeće.

Pitao je Donnu drže li aspiratore. Kad ga je tupo pogledala, objasnio je: – Gumena pumpica za isisavanje sluzi iz djetetova nosa i grla.

Počela se po ljuskavom laktu. – To nam baš ne traže često.

Ronnie je bio nervozan kad je Doc podigao posudu vrele vode. Naredio mu je neka Gladys prepusti izlijevanje vode, što je stara dama vrlo rado učinila.

Nakon toga čekanje se činilo beskrajnim. Svi u prodavaonici bili su svjesni dolaska sve većeg broja vozila. Prostor između benzinskih crpki i ulaza u prodavaonicu bio je poput ničije zemlje; posve prazan. No područje između crpki i autoceste zatrpala su službena vozila. Kad se sve popunilo, počeli su se parkirati uz rub autoceste, s obje strane. Nisu stigli naglo i uzbudljivo, ali nedostatak bljeskavih svjetala i sirena njihovu je nazočnost činio više prijetećom.

Tiel se pitala je li i iza zgrade jednaka gužva kao i sprijeda. Ta je mogućnost očito pala na pamet i Ronnieju jer je pitao Donnu postoje li stražnja vrata.

– U hodniku za toaletne prostorije? – rekla je Donna. – Vidiš ona vrata? Vode u skladište. Također i u zamrzivač u koji su me zaključali oni luđaci.

– Pitao sam za stražnja vrata.

– Čelična su i zaključana s unutrašnje strane. Imaju šipku s jednog kraja na drugi, a šarke su također s unutrašnje strane. Tako su teška da ih jedva otvorim za dostavu.

Ako je Donna govorila istinu, kroz stražnja vrata nitko neće tiho ući. Ronnie će odmah biti upozoren ako dođe do takvog pokušaja.

– Što je s toaletnim prostorijama? – želio je znati. – Imaju li prozore?

Odmahnula je glavom.

– Istina je – dometne Gladys. – Bila sam u ženskom zahodu. Ako mene pitate, ne bi im škodila bolja ventilacija.

Kad se riješio tih briga, Ronnie je svoju pozornost podijelio na Sabru, svoje taoce i sve veću aktivnost vani, što je bilo više nego dovoljno da ga zaokupi. Tiel se udaljila od Sabre i pitala Ronnieja smije li poći do svoje torbe. – Moje su leće suhe. Treba mi otopina za vlaženje.

Brzo je pogledao prema torbi što se nalazila na pultu. Ostavila ju je ondje nakon što je uzela sredstvo za pranje ruku za Docu. Činilo se da razmišlja je li pametno dati joj dopuštenje kad ona reče: – To će biti samo trenutak. Ne mogu se na dulje maknuti od Sabre. Voli da kraj nje bude druga žena.

– U redu. Ali gledam vas. Nemojte misliti da ne gledam.

Mladić se samo pravio hrabrim. Bio je prestrašen i uzrujan, ali je još uvijek držao prst na okidaču pištolja. Tiel nije željela biti odgovorna za tragediju i gurnuti ga preko ruba.

Pošla je do pulta, a Ronnie je mogao vidjeti kako kopa po torbi u potrazi za malenom bočicom otopine. Otvorila ju je i zabacila glavu kako bi stavila kapi. – Prokletstvo – tiho je opsovala i stavila prst preko oka. Potom je izvadila kontaktne leće iz oka, u torbi potražila drugu bočicu otopine, izlila malo na dlan i počela čistiti leće u tome.

Ne okrećući se prema Gladys i Vernu, šaptom im se obratila: – Ima li vaša kamera videokasetu? Vern je proučavao kožicu na lijevoj ruci i izgledao posve nedužno kad je šaptom odgovorio: – Da, gospođo.

– Nove baterije, također – dodala je Gladys dok je od čarape oblikovala manšetu oko gležnja. Pogledala ju je, a zatim je zaključila da joj se više sviđa onako kako je ranije stajala, pa ju je opet povukla uz nogu. – Sve je spremno. Pripremite se. Nešto smo isplanirali.

– Čekajte...

Prije nego je Tiel uspjela dovršiti rečenicu, Verna je obuzeo napadaj kašlja. Gladys je skočila na noge, bacila njihovu torbu na pult kraj Tiel, a zatim je muža počela udarati po leđima. – O, Gospode, Vern, nećeš valjda dobiti jedan od tvojih napadaja. Baš si izabrao trenutak da se gušiš vlastitom pljuvačkom. Za ime svijeta!

Tiel je ubacila kontaktnu leću u oko i trepnula da je namjesti. Tada je, dok su svi, uključujući i Ronnieja, gledali kako starac hvata dah i grglja nastojeći povratiti dah dok ga Gladys udara kao da mlati sag, Tiel posegnula za kamerom u torbi.

Dovoljno je poznavala malene videokamere pa je znala gdje se nalazi prekidač. Uključila je kameru i pritisnula gumb za snimanje. Potom ju je stavila na policu, uguravši je među šteke cigareta i nadajući se da je nitko neće opaziti. Nije polagala velike nade u kvalitetu slike, ali amaterske su se videosnimke u prošlosti pokazale neprocjenjivima, uključujući Zapruderov

film o atentatu na Johna Fitzgeralda Kennedyja i uznemirujuću videosnimku prelaćivanja Rodneyja Kinga u Los Angelesu.

Vernov se kašalj ublažio. Gladys je zatražila Ronniejevo dopuštenje da mu donese bocu vode. Tiel je vratila otopine za čišćenje i vlaženje kontaktnih leća u torbu i baš je kanila povući ruku kad je opazila svoj kasetofon. Minijaturni je kasetofon katkad koristila tijekom intervjua, kao dopunu videosnimci. Kasnije, dok je pisala svoj izvještaj, nije morala sjediti u kabini i gledati videosnimku kako bi čula razgovor. Mogla ga je slušati na malenom kasetofonu.

Nije ga namjerno ponijela sa sobom. To je bio alat njezina zanata, a ne nešto što se nosi na godišnji odmor. No ipak se nalazio na dnu njezine torbe, gledajući je poput ikone televizijskih vijesti koja čeka da je iskoristi. Zamislila ga je kako oko sebe širi blistavu zlatnu auru.

Obuhvatila je šakom napravu za snimanje i spustila je u džep svojih hlača baš kad je Sabra prodorno kriknula. Ronnie je mahnito pogledao Tiel. – Dolazim – rekla mu je.

Pokazala je uzdignuti palac postarijim glumcima i zaobišla ih, a zatim je požurila do Sabre.

Doc se doimao zabrinutim. – Njezini su se trudovi malo usporili, ali kad naiđu, onda su izrazito jaki.

Gdje je taj liječnik, dovraga? Zašto mu treba toliko vremena?

Tiel je gazom namočenom u hladnu vodu brisala Sabrino oznojeno čelo. – Kad on? ili ona? stigne ovamo, koliko zapravo može pomoći? Što će moći učiniti u ovim okolnostima?

– Samo se nadajmo da će imati iskustva s porođajem na zadak. Ili će možda moći uvjeriti Ronnieja i Sabru da je carski rez obvezan.

– A ako ne bude ni jedno ni drugo... ?

– Bit će loše – mrko će on. – Za sve kojih se tiče. – Možete li se snaći bez pumpice?

– Nadajmo se da će je liječnik donijeti. Trebao bi. – Što ako se nije otvorila... ?

– Računam na to da će se priroda pobrinuti za to. Možda će se dijete samo okrenuti. I to se događa. Tiel je milovala djevojčinu glavu. Činilo se da Sabra drijema. Posljednji stadiji porođaja nisu još ni počeli, a ona je već iscrpljena. – Dobro je da može malo odrijetati.

– Njezino tijelo zna da će mu kasnije trebati sva moguća snaga.

– Voljela bih da ne mora patiti.

– Patnja je grozna, točno – rekao je kao da govori samome sebi. – Liječnik joj može dati injekciju za ublažavanje bolova. Nešto čime neće nauditi djetetu. Ali samo do određene granice. Što se više približava porođaj, to je veća opasnost od davanja lijekova.

– Što je sa spinalnom injekcijom? Zar to ne daju u posljednjim stadijima porođaja?

– Sumnjam da će u ovim uvjetima pokušati s blokadom, iako bi mogao.

Nakon trenutka razmišljanja, Tiel reče: – Mislim da je šašavo rađati prirodnim putem. Valjda me to čini sramotnim pripadnikom ženskog spola.

– Imate li djece? – Kad se njegov pogled spojio s njezinim, osjetila je trnce u utrobi.

– Ovaj, ne. – Brzo je spustila pogled. – Samo kažem da želim lijekove s velikim L, ako i kada ih budem imala.

– Sasvim vas razumijem.

Tiel je imala dojam da je doista tako. Kad ga je ponovno pogledala, vratio je svoju pozornost na Sabru. – Imate li vi djece, Doc?

– Ne.

– Ranije ste nešto rekli o kćerima, a to me navelo na pomisao...

– Ne. – Prstima je lagano obuhvatio Sabrino zapešće, a palcem pritisnuo mjesto otkucaja pulsa. – Volio bih imati tlakomjer. Valjda će liječnik donijeti fetoskop.

– To je...

– Time se prate otkucaji djetetova srca. U bolnici se sada koriste modernim ultrazvukom. No ja bih se zadovoljio fetoskopom.

– Gdje ste stekli medicinsko znanje?

– Ono što me doista zabrinjava – reče Doc, ignorirajući njezino pitanje – jest pitanje hoće li napraviti epiziotomiju ili neće.

Tiel se lecnula pri pomisli na rez i osjetljivo područje što ga zahvaća. – Kako bi to mogao učiniti?

– Neće biti ugodno, ali ako to ne učini, lako bi mogla puknuti, a to će biti još neugodnije.

– Uopće ne smirujete moje živce, Doc.

– Pretpostavljam da su živci sviju nas vidjeli bolje dane. – Ponovno je podigao glavu i pogledao je. – Usput rečeno, drago mi je što ste ovdje.

Pogled je bio jednako intenzivan, oči žarke, kao i ranije, ali ovog puta nije kukavički pogledala u stranu. – Ne radim ništa konstruktivno.

– Samo to što ste uz nju mnogo znači. Kad naiđe trud, potičite je da se ne bori protiv njega. Napinjanje mišića i tkiva oko maternice samo pojačava patnju. Maternica je napravljena tako da se steže. Trebala bi joj dopustiti da radi svoje.

– Lako je vama reći.

– Meni je lako reći – priznao je uz iskrivljeni osmijeh. – Dišite s njom. Duboko udišite kroz nos, a izdišite kroz usta.

– To će duboko disanje i meni pomoći.

– Dobro vam ide. Osjeća se ugodno uz vas. Vi neutralizirate njezinu sramežljivost.

– Priznala je da se srami pred vama. – Razumljivo. Jako je mlada.

– Rekla je da ne izgledate poput liječnika. – Ne, zacijelo ne izgledam.

– Jeste li? – Rančer.

– Znači da ste pravi kauboj?

– Uzgajam konje, imam stado goveda. Vozim kamionet. Valjda me to čini kaubojem.

– Onda gdje ste naučili...

Zvonjava telefona prekinula je njihov razgovor. Ronnie je pograbio slušalicu. – Halo? Ja sam Ronnie Davison. Gdje je liječnik?

Zastao je i slušao, a Tiel je po izrazu njegova lica vidjela da sluša nešto što ga uzrujava. – FBI? Kako to? – Potom je izlenuo: – Ali nisam je oteo, gospodine Calloway! Mi smo pobjegli. Da, gospodine, ona je i moja glavna briga. Ne. Ne. Ne želi poći u bolnicu.

Još je malo slušao, a potom je pogledao Sabru. – Dobro. Ako telefon doseže do tamo. – Ponio je telefon do Sabre, produživši kabel koliko god je mogao. – FBI-ev agent želi razgovarati s tobom.

Doc reče: – Neće joj škoditi ako ustane. Zapravo, moglo bi joj koristiti.

On i Tiel uhvatili su Sabru ispod ruku i zajedno joj pomogli da stane na noge. Malenim je koracima stigla do slušalice što ju je Ronnie držao.

– Halo? Ne, gospodine. Istina je ono što vam je Ronnie rekao. Ne idem bez njega. Čak ni da bih pošla u bolnicu. Zbog mog tate! Rekao je da će mi uzeti dijete, a on uvijek napravi ono što kaže.

Šmrcnula je, – Jasno da sam svojevrijem pošla s Ronniejem. Ja... – Zadržala je dah i zgrabila Docovu košulju.

Podigao ju je, ponio natrag do improviziranog kreveta i nježno je spustio. Tiel je kleknula kraj nje i, prema Docovim uputama, nagovarala Sabru da se opusti, da se ne bori protiv truda i da diše.

Ronnie je tjeskobno govorio u telefonsku slušalicu. – Slušajte me, gospodine Calloway, Sabra više ne može razgovarati. Ima trudove. Gdje je liječnik kojeg su nam obećali? – Pogledao je kroz stakleni zid. – Da, vidim ga. Možete se kladiti da ću ga pustiti unutra.

Ronnie je tresnuo slušalicom na aparat, a telefon vratio na pult. Zaputio se prema vratima, a tada se brzo sklonio iza police, shvativši koliko bi bio izložen snajperistima. – Blagajnice, čekajte dok ne dođe do vrata prije nego ih otključate. Čim uđe, ponovno ih zaključajte. Razumijete?

– Što misliš, da sam glupa?

Donna je čekala dok liječnik nije gurnuo vrata, a tada je okrenula sklopku. Ušao je, a zatim su svi u prodavaonici, uključujući i mladog liječnika, čuli metalni škljocaj ponovnog zaključavanja. Nervozno je pogledao preko ramena prema vratima, a tada se predstavio. – Ja sam, ovaj, dr. Cain. Scott.

– Dodite ovamo.

Dr. Scott Cain bio je privlačan muškarac srednje visine, negdje između tridesete i trideset pete godine. Pogledom raširenih očiju prešao je po ljudima ispred pulta. Gladys mu je domahnula. Njegov se pogled vratio na Ronnieja. – Bio sam u kućnim posjetima kad su me pozvali. Nikad ne bih pomislio da će me pozvati za ovako hitan slučaj.

– Uza sve dužno poštovanje, dr. Cain, malo smo kratki s vremenom.

Tiel je dijelila Docovo nestrpljenje. Još neiskusni dr. Cain očito je sa strahopoštovanjem gledao na činjenicu da je dobio ulogu u ovakvoj drami. Nije još posve shvatio ozbiljnost situacije.

Doc ga je pitao jesu li ga obavijestili o Sabrinu stanju.

– Rečeno mi je da ima trudove i da bi moglo doći do komplikacija.

Doc ga je kretnjom pozvao do djevojke ispružene na podu. – Je li u redu? – Cain upita Ronnieja, bojažljivo gledajući njegov pištolj.

– Otvorite torbu.

– Ha? Ovaj, svakako. – Otvorio je crnu liječničku torbu i pružio je Ronnieju da je pregleda.

– U redu, može. Pomognite joj, molim vas. Loše joj je.

– Čini se da jest – primijetio je liječnik kad je Sabra zastenjala pod navalom novih bolova. Nagonski je posegnula za Tielinom rukom. Tiel ju je čvrsto držala i ohrabrujući joj govorila. – Liječnik je ovdje, Sabra. Sad će se situacija popraviti. Vjeruj mi.

Doc je liječniku pružio potrebne informacije.

– Ima sedamnaest godina. Ovo joj je prvo dijete. Prva trudnoća. – Zauzeli su položaje oko djevojke, Doc sa Sabine desne strane, dr. Cain kraj njezinih nogu, a Tiel s njezine lijeve strane.

– Koliko dugo ima trudove?
– Prvi su počeli sredinom poslijepodneva. Vodenjak joj je pukao prije otprilike dva sata. Nakon toga su se bolovi naglo pojačavali, a tijekom posljednjeg sata jenjavaju.
– Zdravo, Sabra – liječnik reče djevojci. – Zdravo.
Položio joj je ruke na trbuh i pregledavao je laganim, masirajućim pokretima.
– Na zadak, zar ne? – upita Doc tražeći potvrdu svoje dijagnoze.
– Tako je.
– Mislite li da možete okrenuti fetus? – To je veoma riskantno.
– Imate li iskustva s porođajima na zadak? – Asistirao sam.
Nisu se nadali takvom odgovoru. Doc upita: – Jeste li donijeli tlakomjer?
– U torbi je.
Liječnik je nastavio pregledavati Sabru tako da joj je blago opipavao trbuh. Doc mu je pružio manšetu tlakomjera, ali ju je liječnik odbio. Govorio je Sabri. – Samo se opusti i sve će biti u redu.
Pogledala je Ronnieja i s nadom se osmjehnula. – Koliko još treba dok ne dođe dijete, dr. Cain? – Teško je reći. Bebe imaju vlastite ideje. Više bih volio da pođemo u bolnicu dok još ima vremena. – Ne.
– Bilo bi mnogo sigurnije za tebe i za dijete. – Ne mogu otići, zbog mog oca.
– On je jako zabrinut za tebe, Sabra. Zapravo, on je tu vani. Rekao mi je da ti kažem.
Cijelo joj se tijelo trgnulo kao da ju je uhvatio grč svih mišića. – Tata je ovdje? – Glas joj je bio piskav, slabašan, uspaničen. – Ronnie?
Vijest je i njega jednako uznemirila. – Kako je stigao ovamo?
Tiel je potapšala djevojčino rame. – U redu je. Nemoj sada razmišljati o svom ocu. Misli na svoje dijete. To je jedino što bi te trebalo zaokupljati. Sve ostalo sredit će se samo od sebe.
Sabra je počela plakati.
Doc se nagnuo prema liječniku i ljutito šapnuo: – Zašto ste joj to morali reći, dovraga? Zar ta vijest nije mogla čekati?
Dr. Cain se doimao zbunjenim. – Mislio sam da će joj ta činjenica biti utjeha. Nisu imali vremena upoznati me sa svim pojedinostima situacije. Nisam znao da će je ta obavijest uzrujati.
Doc je izgledao kao da bi ga najradije zadavio, a Tiel je dijelila njegovu želju.
Doc je bio toliko bijesan da su mu se tanke usne jedva micale kad je govorio. No svjestan da bi svaki izraz gnjeva samo pogoršao situaciju, ostao je usredotočen na ono bitno. – Nije bila baš jako otvorena kad sam je pregledao, – Pogledavši na sat.
Doc doda: – No prošlo je više od sat vremena od tada.
Liječnik kimne. – Koliko? Koliko je bila otvorena, želim reći.
– Oko osam, deset centimetara. – Hmm.
– Ti kujin sine.
Tiel je naglo podigla glavu kad je čula Docovo tiho režanje. Je li ga dobro čula? Očito jest, jer ga je dr. Cain zaprepašteno gledao.
– Kujin sine! – ponovi Doc, ovoga puta ljutito uzviknuvši.

Ono što se potom dogodilo zauvijek je ostalo maglovito u Tielinu sjećanju. Nikad se nije mogla točno sjetiti brzog slijeda događaja, ali svako sjećanje na njih uvijek je u njoj izazivalo glad za čilijem.

6. poglavlje

FBI-ev kombi, parkiran na betoniranom prostoru između autoceste i benzinskih crpki, bio je opremljen najmodernijim uređajima za planiranje, nadziranje i komunikacije. To je bilo zapovjedno mjesto na kotačima iz Midland-Odesse što su ga mobilizirali i dovezli u Rojo Flats. Stigao je nekoliko minuta nakon dolaska Callowayeva helikoptera iz Fort Wortha.

U tom području nije postojala dovoljno velika pista na koju bi mogao sletjeti avion veći od onoga za zaprašivanje usjeva. Dendyjevi privatni mlaznjak letio je do Odesse, a ondje ga je čekao unajmljeni helikopter i prebacio ga do malenog naselja. Odmah po dolasku uletio je u kombi i zahtijevao da ga točno upoznaju sa situacijom i kako je Calloway kani popraviti.

Dendy je svima dozlogrdio, a Callowayu je već bilo preko glave milijunera, čak i prije nego ga je Dendy počeo ispitivati o trenutnom pothvatu.

Sve su oči bile prikovane za televizijski monitor na kojem se vidjela slika što ju je snimala kamera postavljena vani. Gledali su kako Cain ulazi u prodavaonicu, a zatim kako neko vrijeme stoji leđima okrenut prema vratima prije nego je nestao iz vida.

– Što ako to ne upali? – upita Dendy. – Što tada? – Što tada će ovisiti o ishodu.

– Želite reći da nemate spreman rezervni plan? Kakvom vi to operacijom upravljate, Calloway? Zurili su jedan u drugoga. Drugi muškarci u kombiju stajali su naokolo, čekajući kako bi vidjeli tko će prije eksplodirati, Dendy ili Calloway. Zapravo je izjava šerifa Martyja Monteza smirila napetu situaciju.

Rekao je: – Mogu vas obojicu poštediti uzbuđenja i odmah vam reći da neće upaliti.

Iz pristojnosti, a također i kao mudar diplomatski potez, agent Calloway je okružnog šerifa pozvao da im se pridruži.

– Doc nije budala – nastavi Montez. – Tražite nevolje, kad ste poslali onog neiskusnog čovjeka unutra.

– Hvala vam, šerife Montez – ukočeno će Calloway.

Kao da je Montezova tvrdnja bila proročanstvo, tada su začuli pucnjeve. Dva su odjeknula gotovo istodobno, a treći nekoliko sekundi kasnije. Kad su se začula prva dva pucnja, svi su se ukočili na mjestu. Treći ih je potaknuo na akciju. Svi u kombiju počeli su se kretati i istodobno govoriti.

– Kriste! – zaurla Dendy.

Kamera im nije ništa pokazivala. Calloway je pograbio slušalice kako bi čuo što govore ljudi na položajima ispred prodavaonice.

– Jesu li to bili pucnji? – upita Dendy. – Što se događa, Calloway? Rekli ste da moja kći neće biti u opasnosti!

Calloway mu preko ramena dovikne: – Sjednite i šutite, gospodine Dendy, ili ću vas dati izbaciti iz ovoga kombija.

– Ako zajebete ovo, ja ću se pobrinuti da vas fizički uklone s ovog planeta!

Callowayevu lice probljedi od gnjeva. – Pazite, gospodine. Upravo ste zaprijetili smrću saveznom agentu. – Naredio je jednom od svojih ljudi da izbací Dendya.

Morao je odmah saznati tko je na koga pucao u dućanu, te je li netko ozlijeđen ili ubijen. Dok to pokušava otkriti, nije mu potreban Dendy i njegove prijetnje.

Dendy se prodere: – Vraga ću otići!

Calloway je uzrujanog oca prepustio svojim podčinjenima i okrenuo se konzoli, zahtijevajući informacije od svojih ljudi vani.

Tiel je s nevjericom gledala kako dr. Scott Cain hitro izvlači pištolj iz futrole na gležnju i okreće ga prema Ronnieju. – FBI! Baci oružje!

Sabra je vrisnula.

Doc je nastavio psovati na Caina. – Cijelo ovo vrijeme čekali smo liječnika! – vikao je. – Umjesto njega dobijemo vas! Kakva je ovo glupost?

Tiel je skočila na noge i preklinjala: – Ne, molim vas, ne. Nemojte pucati. – Bojala se da će vidjeti kako Ronnieja Davisona ubija pred njezinim očima.

– Vi niste liječnik? – vrisnuo je mahitati mladić. – Obećali su nam liječnika. Sabri je potreban liječnik.

– Baci oružje, Davisone! Sada!

– Prokletstvo, cijelo smo vrijeme uludo potratili. – Na Docovu su vratu iskočile žile od bijesa.

Tiel je pretpostavila da bi Doc agenta pograbilo za vrat da ovaj nije držao pištolj. – Ova je djevojka u opasnosti. Opasnoj po život. Zar nitko od tih saveznih gadova to ne shvaća?

– Ronnie, učini kako ti kaže – preklinjala je Tiel. – Predaj se. Molim te.

– Ne, Ronnie, nemoj! – jecala je Sabra. – Tata je ondje vani.

– Zašto obojica ne biste spustili pištolje? – Iako su se Docova prsa uzrujano dizala i spuštala, ipak se donekle pribrao. – Nitko ne mora stradati. Svi možemo biti razumni, zar ne?

– Ne. – Ronnie je odlučno čvršće stisnuo pištolj. – Gospodin Dendy će se pobrinuti da me uhite. Više nikad neću vidjeti Sabru.

– Ima pravo – rekla je djevojka.

– Možda neće – usprotivio se Doc. – Možda... – Brojit ću do tri i tada pucam! – viknuo je Cain, a glas mu je pucao. Činilo se da i on popušta pod pritiskom.

– Zašto ste to morali učiniti? – viknuo je Ronnie. – Jedan.

– Zašto ste nas prevarili? Moja djevojka pati. Treba joj liječnik. Zašto ste to učinili?

Tiel se nije sviđao način na koji se Ronniejev prst stezao oko okidača.

– Dva.

– Rekao sam ne! Neću je prepustiti gospodinu Dendyju:

Baš kad je Cain viknuo "Tria i pucao, Tiel je pograbila bocu čili umaka s najbliže police i tresnula ga njome po glavi.

Srušio se poput vreće cementa. Njegov je metak uvelike promašio cilj, što su bila Ronniejeva prsa, ali je jako malo nedostajalo da pogodi Doca prije nego se zabio u pult.

Ronnie je refleksno pucao iz svog pištolja. Jedina šteta što ju je taj metak počimio bila je otkidanje komada žbuke s udaljenog zida.

Donna je vrisnula, bacila se na pod i pokrila glavu rukama, a tada je nastavila vrištati.

U gužvi što je uslijedila dva su se Meksikanca bacila naprijed, zamalo zgazivši Verna i Gladys u svojoj žurbi.

Tiel je shvatila da im je cilj uzeti agentov pištolj pa ga je šutnula ispod škrinje, izvan dohvata.
– Natrag! Natrag! – viknuo je Ronnie. Još je jednom pucao kako bi naglasio svoje riječi, ali je ciljao visoko iznad njihovih glava. Metak je udario u klimatizacijski uređaj, ali je zaustavio njihovu navalu.

Sad su svi ostali kao zaleđeni, čekajući da vide što će se dalje događati, tko će se prvi pomaknuti, progovoriti.

To je učinio Doc. – Učinite kako vam kaže naredio je dvojici Meksikanaca. Podigao je lijevu ruku i kretnjom im pokazao neka pođu natrag. Desnom se rukom držao za lijevo rame. Krv mu je curila kroz prste.

– Pogođeni ste! – uzviknula je Tiel.

Ignorirajući je, raspravljao je s dvojicom Meksikanaca, koji očito nisu željeli poslušati. – Ako jurnete kroz ona vrata, lako je moguće da će vas napuniti mecima.

Nisu shvaćali ni jezik ni logiku. Razumjeli su samo da Doc inzistira na tome da ostanu gdje su i prije bili. Uzvrćali su mu na brzom španjolskom. Tiel je nekoliko puta čula riječ madre. Mogla je zamisliti ostalo. Međutim, dva su čovjeka ipak učinila ono što je Doc tražio od njih i vratila se na svoje prvobitne položaje, mrmljajući jedan drugome i dobacujući naokolo neprijateljske poglede. Ronnie je držao pištolj uperen u njih.

Donna je stvarala više buke nego Sabra, koja je stiskala zube kako ne bi kriknula kad je naišao novi trud. Doc je naredio blagajnici neka se prestane derati.

– Neću doživjeti jutro – zavijala je.

– S obzirom na to koliko imamo sreće, vjerojatno hoćete – obrecne se Gladys. – Sad umuknite.

Kao da joj je netko stavio čep u usta, Donna je odmah prestala plakati.

– Drži se, dušo. – Tiel se vratila do Sabre i držala je za ruku tijekom još jednog truda.

– Znala sam... – Sabra je zastala i nekoliko puta udahnula. – Znala sam da nas tata neće ostaviti na miru. Znala sam da će nas pronaći.

– Nemoj sada razmišljati o njemu.

– Kako joj je? – upita Doc i pridruži im se. Tiel je pogledala njegovo rame. – Jeste li ozlijeđeni? Odmahnuo je glavom. – Metak me je samo okrznuo. Malo peče, to je sve. – Kroz poderani je rukav gazom obrisao ranu, a zatim ju je pokrio drugom gazom i zamolio Tiel da odreže komad ljepljive trake. Dok je on držao gazu na rani, ona ju je učvrstila ljepljivom trakom.

– Hvala.

– Nema na čemu.

Do tog trenutka nitko nije obraćao pozornost na čovjeka bez svijesti na podu. Ronnie je prišao, prebacujući pištolj iz jedne u drugu ruku i vlažne dlanove brisao o traperice. Bradom je pokazao prema Cainu, – što je s njim?

Tiel je to smatrala veoma dobrim pitanjem. – Vjerojatno ću godinama sjediti u zatvoru zbog ovoga.

Doc reče Ronnieju: – Preporučujem da mi dopustiš da ga odvučem van kako bi njegovi pajdaši iz onog kombija znali da je živ. Ako pomisle da je mrtav ili ranjen, moglo bi postati gadno, Ronnie.

Ronnie je tjeskobno pogledao prema van i grickao donju usnu dok je razmišljao o prijedlogu. – Ne, ne. – Pogledao je Verna i Gladys koji su izgledali kao da se zabavljaju poput dvoje ljudi u

lunaparku. – Nađite malo ljepljive trake za odvodne cijevi – reče im Ronnie. – Siguran sam da se ovdje prodaje. Vežite mu ruke i noge.

– Ako to učiniš, samo ćeš se još više ukopati, sinko – blago ga upozori Doc.

– Mislim da se ne mogu još više ukopati. Ronniejev izraz lica bio je žalostan, kao da je tek sada posve shvatio u kakvoj se situaciji našao. Ono što se možda činilo romantičnom pustolovinom kad su on i Sabra pobjegli pretvorilo se u događaj u kojem sudjeluje FBI i dolazi do pucnjave. Počinio je nekoliko zločina. Našao se u ozbiljnim nevoljama, a bio je dovoljno inteligentan da bi to znao.

Stariji je par prekoračio agenta bez svijesti. Uхватili su ga svaki za jedan gležanj. To je za njih bio priličan napor, ali su ga uspjeli odvući od Sabre i tako Docu i Tiel osigurali više mjesta.

– Zatvorit će me zauvijek – nastavi Ronnie. – Ali želim da Sabra bude na sigurnom. Želim da njezin otac obeća da će joj dopustiti zadržavanje našeg djeteta.

– Onda je najbolje da ovo sada okončamo.

– Ne mogu, Doc. Ne prije nego mi gospodin Dendy to zajamči.

Doc je pokazao prema Sabri, koja je zajedno s Tiel dahtala tijekom još jednog truda. – U međuvremenu...

– Ostat ćemo ovdje – uporno će mladić. – Ali njoj je potrebna...

– Doc? – reče Tiel, prekidajući ga.

... bolnica. I to brzo. Ako si doista zabrinut za Sabrinu dobrobit...

– Doc?

Razdražen jer je dvaput prekinula njegovu usrdnu molbu, naglo se okrenuo k njoj i nestrpljivo pitao: – Što je?

– Sabra nikamo ne može poći. Mogu vidjeti dijete.

Kleknuo je između Sabrinih uzdignutih koljena. – Hvala Bogu – reče i s olakšanjem se nasmije. – Dijete se okrenulo, Sabra. Vidim mu glavu. Za nekoliko ćeš minuta imati dijete.

Djevojka se nasmijala, a zvučila je previše mladažno da bi bila u gužvi u kojoj se našla. – Hoće li biti u redu?

– Mislim da hoće. – Doc pogleda Tiel. – Pomoći ćete?

– Recite mi što da činim.

– Donesite još nekoliko tih podmetača i raširite ih oko nje. Neka vam jedan ručnik bude pri ruci da možete umotati dijete. – Zavrnuo je rukave iznad laktova i sad je žustro prao ruke Tielinim antibakterijskim sredstvom. Potom ih je zalio octom. Tada je bočice dodao Tiel. – Oboje upotrijebite u obilnim količinama. Ali brzo.

– Ne želim da Ronnie gleda – reče Sabra. – Sabra? Zašto ne?

– Mislim ozbiljno, Ronnie. Makni se.

Doc mu se obratio preko ramena. – Možda je tako najbolje. Ronnie. – Momak se nevoljko udaljio.

U Cainovoj liječničkoj torbi Doc je našao par rukavica i navukao ih – stručno, opazila je Tiel. Vješto ih je namjestio oko zapešća. – Barem je nešto učinio kako treba – promrmlja Doc. – Ovdje je cijela kutija. Uzmite i za sebe par.

Tek je uspjela navući rukavice kad je Sabru zahvatio još jedan trud. – Nemoj tiskati ako se možeš suzdržati – uputi je Doc. – Ne bih želio da pukneš. – Desnu je ruku stavio na njezinu međicu kako bi i time pokušao spriječiti kidanje tkiva, a lijevu je lagano položio na djetetovu

glavicu. – Hajde, Sabra. Diši sada. Tako je, curo. Možda biste mogli poći iza nje – rekao je Tiel. – Podignite je. Poduprite joj leđa.

Vodio je Sabru kroz trud, a kad je prošao, opustila se naslonivši se na Tiel.

– Još malo i tu smo, Sabra – blagim joj je glasom govorio Doc. – Dobro ti ide. Zapravo, sjajno. Tiel bi mogla isto reći i za njega. Čovjek se morao diviti smirenom, vještom načinu na koji se ophodio prema prestrašenoj djevojci.

– Je li vam dobro?

Tiel je zadivljeno zurila u njega, ali nije shvatila da se obraća njoj sve dok je nije pogledao. – Meni? Dobro mi je.

– Nećete se onesvijestiti ili tako nešto?

– Ne vjerujem. – Potom je odlučnije dodala: – Ne. Neću se onesvijestiti.

Sabra je kriknula, trgnula se u polusjedeći položaj i zastenjala od napora. Tiel joj je trljala donji dio leđa, žaleći što ne može učiniti više kako bi joj ublažila patnju.

– Je li joj dobro? – Svi su ignorirali zabrinutog oca.

– Nastoj ne tiskati – Doc je podsjetio djevojku. – Doći će bez dodatnog pritiska s tvoje strane. Izdrži bol. Dobro, dobro. Glava je gotovo vani.

Trud je prestao, a Sabrino je tijelo omlohavilo od umora. Plakala je. – Boli me.

– Znam. – Doc je govorio umirujućim glasom, ali Sabra nije vidjela duboko žaljenje na njegovu licu. Obilno je krvarila iz razderanog tkiva. – Dobro ti ide, Sabra – lagao je. – Brzo ćeš imati svoje dijete.

Veoma brzo, pokazalo se. Nakon svih onih briga što ih je izazvalo sporo napredovanje djeteta, u posljednjim je trenucima jedva čekalo da se probije u svijet.

Tijekom idućeg truda, gotovo prije no što je Tiel uspjela shvatiti u kakvom čudu sudjeluje, gledala je kako se pojavljuje djetetova glavica, licem prema dolje. Docova ju je ruka samo malo vodila prije nego se nagoni okrenula u stranu. Kad je Tiel vidjela lice novorođenčeta sa širom otvorenim očima, promrmljala je: – O, moj Bože – a baš je tako i mislila, poput molitve, jer je to bio čudesni, gotovo duhovni fenomen.

No tu je čudo prestalo jer djetetova ramena još uvijek nisu uspijevala proći kroz rođnicu.

– Što se događa? – pitao je Ronnie kad je Sabra vrisnula.

Zazvonio je telefon. Donna je bila najbliža pa se ona javila. – Halo?

– Znam da boli, Sabra – rekao je Doc. – Još dva ili tri truda bi trebala biti dovoljna. U redu?

– Ne mogu – jecala je. – Ne mogu.

– Ovaj tip po imenu Calloway želi znati tko je pogođen – obavijestila ih je Donna. Nitko nije obraćao pozornost na nju.

– Sjajno ti ide, Sabra – govorio je Doc. – Pripremi se. Diši. – Pogledavši Tiel, rekao je: – Budite njezin trener.

Tiel je počela dahtati zajedno sa Sabrom dok je gledala kako se Docove ruke kreću oko djetetova vrata. Opazivši njezinu paniku, on tiho reče: – Samo provjeravam da se pupčana vrpca nije omotala oko vrata.

– Je li u redu? – pitala je Sabra kroz stisnute zube. – Zasad je ovo porođaj kao iz priručnika.

Tiel je čula kako Donna govori Callowayu: – Ne, nije mrtav, ali baš to zaslužuje, kao i prokleta budala koja ga je ovamo poslala. – Potom je tresnula slušalicom.

– Evo nas, evo nas. Tvoje je dijete stiglo, Sabra. Znoj se cijedio niz čelo u Docove obrve, ali se činilo da on toga nije svjestan. – Tako je. Tako treba.

Njezin će vrisak tijekom mnogih noći odjekivati u Tielinim snovima. Još se tkiva razderalo kad su se djetetova ramena progurala van. Maleni rez pod lokalnom anestezijom poštedio bi je agonije, ali tu nije bilo pomoći.

Jedini blagoslov bilo je sićušno djetešce koje je kliznulo u Docove spremne ruke. – Djevojčica je, Sabra. Prekrasna je. Ronnie, dobio si kćer.

Donna, Vern i Gladys su klicali i pljeskali. Tiel je šmrncnula i potisnula suze dok je gledala kako Doc naginje djetetovu glavu prema dolje da bi se lakše pročistili dišni putevi jer nisu imali aspiratora. Srećom, odmah je počela plakati. Na njegovom se ozbiljnom licu pojavio široki osmijeh olakšanja.

Tiel nije imala previše vremena za divljenje jer joj je Doc pružio novorođenče. Beba je bila veoma skliska pa se bojala da će joj ispasti. No uspjela ju je uhvatiti u naručje i omotati ručnikom. – Položi je na majčin trbuh. – Tiel je poslušala Docovu uputu.

Sabra je s čuđenjem zurila u svoje rasplakano novorođenče, a zatim je šaptom pitala: – Je li sve u redu?

– Svakako se čini da su joj pluća u redu – nasmije se Tiel. Na brzinu je nabrajala: – Svi prsti na rukama i nogama su na broju. Čini se da će imati svijetlu kosu poput tebe.

– Ronnie, možeš li je vidjeti? – dovikne mu Sabra.

– Mogu. – Mladić je pogledavao malo nju, malo Meksikance kojih se, izgleda, uopće nije dojmilo čudo rođenja. – Preljepa je. Pa, želim reći, bit će lijepa kad se očisti. Kako si ti?

– Savršeno – odgovori Sabra.

Ali nije bila dobro. Krv je brzo natopila podmetače pod njom. Doc je higijenskim ulošcima pokušao zaustaviti krvarenje.

– Zamoli Gladys da mi donese još uložaka. Bojim se da će nam trebati.

Tiel je pozvala Gladys i rekla joj što im treba. Vratila se za pola minute s još jednom kutijom uložaka. – Jeste li vezali onog čovjeka? – upita Tiel.

– Vern još uvijek radi na tome, ali taj još neko vrijeme nikamo neće poći.

Dok se Doc nastavio baviti Sabrom, Tiel joj je pokušala skrenuti pozornost. – Koje ćeš ime dati svojoj kćeri?

Sabra je promatrala dijete s očitim obožavanjem i bezgraničnom ljubavlju. – Odlučili smo se za Katherine. Sviđaju mi se klasična imena.

– I meni. Mislim da će joj ime Katherine posve odgovarati.

Sabrino se lice odjednom iskrivilo od bola. – Što se događa?

– To je posteljica – objasni Doc. – U kojoj je Katherine živjela proteklih devet mjeseci. Tvoja se maternica steže kako bi je izbacila, jednako kao i dok je gurala Katherine. Malo će boljeti, ali ni izbliza kao kad se rađa dijete. Kad iziđe, očistit ćemo te i pustiti da se odmaraš. Kako ti se to čini?

Potom se obratio Tiel: – Pripremite mi jednu od onih vreća za smeće, molim vas. Trebat će mi da spremim ovo. Kasnije će se pregledati.

Učinila je kako joj je rekao, a zatim je ponovno zaokupila Sabrinu pažnju pričanjem o djetetu. Uskoro je Doc zamotao posteljicu i maknuo je iz vida, ali je još uvijek pupčanom vrpcom bila

povezana s djetetom. Tiel je željela pitati zašto je još nije prerezao, ali je imao pune ruke posla.

Dobrih pet minuta kasnije skinuo je okrvavljene rukavice, uzeo manšetu tlakomjera i omotao je oko Sabine ruke. – Kako se osjećaš?

– Dobro – rekla je, ali su joj oči upale i doimale se zasjenjeno. Slabašno se osmjehnula. – Kako se Ronnie drži?

– Trebala bi ga nagovoriti da prekine s ovim, Sabra – blago će Tiel.

– Ne mogu. Sad kad imam Katherine, ne mogu riskirati da je moj tata dade na usvajanje.

– Ne može to učiniti bez tvoga pristanka. – On može sve učiniti.

– Što je s tvojom majkom? Na čijoj je ona strani? – Na tatinoj, naravno.

Doc je očitao tlak i olabavio manšetu. – Pokušaj se malo odmoriti. Nastojim što više ublažiti tvoje krvarenje. Kasnije ću te zamoliti za jednu uslugu, pa bih želio da sada malo odriješ, ako možeš.

– Boli me. Ondje dolje. – Znam. Žao mi je.

– Niste vi krivi – slabašno će ona. Oči su joj se počele sklapati. – Bili ste super, Doc.

Tiel i Doc su gledali kako njezino disanje postaje pravilno i mišići joj se opuštaju. Tiel je podigla Katherine s majčinih prsa. Sabra se mrmljanjem pobunila, ali je bila previše iscrpljena da bi se opirala. – Samo ću je malo očistiti. Kad se probudiš, dobit ćeš je natrag. U redu?

Tiel je djevojčinu šutnju shvatila kao dopuštenje da uzme novorođenče. – Što je s pupčanom vrpcom? – upita Doca.

– Čekao sam dok bude bezopasno.

Pupčana je vrpca prestala pulsirati i više nije bila kvrgava, već tanja i ravnija. Vezicama za cipele čvrsto ju je vezao na dva mjesta, ostavljajući oko dva centimetra između njih. Tiel je okrenula glavu dok ju je rezao.

Sad se posteljica posve odvojila od djeteta, a Doc ju je zatvorio u vreći za smeće i ponovno se oslonio na Gladysinu pomoć, zamolivši je da vreću stavi u hladnjak. Zatim se nastavio baviti mladom majkom.

Tiel je otvorila kutiju vlažnih maramica za bebe.

– Mislite li da se ovime smije očistiti dyete?

– Valjda. Tome su namijenjene – odgovori Doc. Iako se Katherine bunila, Tiel ju je obrisala po cijelom tijelu, a maramice su širile ugodan miris dječjeg pudera. Budući da nije imala nikakvog iskustva s bebama, prilično je nervozno pristupila tom zadatku. Također je nastavila pratiti Sabrinu lagano disanje.

– Divim se njezinoj hrabrosti – primijeti Tiel. Isto tako, ne mogu a da ne suosjećam s njima. Po onome što znam o Russellu Dendyju, i ja bih pobjegla od njega.

– Poznajete ga?

– Samo preko medija. Pitam se je li njegova zamisao da se Cain pošalje ovamo?

– Zašto ste ga tresnuli po glavi?

– Govorite o mojem napadu na saveznog agenta? – upita Tiel, pokušavajući se našaliti. – Pokušala sam spriječiti katastrofu.

– Čestitam vam na brznoj akciji, a samo mi je žao što se ja toga nisam sjetio.

– Imala sam prednost jer sam stajala iza njega. Umotala je Katherine u čisti ručnik i prislonila je na svoja prsa radi topline. – Pretpostavljam da je agent Cain samo obavljao svoju dužnost. I

trebalo je imati hrabrosti da bi se ušlo u ovakvu situaciju. Ali nisam željela da puca u Ronnieja. Jednako tako, nisam željela ni da Ronnie puca u njega. Nagonski sam reagirala.

– A niste li bili barem malo gnjevni kad ste otkrili da Cain nije liječnik?

Pogledala ga je i zavjerenički se osmjehnula. – Nemojte me tužiti.

– Obećavam.

– Kako ste znali da nije liječnik? Što ga je odalo? – Sabrini vitalni znakovi nisu mu bili prva briga. Na primjer, nije joj izmjerio krvni tlak. Činilo se da ne shvaća ozbiljnost njezina stanja, pa sam počeo sumnjati i testirao njegovo znanje. Kad je grlo maternice otvoreno osam do deset centimetara, sve je spremno za porođaj. Pao je na testu.

– Oboje bismo mogli biti osuđeni na godine prisilnog rada u saveznom zatvoru.

– Bolje to nego da smo mu dopustili da ubije Ronnieja.

– Amen na to. – Pogledala je novorođenče, koje je sada spavalo. – Što je s djetetom? Je li u redu? – Pogledajmo.

Tiel je položila Katherine u krilo. Doc je maknuo ručnik i pregledao novorođenče, koje je bilo manje od njegove podlaktice. Njegove su ruke djelovale veliko i muževno u usporedbi s njom, ali je njihov dodir bio nježan, pogotovo kad je odrezanu pupčanu vrpču pričvrstio za njezin trbuščić.

– Sitna je – primijeti Doc. – Rodila se nekoliko tjedana prije roka, rekao bih. Ali čini se da je u redu. Disanje je pravilno. No trebala bi biti u bolnici.

Važno je da joj bude toplo. Nastojte da joj glava bude pokrivena.

– Dobro.

Bio je jako blizu Tiel. Dovoljno blizu da bi mogla razlikovati svaku sićušnu boru što se zrakasto širila iz kutova njegovih očiju. Šarenice njegovih očiju bile su sivkastozelene, trepavice izrazito crne, nekoliko nijansi tamnije od njegove smeđe kose. Na obrazima mu se vidjela kratka oštra brada, što je djelovalo privlačno. Kroz poderanu je košulju opazila da je krv natopila improvizirani zavoj.

– Boli li vas rame?

Kad je podigao glavu, gotovo su se sudarili nosevima. Nekoliko su se sekundi gledali u oči prije nego je okrenuo glavu i pogledao ranu na svom ramenu. Činilo se kao da je zaboravio na nju. – Ne. U redu je. – Žurno je dodao: – Bit će bolje da joj stavite jednu od ovih pelena i ponovno je zamotate u ručnik.

Tiel je nespretno previla dijete dok je Doc provjeravao kakvo je stanje mlade majke.

– Je li sva ta krv... – Tiel namjerno nije završila pitanje, bojeći se da bi je Ronnie mogao čuti. Budući da Tiel nikad nije bila svjedokom porođaja, nije znala je li tako obilno krvarenje normalno ili je razlog za paniku. Njoj se to činilo ogromnom količinom krvi, a ako je pravilno protumačila Docov izraz lica, i on je bio zabrinut.

– Ima je mnogo više no što bi trebalo. – On je, iz istog razloga kao i ona, govorio tihim glasom. Prebacivši platu preko Sabrinih bedara, počeo joj je masirati trbuh. – Katkad ovo pomaže pri obuzdavanju krvarenja – rekao je kao odgovor na Tielino neizgovoreno pitanje.

– Ako to ne uspije?

– Ne može dugo potrajati prije nego se nađemo u pravim problemima. Volio bih da sam mogao napraviti epiziotomiju i poštedjeti je ovoga.

– Nemojte sebe okrivljavati. U ovim okolnostima i pod ovakvim uvjetima. Napravili ste čudo, dr. Stanwick.

7. poglavlje

Izletjelo joj je prije nego se dospjela zaustaviti. Nije kanila Docu staviti do znanja da ga je prepoznala. Barem još ne.

Iako je to možda podsvjesno željela. Možda mu se obratila po imenu samo da bi vidjela kako će reagirati. Njezina novinarska želja za provociranjem reakcije na neočekivano pitanje ili izjavu navela ju je da kaže njegovo ime i vidi spontanu, nepripremljenu te zato i iskrenu reakciju.

Njegova spontana, nepripremljena iskrena reakcija mnogo je govorila. Najprije se doimao zapanjenim, zatim zbunjenim pa razdraženim. Na koncu joj se činilo da su se pred njegovim očima naglo zatvorile škure.

Tiel je izdržala njegov pogled, a njezine su ga oči doslovno izazivale neka zaniječe da je on dr. Bradley Stanwick. Ili je to bio u svom prijašnjem životu.

Telefon se ponovno oglasio.

– O, dovraga – progundā Donna. – Što ću im ovoga puta reći?

– Ja ću se javiti. – Ronnie posegne za slušalicom. – Gospodine Calloway? Ne, kao što vam je gospođa rekla, nije mrtav.

Sabru je probudila zvonjava telefona. Zatražila je svoje dijete. Tiel joj je položila novorođenče u naručje. Mlada je majka tepala djetetu o tome kako slatko izgleda, kako lijepo miriše.

Tiel je ustala i protegnula se. Dosad nije shvaćala koliko je naporan bio posljednji sat porođaja. Njezin se umor nije mogao uspoređivati sa Sabrinim, naravno, ali je ipak bila iscrpljena.

Fizički iscrpljena, ali mentalno nabijena. Proučila je trenutnu situaciju. Gladys i Vern su tiho sjedili jedno do drugoga, držeći se za ruke. Djelovali su umorno, ali zadovoljno, kao da su noćasnji događaji smišljeni za njihovu zabavu.

Donna je prekrížila ruke na svojim mršavim prsima i ćupkala mlohavu, ljuskavu kožu na laktovima. Viši, mršaviji Meksikanac bio je usredotočen na Ronnieja i telefon. Njegov je prijatelj promatrao FBI-eva agenta koji je pokazivao znakove buđenja iz nesvjestice.

Vern je agenta Caina naslonio na pult tako da su mu noge bile ispružene. Gležnjeve mu je vezao srebrnom ljepljivom trakom. Zapešća mu je također vezao iza leđa. Glava mu je počivala nisko na prsima, ali ju je svako toliko pokušavao podići, a tada bi zastenjao.

– Vezali smo ga – Ronnie je govorio Callowayu preko telefona. – Pucali smo gotovo istodobno, ali je pogođen samo Doc. Ne, dobro mu je. – Ronnie je pogledao Doca koji je kimnuo u znak slaganja. – Tko je gospođica McCoy?

– Ja – reče Tiel i korakne naprijed.

– Kako to? – Ronnie je upitno odmjerio Tiel. – Pa, valjda može. Kako znate njezino ime? Dobro, pričekajte. – Dok je pružao slušalicu Tiel, pitao je: – Jeste li slavni ili tako nešto?

– Ne tako da bi me primijetio. – Uzela je slušalicu. – Halo?

Glas je bio izrazito služben – oštar i precizan. – Gospođice McCoy, specijalni agent FBI-a, Bill Calloway.

– Zdravo.

– Možete li slobodno govoriti? – Da.

– Niste ni pod kakvim pritiskom? – Ne.

– Kakva je ondje situacija?

– Točno onakva kako je Ronnie rekao. Agent Cain je zamalo izazvao katastrofu, ali uspjeli smo ga u tome spriječiti.

Agent se iznenadio pa nije odmah odgovorio. – Kako, molim?

– Loša je bila zamisao da ga pošaljete ovamo.

Gospođici Dendy trebao je liječnik specijalist, a ne konjica.

– Nismo znali...

– Pa, sada znate. Ovo nije Mount Carmel ili Ruby Ridge. Ne pokušavam vas učiti vašem poslu...

– Doista? – suho će on.

– Ali usrdno vas molim da odsad nadalje surađujete s gospodinom Davisonom.

– FBI nema običaj pregovarati s onima koji uzimaju taoce.

– Ovo nisu teroristi – uzvikne Tiel. – To je dvoje djece. Zbunjeni su i prestrašeni, a osjećaju da su iscrpili sve svoje opcije.

U pozadini su se čuli povišeni glasovi. Calloway je pokrio slušalicu i nekome se obratio. Agent Cain je podigao glavu i mutnim očima pogledao Tiel. Je li u njoj prepoznao osobu koja ga je onesvijestila bocom čilija?

– Gospodin Dendy je veoma zabrinut za dobrobit svoje kćeri – rekao je Calloway kad se vratio na vezu. – Blagajnica, Donna? Rekla mi je da je Sabra rodila.

– Djevojčicu. Obje su... stabilne. – Tiel je pogledala Doca, a on joj je kratko kimnuo. Recite gospodinu Dendyju da njegovoj kćeri ne prijete nikakva neposredna opasnost.

– Šerif Montez mi je rekao da je ondje jedan od lokalnih stanovnika koji posjeduje medicinsko znanje.

– Tako je. Pomogao je Sabri tijekom porođaja.

Docove su se oči malo suzile.

– Šerif Montez se ne može sjetiti njegova prezimena. Kaže da ga svi zovu Doc.

– Točno.

– Vi ne znate kako se zove?

Tiel je razmislila o svojim mogućnostima. Bila je posve zaokupljena porođajem, ali nije bila nesvjesna onoga što se vani događa. Čula je lupanje lopatica helikoptera. Neki će biti policijski i medicinski, ali se mogla kladiti da su ukazivali i na dolazak medija iz Dallasa, Fort Wortha, Austina, Houstona. Velikih postaja. Podružnica televizijskih mreža.

Aktivna uloga što ju je igrala u ovoj priči automatski je povisila medijsku vrijednost cijelog događaja. Nije bila baš slavna, ali unatoč skromnosti, treba reći da nije ni posve nepoznata. Na njezinom je području ljudi gotovo svake večeri mogu vidjeti u večernjim vijestima. Te su se vijesti također emitirale na kabelskim postajama diljem Texasa i Oklahome, što iznosi nekoliko milijuna gledatelja. Ona je primamljivi sastojak već ionako sočne priče. Ako se u tu mješavinu

ubaci upletenost dr. Bradleyja Stanwicka, koji je prije tri godine nestao iz javnog života uslijed jednog skandala, dobit će se uzavreli lonac u koji će svaki predstavnik medija htjeti zagrabit.

No Tiel je željela da to bude njezin lonac.

Ako sada otkrije Docov identitet, može se pozdraviti sa svojom ekskluzivnom pričom. Svi ostali izvještavat će o tome prije nje. Priča će biti u eteru prije nego ona napiše svoj prvi izvještaj. Do trenutka kad bude mogla dati svoj prikaz događaja, ponovno pojavljivanje dr. Stanwicka bit će stara vijest.

Gully joj vjerojatno nikad neće oprostiti tu odluku, ali zasad će svoj pikantni začim zadržati kao svoj tajni sastojak.

Stoga je izbjegla izravan odgovor na Callowayevo pitanje. – Doc je obavio nevjerojatno dobar posao u veoma mučnim okolnostima. Sabra dobro reagira na njega. Vjeruje mu.

– Shvatio sam da je ranjen tijekom pucnjave.

– Ogrebotina, ništa više. Svi smo dobro, gospodine Calloway – nestrpljivo reče Tiel. – Umorni smo, ali inače je sve u redu, i to ne mogu dovoljno naglasiti.

– Nitko vas ne prisiljava da to kažete?

– Jasno da ne. Posljednje što Ronnie želi je da netko strada.

– Tako je – reče mladić. – Samo želim odavde otići sa Sabrom i našim djetetom, i da možemo poći svojim putem.

Tiel je Callowayu prenijela njegovu želju, a on reče: – Gospođice McCoy, znate da to ne mogu dopustiti. – Dalo bi se nešto napraviti. – Nisam ovlašten da...

– Gospodine Calloway, možete li vi slobodno razgovarati?

Nakon trenutka šutnje, on reče: – Recite.

– Ako ste imali bilo kakvog posla s Russellom Dendyjem, onda možete razumjeti zašto su se ti mladi ljudi osjećali toliko očajnima da učine ovo što su učinili.

– Ne mogu to izravno komentirati, ali razumijem što želite reći.

Očito je Dendy bio u njegovoj blizini. – Prema svemu što je o njemu poznato, taj je čovjek tiranin nastavi Tiel. – Ne znam je li vam to poznato, ali zarekao se da će silom rastaviti ovo dvoje i dijete dati na usvajanje. Ronnie i Sabra samo žele slobodno odlučivati o vlastitoj budućnosti i o svom djetetu. Ovo je obiteljska kriza, gospodine Calloway, i tako je treba rješavati. Možda bi gospodin Dendy pristao da se nađe posrednik koji bi im mogao pomoći u prevladavanju razlika i postizanju sporazuma.

– Ronnie Davison ipak mora odgovarati za mnogo toga, gospođice McCoy. Oružana pljačka, za početak.

– Sigurna sam da je Ronnie spreman prihvatiti odgovornost za svoje postupke.

– Dajte da ja razgovaram s njim, – Ronnie je uzeo slušalicu. – Slušajte, gospodine Calloway, ja nisam zločinac. Barem nisam bio do danas. Nikad nisam platio kaznu čak ni za prometni prekršaj. Ali neću dopustiti da gospodin Dendy odlučuje o budućnosti moje kćeri. U takvoj situaciji, nisam vidio nikakvu drugu mogućnost osim da pobjegnemo od njega.

– Reci mu što smo odlučili, Ronnie – dovikne mu Sabra.

Pogledao je onamo gdje je ležala s novorođenčetom u rukama, a na licu mu se pojavio bolan izraz. – Razgovarajte sa Sabrinim ocem, gospodine Calloway. Nagovorite ga da nas ostavi na miru. Onda ću osloboditi sve ove ljude.

Trenutak je slušao, a tada reče: – Znam da moraju biti u bolnici. Što prije to bolje. Dakle, imate jedan sat da mi se ponovno javite. – Još jedna stanka. – Ili što? – reče, očito ponavljajući Callowayevo pitanje. Ronnie je ponovno pogledao Sabru. Jače je stisnula svoju djevojčicu na prsima i kimnula. – Reći ću vam za jedan sat. – Naglo je spustio slušalicu.

Obraćajući se taocima, Ronnie reče: – U redu, svi ste čuli. Ne želim nikoga ozlijediti. Želim da svi izidemo odavde. Zato se svi možete opustiti. Pogledao je na zidnu uru. – Za šezdeset minuta sve bi moglo završiti.

– Što ako njezin stari ne pristane? – upita Donna. – Što ćeš s nama učiniti?

– Zašto ne sjednete i ne šutite? – svadljivo će Vern.

– Zašto me ne poljubiš u guzicu, stari? – odbrusi Donna. – Ti mi nisi šef, Želim znati hoću li živjeti ili umrijeti? Za sat vremena, hoće li nas početi ubijati? Nelagodna je tišina zavlada u prostoriji. Sve su se oči okrenule prema Ronnieju, ali je on tvrdoglavo odbijao odgovoriti na pitanje u njihovim očima.

Agent Cain je ili ponovno ostao bez svijesti ili je spustio glavu od srama jer nije uspio okončati mučnu situaciju. U svakom slučaju, brada mu je počivala na prsima. Donna je ponovno počela čupkati laktove.

Vern i Gladys pokazivali su znakove umora. Nakon što je prošlo uzbuđenje oko porođaja, njihova je živahnost nestala. Gladys je spustila glavu na Vernovo rame.

Tiel je čučnula kraj Doca, koji se ponovno bavio Sabrom. Oči su joj bile zatvorene. Beba Katherine je spavala u majčinu naručju. – Kako joj je?

– Prokleta mnogo krvarenja, a njezin krvni tlak pada.

– Što možete učiniti?

– Pokušao sam masirati maternicu, ali umjesto da to uspori krvarenje, pojačalo ga je. – Čelo mu se namrštilo od zabrinutosti. – Postoji još nešto.

– Što?

– Dojenje.

– Zar može tako brzo imati mlijeka? – Ne. Jeste li ikad čuli za oksitocin?

– Pretpostavljam da je to neka ženska stvar.

– Hormon koji pomaže pri izlučivanju mlijeka. Također uzrokuje stezanje maternice, što smanjuje krvarenje. Sisanje stimulira oslobađanje hormona.

– Oh. Onda zašto niste...

– Jer sam mislio da će sad već biti na putu za bolnicu. Osim toga, već je mnogo toga pretrpjela.

Trenutak su šutjeli, oboje promatrajući Sabru koja je bila abnormalno blijeda. – Bojim se i infekcije – reče Doc. – Prokletstvo, obje moraju u bolnicu. Kakav je taj Calloway? Tipični tvrdokorni agent?

– Posve je služben, svakako. No zvuči mi razumno. S druge strane, Dendy je pomahnitali manijak. Čula sam ga kako u pozadini izvikuje prijetnje i ultimatum. – Pogledala je Ronnieja, koji je pogledavao čas parkiralište čas dvojicu Meksikanaca, a oni su postajali sve nervozniji. – Neće nas poubijati, zar ne?

Doc je dovršio zamjenjivanje podmetača ispod Sabre i naoko mu se nije žurilo odgovoriti na njezino pitanje. Zatim se naslonio na škrinju i podigao jedno koljeno. Oslonivši se laktom na

koljeno, umorno je prošao rukom kroz kosu. Po gradskim bi se mjerilima već trebao ošišati. No nekako mu je pristajala takva neurednost, pogotovo u ovom okruženju.

– Ne znam što će učiniti, gospođice McCoy. Jad što su ga ljudska bića sposobna zadati jedna drugima uvijek me je fascinirao i gadio mi se. Ne vjerujem da bi nas momak mogao poslagati i poubijati, ali nema nikakvog jamstva da to ipak neće učiniti. U svakom slučaju, pričanje o tome neće utjecati na ishod.

– To je prilično fatalističan pristup.

– Pitali ste me. – Ravnodušno je slegnuo ramenima. – Ne moramo razgovarati o tome.

– Onda o čemu želite razgovarati? – Ni o čemu.

– Sranje – rekla je, želeći ga iznenaditi i uspijevajući u tome. – Želite znati kako sam vas prepoznala.

Samo ju je promatrao ništa ne govoreći. Stvorio je prilično jak oklop, ali dio njezina posla je upravo probijanje nevidljivih oklopa.

– Kad sam vas prvi put vidjela, učinili ste mi se poznatim, ali nisam znala kamo bih vas smjestila. No tijekom porođaja, malo prije nego se beba rodila, shvatila sam tko ste. Mislim da vas je odao način na koji ste se ophodili prema Sabri.

– Imate izvrsno pamćenje, gospođice McCoy.

– Tiel. I moje bi pamćenje trebalo biti malo bolje od prosjeka. Vidite, ja sam izvještavala o vašem slučaju. – Iznijela mu je podatke o televizijskoj kući za koju radi.

Promrmljao je psovku. – Dakle, vi ste bili u gomili izvjestitelja koji su mi život pretvorili u pakao?

– Dobra sam u svom poslu.

Neveselo se nasmijao. – Kladio bih se da jeste. Promijenio je položaj svojih dugih nogu, ali nije skidao pogleda s nje. – Volite li raditi to čime se bavite?

– Veoma.

– Uživajte vrebati na ljude koji su već na dnu, razotkrivati njihove patnje javnosti, onemogućavajući im da pokupe komadiće svojih ionako uništenih života?

– Medije okrivljujete za svoje probleme? – Velikim dijelom, da.

– Na primjer?

– Na primjer, bolnica je popustila pod pritiskom lošeg publiciteta. Lošeg publiciteta što su ga stvorili i njegovali ljudi poput vas.

– Vi ste sami stvorili svoj loš publicitet, dr. Stanwick.

Ljutito je okrenuo glavu od nje, a Tiel je shvatila da ga je pogodila u bolnu točku.

Dr. Bradley Stanwick bio je poznati onkolog, a radio je u jednom od najnaprednijih centara za liječenje raka na svijetu. Pacijenti su dolazili iz svih krajeva zemaljske kugle, obično s posljednjim nadama u spas vlastitog života. Njegova ih klinika nije mogla sve spasiti, naravno, ali je postizala goleme uspjehe u suzbijanju zloćudnih bolesti i produljivanju života, a istodobno je pacijentima pružala kvalitetu života zbog koje se isplatilo dulje živjeti.

Zato je bila tako okrutna ironija kad je mlada i lijepa žena Bradleya Stanwicka oboljela od raka gušterače koji se nije mogao odstraniti operativnim zahvatom.

Ni on ni njegovi briljantni kolege nisu mogli usporiti naglo širenje opake bolesti. Nekoliko tjedana nakon postavljanja dijagnoze već je bila prikovana za krevet. Odlučila se za agresivnu kemoterapiju i zračenje, ali su nuspojave bile gotovo jednako smrtonosne kao i sama bolest

što ju je liječenje trebalo suzbijati. Njezin je imunološki sustav oslabio; dobila je pneumoniju. Počeli su otkazivati njezini tjelesni sustavi, jedan po jedan.

Nije željela da se njezina osjetila otupe lijekovima protiv bolova, pa ih nije htjela uzimati. Međutim, tijekom posljednjih dana njezina života, patnja je postala tako intenzivna pa je konačno pristala da joj se daje lijek protiv bolova čiju je količinu sama mogla određivati kroz infuziju.

Tiel je sve to saznala kroz istraživanje. Dr. i gospođa Stanwick postali su vijest tek nakon njezine smrti. Do tada su bili samo žalosna statistika, žrtve podmukle bolesti.

No nakon sprovoda njezina je obitelj počela stvarati priče o tome da je njihov zet možda ubrzao smrt svoje žene. Točnije, omogućio joj je da počini samoubojstvo tako što je na uređaju odredio tako visoku dozu da je zapravo umrla od smrtonosne doze narkotika. Govorili su da je njezina povećana ostavština bila razlog za njegovo ubrzavanje stvari.

Tiel je od samog početka mislila da su te optužbe obične besmislice. Znalo se da je smrt gospođe Stanwick samo pitanje dana. Čovjek koji je trebao naslijediti bogatstvo mogao bi čekati da priroda učini svoje. Osim toga, dr. Stanwick je i sam bio prilično imućan, iako je veliki dio prihoda ulagao u onkološku kliniku, u svrhu istraživanja i njege siromašnih pacijenata.

Čak i da jest počinio eutanaziju vlastite žene, Tiel nije bila spremna baciti prvi kamen. Kontroverzija oko eutanazije u njoj je izazivala moralnu dilemu što je nije znala razriješiti. Kad je riječ o toj temi, bila je sklona složiti se s posljednjim strastvenim govornikom.

No sa strogo praktičnog stanovišta, iskreno je sumnjala da bi Bradley Stanwick riskirao svoj ugled, čak ni za dobrobit svoje voljene žene.

Na njegovu nesreću, obitelj njegove žene bila je uporna sve dok ured javnog tužitelja nije odredio provođenje istrage – koja se pokazala gubljenjem vremena. Nisu pronađeni nikakvi dokazi koji bi potkrijepili optužbe nezadovoljne obitelji. Ništa nije ukazivalo na to da je dr. Stanwick učinio nešto čime bi ubrzao smrt svoje žene. Javni tužitelj nije čak želio iznijeti slučaj pred veliku porotu, tvrdeći da za to nema nikakve osnove.

Unatoč tome, priča tu nije završila. Tijekom tjedana u kojima su istražitelji ispitali dr. Stanwicka, njegove kolege, osoblje bolnice, prijatelje, obitelj i nekadašnje pacijente, svaki je aspekt njegova života temeljito istražen i o njemu se raspravljalo. Živio je pod sjenkom sumnje, što je bilo posebno neugodno jer je većina njegovih pacijenata bila smrtno bolesna.

Bolnica u kojoj je radio također se uskoro našla u središtu pozornosti. Umjesto da stane uz njega, administratori su jednoglasno odlučili opozvati njegove privilegije u ustanovi sve dok ne bude oslobođen svake sumnje. Bradley Stanwick nije bio budala i znao je da nikada neće biti oslobođen svake sumnje. Kad se jednom u javnosti usadi sjeme sumnje, ono obično nađe plodno tlo i buja.

Možda je najveća izdaja bila ona njegovih partnera s kojima je osnovao kliniku. Nakon što su godinama zajedno radili, istraživali i proučavali slučajeve, kombinirali svoje znanje, vještinu i teorije, stvarajući prijateljstva i profesionalne veze, zamolili su ga da podnese ostavku.

Svoje je dionice prodao bivšim partnerima, riješio se prekrasne rezidencije u Highland Parku za djelić njezine stvarne vrijednosti i, sa stavom "Jebite se svi", otišao iz Dallasa u nepoznatom smjeru. Tu je priča završila. Da se Tiel nije izgubila i završila u Rojo Flatsu, vjerojatno više nikad ne bi pomislila na njega.

Sad ga je pitala: – Je li Sabra prva pacijentica koju ste liječili otkako ste otišli iz Dallasa?

– Ona nije pacijentica, i ja je nisam liječio. Bio sam onkolog, a ne ginekolog. Ovo je hitna situacija, a ja sam reagirao. Baš kao i vi. Baš kao i svi ostali. – To je lažna skromnost, Doc. Nitko od nas ne bi za Sabru mogao učiniti ono što ste vi učinili.

– Ronnie, smijem li uzeti piće? – odjednom je doviknuo mladiću.

– Svakako. Može. Vjerojatno bi i ostalima dobro došlo malo vode.

Nagnuvši se naprijed, Doc je s police uzeo paket od šest boca vode. Nakon što je dvije plastične boce uzeo za Tiel i za sebe, ostalo je dodao momku, a on je zamolio Donnu da ih podijeli.

Jednim je gutljajem popio gotovo pola boce. Tiel je odvrnula čep i popila iz svoje boce, uzdahnuvši nakon što se napila. – Dobra ideja. Pokušavate promijeniti temu?

– Točno.

– Ovdje u Rojo Flatsu ne bavite se medicinom? – Rekao sam vam. Imam ranč.

– Ali ovdje vas poznaju kao Doca.

– Svi u malenom gradiću znaju sve o svima.

– Ali zacijelo ste nekome rekli. Kako bi se inače saznalo... – Gledajte, gospođice McCoy... – Tiel.

– Ne znam kako se pročulo da sam se nekoć bavio medicinom. Što će vam to?

– Samo sam znatiželjna.

– Hm, hm. – Gledao je ravno naprijed, ne u nju. – Ovo nije intervju. Od mene nećete dobiti intervju. Dakle, zašto ne štedite dah? Možda će vam kasnije zatrebati.

– Prije onog događaja, živjeli ste veoma aktivnim životom. Zar vam ne nedostaje to što više niste u središtu zbivanja?

– Ne.

– Ovdje vam nije dosadno? – Ne.

– Niste li usamljeni? – Zašto?

– Možda vam nedostaje društvo.

Okrenuo je glavu i promijenio položaj tako da se ramenima i tijelom okrenuo prema njoj. – Katkad. Pogled mu se spustio prema dolje, odmjeravajući je od glave do pete. – Želite li mi pomoći u tome? – O, molim vas.

Kad je to rekla, on se počeo smijati i tako joj stavio do znanja da nije govorio ozbiljno. Mrzila je sebe jer je nasjela. – Nadala sam se da ste iznad takvog seksističkog sranja. Ponovno se uozbiljivši, on reče: – A ja sam se nadao da ste vi iznad postavljanja pitanja, posebno osobnih, u ovakvim trenucima. Baš kad ste mi se počeli sviđati.

Čudno, ali način na koji ju je sada gledao, s nekom prodornom žestinom, imao je snažniji učinak nego maloprijašnja seksualna aluzija. Ono je bilo lažno. Ovo je pravo. U trbuhu joj je zatreperilo.

No tada je s druge strane prodavaonice doprla strahovita buka pa su ona i Doc skočili na noge.

8. poglavlje

Tiel je nižem, zbijenijem Meksikancu nadjenula ime Juan. On je izazvao pomutnju. Naginjao se nad agenta Caina i bučno ga psovao – barem je pretpostavila da ga psuje. Njegova vika na španjolskom zvučala je pogrdno.

Cain je stalno vrišteći ponavljao: – Koji vrug? – i uzalud se nastojao osloboditi ljepljive trake.

Na zaprepaštenje ostalih, Juan je preko usta FBleva agenta zalijepio komad trake i tako ga ušutkao.

U međuvremenu je Juanov viši prijatelj izgovorio bujicu riječi na španjolskom, a zvučio je istodobno prijekorno i zbunjeno zbog Juanova iznenadnog napada na agenta.

Ronnie je mahao pištoljem i vikao: – Što se događa? Što radite ondje? Vern, što se dogodilo? – Nek' sam proklet ako znam. Malo sam zadrijemao. Probudio sam se kad su se dohvatili i počeli se derati jedan na drugoga.

– Jednostavno je skočio na njega – dometne Gladys na svoj drski način. – Bez ikakva vidljiva razloga. Nemam povjerenja u njega. Niti u njegovog prijatelja, kad smo već kod toga.

– Que pasa? – upita Doc.

Ostali su naglo utihnuli, iznenađeni da govori španjolski. Očito je Juan bio zaprepašteniji od ostalih. Naglo je okrenuo glavu i bijesno se zagledao u Docu. Ne obazirući se na užarene oči, Doc je ponovio pitanje.

– Naela – ispod glasa promrmlja Juan.

Tada je Doc jednostavno ondje stajao i s Meksikancem razmjenjivao bijesne poglede.

– Dakle? – upita Tiel.

– Dakle, što? To je sav moj španjolski, osim zdravo, doviđenja, molim, hvala i sranje. Ni jedno se ne može primijeniti na ovu situaciju.

– Zašto si skočio na njega? – Ronnie je pitao Meksikanca. – Što te je spopalo?

Donna reče: – On je udaren u glavu, eto što je. Znala sam to čim sam ga ugledala.

Juan je odgovorio na španjolskom, ali je Ronnie nestrpljivo odmahnuo glavom. – Ne razumijem te. Samo skini tu traku s njegovih usta. Odmah! naredio je kad ga Juan nije smjesta poslušao. Ronnie je objasnio što hoće tako što je kretnjama pokazao skidanje trake s Caina, koji je slušao i gledao što se događa širom otvorenim, prestrašenim očima.

Meksikanac se sagnuo, uhvatio kut trake i strgnuo je s agentovih usana. On je kriknuo od bola, a zatim je viknuo: – Ti kujin sine!

Činilo se da je Juan zadovoljan sam sobom. Pogledao je partnera pa su se obojica nasmijali, kao da ih zabavlja sramota i nelagoda saveznog agenta.

– Svi ćete poći u zatvor. Svi do jednoga. – Cain prezirno pogleda Tiel. – Pogotovo vi. Vi ste krivi za gužvu u kojoj se nalazimo.

– Ja?

– Vi ste onemogućili saveznog agenta i spriječili ga u obavljanju dužnosti.

– Spriječila sam vas da bez potrebe ubijete ljudsko biće samo zato da biste zaslužili značku, ili se uzbudili, ili što vas je već motiviralo da dođete ovamo i još više zakomplicirate već ionako kompliciranu situaciju. Kad bih se ponovno našla u istim okolnostima, opet bih vas tresnula.

Neprijateljskim je pogledom prelazio s jednog taoca na drugog, a na koncu se zaustavio na Meksikancu koji ga je napao. – Ne razumijem. Koji se vrug događa s vama? – Kimnuo je prema Ronnieju, – On je neprijatelj, a ne ja.

– Samo pokušavamo spriječiti da se ova pat-pozicija završi katastrofom – reče Doc. – To se može jedino ako se on bezuvjetno preda i oslobodi taoce. FBI nikad ne pregovara.

– To smo već čuli od Callowaya – reče mu Tiel.

– Ako Calloway misli da sam mrtav... – Uvjerili smo ga da niste.

Agent je gnjevno pogledao Ronnieja. – Zašto misliš da će ti vjerovati?

– Jer sam ja potvrdila – reče Tiel.

Doc je svoju pozornost vratio na Sabru, a sad je rekao: – Treba mi još jedan paket onih pelena. Ne mogu biti za dijete, zaključila je Tiel.

Katherine se nije toliko smočila. Samo joj je jedan pogled rekao da je to za Sabru. Njezino se krvarenje nije ublažilo. Zapravo, kao da se pojačalo.

– Ronnie, smijem li uzeti još jednu kutiju pelena? – Što je bilo? Nešto s djetetom?

– Dijete je dobro, ali Sabra krvari. – O, Isuse.

– Mogu li uzeti pelene?

– Svakako, svakako – odsutnim glasom reče Ronnie.

– Baš si mi ti neki junak, Davisone – posprdno će Cain. – Kako bi spasio vlastitu kožu, spreman si pustiti da ti djevojka i dijete umru. Da, doista treba biti hrabar kako bi se dopustilo da žena iskrvari do smrti.

Voljela bih da je onaj Meksikanac upotrijebio traku koja se ne može skinuti – progundā Donna.

– Imate doista odvratna usta, agente.

– Jednom i vi imate pravo, Donna – reče Gladys. Obrativši se Cainu, ona doda: – Kako je ružno to što ste rekli.

– U redu, šutite, svi! – reče Ronnie. Svi su odmah ušutjeli, osim dvojice Meksikanaca koji su se šaptom nešto dogovarali.

Tiel je požurila do Doca s kutijom pelena. Otvorila ju je i razmotala pelenu, a on ju je položio ispod Sabrinih bokova. – Kako to da ste se ovoga sjetili?

– Previše brzo krvari kroz uloške. Ove su pelene obložene plastikom.

Razgovarali su ispod glasa. Nisu željeli prestrašiti djevojku niti još više uzrujati Ronnieja, koji je promatrao zidnu uru iza pulta. Njezina dugačka sekundna kazaljka strahovito se polako micala.

Doc se primaknuo Sabri i uhvatio je za ruku. – Još uvijek krvariš malo previše obilno za moj ukus.

Njezin je pogled prešao na Tiel, a ona joj je na rame spustila umirujuću ruku. – Nema potrebe da te odmah hvata panika. Doc samo misli unaprijed. Ne želi da situacija postane tako loša da je ne bi mogli popraviti.

– Tako je. – Sagnuvši se bliže k njoj, tiho je rekao: – Hoćeš li, molim te, još jednom razmisliti o odlasku u bolnicu?

– Ne!

Usrdno joj je nastavio govoriti. – Prije nego kažeš ne, poslušaj me malo. Molim te.

– Molim te, Sabra. Dopusti da ti Doc objasni. Djevojčin se pogled vratio na Doca, ali ga je oprezno promatrala. – Ne mislim samo na tebe i dijete – reče Doc – već i na Ronnieja. Što prije ovo završi, to će biti bolje za njega.

– Moj će ga tata ubiti.

– Ne, neće. Neće ako ti i Katherine budete izvan opasnosti.

Oči su joj se ispunile suzama. – Vi ne razumijete. On se samo pretvara da nam želi dobro. Kad smo mu sinoć rekli za dijete, zaprijetio je da će ga ubiti. Rekao je da bi ga odmah izrezao iz mene i zadavio ga golim rukama kad bi mogao. Toliko mrzi Ronnieja, toliko mrzi to što smo nas dvoje zajedno.

Tiel je dahнула. Nikad nije čula lijepu riječ za Russella Dendya, ali šokiralo ju je ovo svjedočanstvo o njegovoj okrutnosti. Kako netko može biti tako bez srca? Docove su se usne stisnule u tanku crtu. – Takva je osoba moj otac – nastavi Sabra. – Mrzi kad ga netko naljuti. Nikad nam neće oprostiti jer smo mu se usprotivili. Pobrinut će se da Ronnie zauvijek ostane u zatvoru, a ja više nikad neću vidjeti svoje dijete. Nije me briga što će meni učiniti. Ako ne mogu biti s njima, nije važno što će mi se dogoditi.

Spustila je glavu i prislonila obraz uza svoje novorođenče. Mekana kosica na bebinoj sličnoj glavi upijala je Sabine suze. – Oboje ste bili divni prema meni. Doista. Mrzim što vas moram razočarati. Ali nećete me navesti da se predomislim. Sve dok ne dopuste meni i Ronnieju da odavde izađemo uz tatino obećanje da će nas ostaviti na miru, ja ostajem. Osim toga, Doc, vama vjerujem više nego što bih vjerovala bilo kojem liječniku u nekoj bolnici u koju bi me tata poslao.

Doc je nadlanicom obrisao znoj s čela i uzdahnuo. Pogledao je Tiel, a ona je rezignirano slegnula ramenima.

– Dobro – nevoljko će on. – Dat ću sve od sebe. – U to ne sumnjam. – Sabra se lecne. – Zar je doista loše?

– Ništa ne mogu učiniti kad je riječ o krvarenju iz razderotine. Ali što se tiče vaginalnog krvarenja... Sjećaš se kad sam ti ranije rekao neka se odmoriš jer ću kasnije možda nešto tražiti od tebe?

– Ovaj, hm.

– Pa, želio bih da dojiš Katherine.

Djevojka je zabezeknuto pogledala Tiel. – Zbog dojenja će se tvoja maternica stegnuti i tako smanjiti krvarenje – objasni Tiel.

Doc se nasmiješi Sabri. – Jesi li spremna pokušati?

– Valjda – odgovori Sabra, iako se doimala nesigurnom i sramežljivom.

– Pomoći ću ti. – Tiel je posegnula za škaricama. – Ovime ću presjeći šav na ramenu tvoje haljine. Kasnije ćemo ga pričvrstiti, ali tako se nećeš morati skidati.

– To bi bilo dobro. – Činilo se da joj je laknulo što može Tiel prepustiti donošenje nekih odluka.

– Pustit ću vas malo nasamo. Ovaj, gospođice, ovaj, Tiel?

Doc ju je kretnjom pozvao da ustane, a zatim su održali kratke konzultacije. – Zna li nešto o tome?

– Ništa. Majka me je prestala dojiti kad sam imala tri mjeseca. Ne sjećam se kako je to bilo.

Ovlaš se osmjehnuo. – Mislio sam na nešto drugo, a ne na ulogu primatelja.

– Znam što ste mislili. To je bila šala. Ali odgovor je ipak niječan.

– Pa, u tom će slučaju Katherine znati najviše od vas tri. Pravilno je namjestite i ona će instinktivno sisati. Barem se nadam da hoće. Nekoliko minuta na svakoj dojci.

– Dobro – reče Tiel i žustro kimne.

Kleknula je kraj Sabre i škaricama počela kidati šavove na ramenima njezine haljine. – Savjetujem ti da od sada počneš nositi bluze koje se zakopčavaju s prednje strane. Ili nešto

široko što možeš podići i time pokriti Katherine. Jednom sam, tijekom dugotrajnog leta do Los Angelesa, sjedila kraj majke s dojenčecom. Cijelim je putem dojila bebu, a to sam samo ja znala jer je sjedila kraj mene. Cijelo je vrijeme bila sasvim pokrivena.

Namjerno je brbljala kako bi skrenula Sabrinu pozornost i oslobodila je sramežljivosti. Kad je završila s kidanjem šavova, Tiel je spustila jedan dio njezine haljine. – Sada spusti naramenicu grudnjaka i povuci dolje košaricu. Evo, daj meni Katherine. Sabra je smeteno pogledala naokolo. – Nitko te ne može vidjeti – uvjeravala ju je Tiel.

– Znam. Ali osjećam se čudno.

– Sigurna sam da je tako.

Kad je Sabra bila spremna, Tiel joj je vratila Katherine. Novorođenče je stvaralo tihe zvukove, ali čim je uz obraz osjetilo puninu Sabine dojke, ustima je počelo tražiti bradavicu. Našlo ju je, pokušalo se uhvatiti za nju, ali nije uspjelo. Nakon nekoliko pokušaja, beba je počela plakati. Mahala je sićušnim šakama, a lice joj je pocrvenjelo.

– Je li sve u redu? – dovikne Doc. – Dobro je – lagala je Tiel.

Sabra je frustrirano jecala. – Ne radim to kako treba. Što ne valja?

– Ništa, dušo, ništa – umirujućim će glasom Tiel. – Katherine ne zna kako biti beba, baš kao što ni ti ne znaš kako biti mama. Zajedno ćete naučiti svoje uloge. Zato je to tako divno. No čula sam da dijete može osjetiti ako je njegova majka frustrirana. Što si opuštenija, to će ti biti lakše. Nekoliko puta duboko udahni, a onda pokušaj ponovno.

Drugi pokušaj nije bio nimalo uspješniji od prvog. – Znaš što? Mislim da je kriv tvoj položaj primijeti Tiel. – Nezgrapno je za tebe i za nju. Možda kad bi mogla sjesti.

– Ne mogu. Dolje me previše boli.

– Kako bi bilo da ti Doc podupire leđa? Smanjio bi se pritisak dolje, a ti mogla spretnije uhvatiti Katherine.

– Vidjet će me – pobunila se plačljivim šaptom. – Sredit ću tako da te ne vidi. Čekaj ovdje. Odmah ću se vratiti.

Ranije je opazila policu punu majica kratkih rukava. Prije nego je Ronnie dospio pitati što radi, potrčala je onamo i uzela jednu. Opazila je da je prašnjava, ali tome nije bilo pomoći. Baš kad se kanila okrenuti, pograbila je još jednu majicu s police.

Kad se vratila s majicama, Katherine je već urlala. Svi ostali u prodavaonici bili su izrazito tihi. Tiel je jednu od velikih majica raširila preko majke i bebe. – Evo. Ništa neće moći vidjeti. U redu?

– U redu. – Doc?

U trenutku se stvorio kraj njih. – Da?

– Možete li, molim vas, stati iza Sabre i poduprijeti joj leđa, kao što sam ja činila tijekom porođaja?

– Svakako.

Kleknuo je iza djevojke i pomogao joj da se pridigne u polusjedeći položaj. – Sad se samo osloni na moja prsa, Hajde, opusti se, Sabra. Eto. Udobno?

– Da, dobro mi je. Hvala.

Tiel je podigla kraj majice tek toliko da virne ispod. Katherine je prestala plakati i opet se dala u svoju instinktivnu potragu. – Pomozi joj, Sabra blago je uputi Tiel. Sabra je također

postupala instinktivno. Uz samo malo manevriranja i namještanja, beba se čvrsto priljubila uz dojkicu i počela žestoko sisati.

Sabra se oduševljeno nasmijala. Kao i Tiel. Spustila je kraj majice i nasmiješila se Docu.

– Pretpostavljam da je sve u redu.

– Obje su pravi stručnjaci. – Tielina pohvala izmamila je širok osmijeh na Sabine blijede usne.

Tiel upita: – Jesi li već ranije odlučila da ćeš je dojiti?

– Iskreno, nisam zapravo razmišljala o tome. Bila sam tako zaokupljena strahom da će netko saznati za trudnoću, pa nisam imala vremena misliti na nešto drugo.

– Možeš pokušati dojiti, a ako ne bude išlo, možeš se odlučiti za hranjenje na bočicu. To nije nikakva sramota.

– Ali čula sam da je dojenje bolje za dijete. – To sam i ja čula.

– Nemate djece? – Ne.

– Jeste li udani?

Činilo se da je Sabra zaboravila na Docu. Bila mu je okrenuta leđima, pa je on za nju bio poput komada namještaja. No Tiel je bila okrenuta prema njemu i izrazito svjesna da on sluša svaku riječ. – Ne. Sama sam.

– Jeste li ikad bili u braku?

Nakon kratkog oklijevanja Tiel odgovori: – Prije mnogo godina. Vrlo kratko vrijeme.

– Što se dogodilo?

Sivkastozielene oči netremice su je gledale. – Mi smo, ovaj, pošli svatko svojim putem.

– Oh. Šteta. – Da, bila je.

– Koliko ste godina imali? – Malo.

– Koliko vam je sada godina?

Tiel se nervozno nasmijala. – Starija sam. Trideset tri prošli mjesec.

– Bilo bi bolje da požurite i nađete nekog drugog. Ako želite imati obitelj, želim reći.

– Zvučiš poput moje majke. – Želite li?

– Želim li što?

– Želite li imati drugog muža i djecu?

– Jednoga dana. Možda. Bila sam strašno zauzeta stvaranjem karijere.

– Mogli biste biti samohrana majka.

– Razmišljala sam o tome, ali nisam sigurna da bih to željela svom djetetu. Na to se još uvijek ne gleda blagonaklono.

– Ne mogu zamisliti da netko ne želi obitelj – reče djevojka i nježno se nasmiješi Katherine. – Ronnie i ja samo o tome govorimo. Želimo imati veliku kuću na selu. S mnogo djece. Ja sam jedinica. On ima jednog polubrata, ali je razlika među njima dvanaest godina. Mi želimo veliku obitelj.

– To je divljenja vrijedna ambicija.

Doc je neprimjetno dao znak Tiel da je vrijeme za promjenu dojke. Tiel je pomogla Sabri, a Katherine je uskoro zadovoljno sisala drugu bradavicu.

Zatim ih je djevojka iznenadila kad je okrenula glavu i pitala: – Što je s vama, Doc?

– Što je sa mnom? – Jeste li oženjeni?

– Moja je žena umrla prije tri godine. Sabrinu se lice snuždilo. – O, tako mi je žao. – Hvala ti.

– Kako je umrla? Ako vam ne smeta što pitam. Ispričao joj je o bolesti svoje žene, ne spominjući sukob što je potom uslijedio.

– Imate li djece?

– Nažalost, nemam. Baš smo počeli razgovarati o djeci kad se ona razboljela. Jednako kao i gospođica McCoy, i ona je imala karijeru. Bila je mikrobiolog.

– Opa, zasigurno je bila pametna.

– Brilljantna, zapravo. – Nasmiješio se, iako to Sabra nije mogla vidjeti. – Mnogo pametnija od mene.

– Sigurno ste se jako voljeli.

Njegov je smiješak polako izbljedio. Ono što Sabra nije mogla pogoditi, ali je Tiel znala, bila je činjenica da je u njegovom braku bilo problema. Tijekom istraživanja okolnosti u kojima je Shari Stanwick umrla, otkriveno je da je ona imala izvanbračnu vezu. Bradley Stanwick je znao za nevjeru svoje žene i velikodušno je preuzeo svoj dio krivnje. Naporno je radio, a zbog toga je često kasno dolazio kući ili je odlazio na putovanja.

No dvoje se ljudi voljelo i čvrsto odlučilo da će održati svoj brak. Odlazili su na savjetovanja i planirali ostati zajedno kad je dijagnosticirana njezina zloćudna bolest. Ta ih je bolest zapravo zbližila. Barem je tako on tvrdio onima koji su ga optuživali.

Tiel je vidjela da ga je, čak i nakon toliko vremena, boljelo podsjećanje na ženinu nevjeru. Kad je postao svjestan da ga Tiel promatra, iz njegova je izraza lica nestala čežnja. – To je zasad dovoljno – rekao je, vjerojatno oštrije no što je namjeravao.

– Ionako je prestala sisati – reče Sabra. – Mislim da je zaspala.

Dok je Sabra namještala svoju odjeću, Tiel je uzela bebu i promijenila joj pelenu. Doc je nježno spustio djevojku u prvobitni položaj, a zatim je provjerio pelenu što ju je stavio ispod nje. – Bolje je. Hvala Bogu.

Tiel je privinula bebu uza se i nježno joj poljubila glavicu, a tada ju je vratila u majčino naručje. Zazvonio je telefon. Jedan sat je prošao.

Svi su se odmah trgnuli. Iako su sat vremena to očekivali, zvonjava telefona zvučila je nekako zlokobno jer će se sada odlučivati njihova budućnost. Sad kad je taj trenutak došao, činilo se da nitko ne želi čuti Callowayev odgovor na Ronniejev zahtjev. Pogotovo Ronnie koji se doimao još nervoznijim nego ranije.

Pogledao je Sabru i pokušao se nasmiješiti, ali nije uspio dugo zadržati osmijeh na usnama. – Jesi li sigurna, Sabra?

– Jesam, Ronnie. – Govorila je tiho, ali odlučno i dostojanstveno. – Posve sigurna.

Mladić je obrisao dlan o hlače prije nego je podigao slušalicu. – Gospodine Calloway? – Tada je, nakon trenutka šutnje, uzviknuo: – Tata!

9. poglavlje

– Tko je to?

Kad su pridošlicu uveli u FBI-ev kombi, Calloway je ignorirao nepristojno pitanje Russella Dendya, ustao i pružio čovjeku ruku. – Gospodin Davison?

– Zacijelo se šalite. – Dendy se s gađenjem cerio. – Tko je njega pozvao?

Calloway se pretvarao da Dendy uopće nije tamo. – Ja sam specijalni agent Bill Calloway.

– Cole Davison. Volio bih da mogu reći kako mi je zadovoljstvo upoznati vas, gospodine Calloway. Sudeći po izgledu, čovjek bi rekao da je Davison rančer. Nosio je izbljedgele traperice i kaubojske čizme. Njegova bijela košulja imala je sićušne sponje umjesto gumba. Kad je ušao u kombi, pristojno je skinuo slamnati kaubojski šešir koji je ostavio udubinu na njegovoj kosi i ružičastu crtu na čelu, koja je bila nekoliko nijansi svjetlija od donje dvije trećine njegova preplanula lica. Bio je zdepaste građe, a hodao je gegajući se na krivim nogama. Nije imao ranč. Bio je vlasnik pet fast food restorana, a živio je u Heri kako bi pobjegao od “metropola” kao što su Tulia i Floydada.

Calloway mu je zaželio dobrodošlicu rekavši: – Hvala vam što ste tako brzo došli, gospodine Davison.

– Došao bih bez obzira na vaš poziv. Čim sam čuo da je moj dječak ovdje, jedva sam čekao da stignem. Baš sam izlazio iz kuće kad ste vi nazvali.

Dendy je, koji se pjenio u pozadini, sad pograbio Davisona za rame i okrenuo ga prema sebi. Gurnuo je kažiprst u lice čovjeka. – Ti si kriv za situaciju u kojoj se nalazi moja kći. Ako joj se što dogodi, ti si mrtav čovjek, kao i ona gnjida od tvog sina...

– Gospodine Dendy – oštro ga je prekinuo Calloway. – Još ste me jednom doveli u iskušenje da vas izbacim odavde. Samo još jedna riječ i vi letite odavde.

Milijuner je ignorirao Callowayevu upozorenje i nastavio sa svojim napadom. – Tvoj je mali – reče zaveo moju kćer, ona je zatrudnjela, a zatim ju je oteo. Moj će životni zadatak biti strpati ga iza rešetaka tako da više nikad ne vidi sunce niti udahne zrak slobode. Pobrinut ću se da svaku sekundu svoga bijednoga života provede u zatvoru.

Davisonu treba odati priznanje jer je ostao smiren. – Meni se čini da ste vi dijelom krivi za sve ovo, gospodine Dendy. Da se niste tako žestoko okomili na tu djecu, oni ne bi osjetili potrebu za bijegom. Vi znate, jednako dobro kao i ja, da Ronnie nije odveo djevojku protiv njezine volje. Oni se vole, a pobjegli su pred vašim prijetnjama, tako ja mislim.

– Jebe mi se što ti misliš.

– Pa, mene zanima – reče Calloway nadvikujući Russella Dendyja. – Želim čuti što gospodin Davison misli o situaciji.

– Možete me zvati Cole.

– U redu, Cole. Što znate o ovome? Pomoći će nam sve što nam možete reći o svom sinu i njegovim stavovima.

Na to Dendy reče: – Što je sa snajperistima? SWAT ekipom? Dakle, to bi moglo pomoći.

– Primjena sile ugrozila bi živote vaše kćeri i njezina djeteta.

– Djeteta? – usklikne Davison. – Rodilo se?

– Koliko smo shvatili, rodila je djevojčicu prije otprilike dva sata – obavijestio ga je Calloway, – Rekli su nam da su obje dobro.

– Rekli su nam – Dendy odpuhne kroz nos.

– Koliko ja znam, moja bi kći mogla biti mrtva. – Nije mrtva. Barem tako tvrdi gospođica McCoy. – Možda je to rekla kako bi spasila vlastitu kožu.

Onaj luđak joj je možda držao pištolj uperen u glavu!

– Nije – misli i naša psihologinja koja je slušala moj razgovor s gospođicom McCoy. Zvuči posve pribrano, a ne poput nekoga pod prijetnjama.

– Tko je ta gospođica McCoy? – želio je znati Davison.

Calloway mu je objasnio, a tada je pozornije pogledao Davisona. – Kada ste zadnji put razgovarali s Ronniejem?

– Sinoć. On i Sabra su kanili poći u Dendyjevu kuću i njezinim roditeljima reći za dijete.

– Koliko dugo već znate za trudnoću? – Nekoliko tjedana.

Dendyjevo je lice dobilo boju cikle. – I niste smatrali potrebnim mene obavijestiti o tome?

– Ne, gospodine, nisam. Moj mi se sin povjerio. Nisam mogao iznevjeriti njegovo povjerenje, iako sam ga nagovarao da vam kaže. – Okrenuo je leđa Dendyju i obratio se Callowayu.

– Danas sam morao poći do Midkiffa jer se pokvario aparat za duboko prženje. Stigao sam kući tek kasno uvečer. Na stolu sam našao Ronniejevu poruku. Pisalo je da su svratili onamo u nadi da će me naći. Također je pisalo da su zajedno pobjegli i zaputili se u Meksiko, te da će mi se javiti kad stignu na svoje odredište.

– Čudi me da su vas posjetili. Nisu li se bojali da ćete ih pokušati nagovoriti na povratak kući?

– Istina je, gospodine Calloway, da sam Ronnieju rekao kako ću im rado pomoći ako im moja pomoć ikad zatreba.

Dendy je napao tako brzo da to nitko nije opazio, a najmanje Davison. Svom se težinom sručio na Davisonova leđa. Davison bi pao da ga Calloway nije uhvatio. Ovako su obojica tresnula o stijenku kombija, prepunu kompjutora, televizijskih monitora, videorekordera i opreme za nadziranje. Šerif Montez je pograbio Dendyja za ovratnik košulje i bacio ga unatrag tako da je on tresnuo na suprotnu stranu.

Calloway je jednome od svojih ljudi rekao neka odvuče Dendyja iz kombija.

– Ne! – Dendy je ostao bez zraka, ali je uspio procijediti. – Želim čuti što ima reći. Molim vas. Malo se smirivši, Calloway je popustio. – Više neće biti takvog sranja, Dendy. Jeste li me razumjeli?

Dendy je bio zajapuren i bijesan, ali je kimnuo. – Da. Kasnije ću se razračunati s tim kujinim sinom. Ali želim znati što se događa.

Kad je ponovno zavladao red, Calloway je pitao Davisona je li mu dobro. Davison je podigao s poda svoj kaubojski šešir i otresao ga o nogavicu traperica. – Lako za mene. Zabrinut sam za tu djecu. I za bebu.

– Mislite li da je Ronnie dolazio k vama radi novca?

– Može biti. Bez obzira na ono što misli gospodin Dendy, nisam im ponudio pomoć za bijeg. Zapravo, upravo suprotno. Savjetovao sam im da bi mu se trebali usprotiviti. – Dva su oca razmijenila poglede pune mržnje. – U svakom slučaju – nastavio je Davison – pretpostavljam da bi im dobro došlo malo gotovine. Ronnie radi nakon škole kako bi zaradio džeparac, ali njegova plaća ne bi mogla financirati preseljenje u Meksiko. Budući da smo se danas mimoišli, valjda je odlučio napraviti ovo.

Kretnjom je pokazao prema prodavaonici, a na licu mu je lebdio izraz žaljenja. – Moj dječak nije lopov. Njegova majka i očuh dobro su ga odgojili. On je dobar dečko. Pretpostavljam da se očajnički želio brinuti za Sabru i dijete.

– Doista se pobrinuo za nju, svakako. Uništio joj je život.

Ne obraćajući pozornost na Dendyja, Davison je pitao Callowaya: – Dakle, kakav je plan? Imate li neki plan?

Calloway je Ronniejeva oca upoznao sa stanjem stvari. Pogledavši na sat, dodao je: – Prije pedeset sedam minuta dao nam je jedan sat da nagovorimo gospodina Dendya neka ih ostavi na miru. Žele njegovu riječ da se neće uplitati u njihov život, da njihovu bebu neće dati na usvajanje. Da...

– Dati bebu na usvajanje? – Davison je ozlojeđeno pogledao Dendya. – Zaprijetili ste da ćete njihovo dijete dati na usvajanje? – Prezirni izraz njegova lica govorio je mnogo više od riječi. Žalosno odmahujući glavom, ponovno se okrenuo Callowayu. – Što ja mogu učiniti?

– Morate shvatiti, gospodine Davison, da će Ronnie biti optužen za zločin.

– Pretpostavljam da on to zna.

– No što prije oslobodi taoce i preda se, to će biti bolje za njega. Zasad nitko nije ozlijeđen. Barem ne ozbiljno. Volio bih da tako ostane, radi Ronnieja, kao i radi ostalih.

– Nitko ga neće ozlijediti? – Imate moju riječ za to.

– Recite mi što da učinim?

Posljedica tog razgovora bio je poziv Colea Davisona, a telefon je zazvonio baš kad je prošao sat vremena.

– Tata! – uzvikne Ronnie. – Odakle zoveš? Tiel i Doc su prišli bliže i pažljivo slušali ono što je Ronnie govorio u slušalicu. Sudeći po njegovoj reakciji, nije očekivao da će nazvati njegov otac.

Prema onome što joj je Gully ranije rekao, Tiel je znala da su njih dvojica bliski. Pretpostavila je da Ronnie osjeća mješavinu stida i nelagode, što svako dijete osjeća kad ga roditelj kojega poštuje uhvati na nekom lošem djelu. Možda će ga gospodin Davison uspjeti uvjeriti u kako se nezavidnoj situaciji našao i utjecati na njega da okonča ovu pat-poziciju.

– Ne, tata, Sabra je dobro. Znaš što osjećam za nju. Nikako joj ne bih našao. Da, znam da bi trebala biti u bolnici, ali...

– Reci mu da te neću ostaviti – dovikne mu Sabra. – Nije riječ samo o meni, tata. Sabra kaže da neće izići. – Dok je slušao, pogledao je Sabru i bebu.

– Čini se da je i ona dobro. Gospođica McCoy i Doc su se za njih brinuli. Da, znam da je ozbiljno.

Mladićeve crte lica bile su napete od koncentracije. Tiel je pogledala ostale taoce. Svi, uključujući i Meksikance, koji čak nisu razumjeli ni jezik, nepomično su sjedili i budno pratili svaku riječ.

Doc je osjetio njezin pogled kad je prešao na njega. Lagano je slegnuo ramenima, a zatim vratio svoju pozornost na Ronnieja koji je tako čvrsto stezao slušalicu da su mu zglobovi na prstima pobijeljeli. Čelo mu se orosilo znojem. Prsti su mu se nervozno stezali i opuštali oko drška pištolja.

– I meni se gospodin Calloway čini poštenim čovjekom, tata. Ali zapravo nije važno što on kaže ili jamči. Mi ne bježimo pred vlastima. Bježimo od gospodina Dendya. Nećemo se odreći svog djeteta i dopustiti da je neznanci usvoje. Da, učinio bi to! naglasi mladić glasom punim emocija. – Učinio bi to.

– Oni ga ne poznaju – reče Sabra, a glas joj je bio jednako emocionalan kao i Ronniejev.

– Tata, volim te – Ronnie reče u slušalicu. – I žao mi je što sam te osramotio. Ali ne mogu odustati. Ne dok gospodin Dendy ne obeća da će Sabri dopustiti da zadrži dijete.

Ono što je slušao, navelo je Ronnieja da odmahne glavom i žalosno se nasmiješi Sabri. – Onda postoji nešto što bi ti, gospodin Dendy, FBI i svi ostali trebali znati, tata. Mi, Sabra i ja, sklopili smo pakt prije odlaska iz Fort Wortha.

Tiel je stegnulo u prsima. – O, ne.

– Ne želimo živjeti odvojeno. Mislim da znaš što to znači, tata. Ako se gospodin Dendy ne želi odreći kontrole nad našim životima, našom budućnošću, onda mi ne želimo budućnost.

– Ah, Isuse. – Doc je prešao rukom preko lica. – Da, tata, mislim – uporno će mladić. Gledao je Sabru koja je ozbiljno kimala glavom. – Ne želimo živjeti jedno bez drugoga. Reci to gospodinu Dendyju i gospodinu Callowayu. Ako nam ne dopuste da odemo svojim putem, nitko odavde neće izići živ.

Brzo je spustio slušalicu. Nekoliko se trenutaka nitko nije pomaknuo niti je što rekao. Zatim su, kao na dani znak, svi počeli istodobno govoriti. Donna je počela cviljeti. Agent Cain je uporno ponavljao: – Nikad se nećeš izvući. – Vern je izrazio svoju ljubav prema Gladys, a ona je preklinjala Ronnieja neka misli na svoje dijete.

Na njezine je riječi Ronnie odgovorio. – Moj će tata uzeti Katherine i odgojiti je kao vlastito dijete. Neće dopustiti da je gospodin Dendy takne.

– Sve smo to unaprijed odlučili – reče Sabra. – Sinoć.

– Ne možeš misliti ozbiljno – reče joj Tiel. – Ne možeš.

– Mislimo. To je jedini način da oni shvate što mi osjećamo jedno prema drugome.

Tiel klekne kraj nje. – Sabra, samoubojstvo nije način za dokazivanje nečega ili pobjeđivanje u prepirci. Misli na svoje dijete. Nikad te neće upoznati. Ni Ronnieja.

– Ionako nas nikad ne bi upoznala. Ne ako bude onako kako tata hoće.

Tiel je ustala i pošla do Doca koji je slično razgovarao s Ronniejem. – Ubiti toliko ljudi, ubiti Sabru, samo bi potvrdio da je Dendy u pravu kad ima onako loše mišljenje o tebi. Moraš biti pametniji od njega, Ronnie.

– Ne – tvrdoglavo će mladić.

– Zar je to ono što želite ostaviti u naslijeđe svojoj kćeri?

– Dugo smo razmišljali o tome – reče Ronnie. – Pružili smo priliku gospodinu Dendyju da nas prihvati, a on je to odbio. Ovo je jedini izlaz za nas. Mislio sam ono što sam rekao. Sabra i ja bismo radije umrli...

– Mislim da ih nisi uspio uvjeriti.

– Ha? – Pogledao je Tiel koja ga je prekinula. Doc se također okrenuo k njoj, podjednako iznenađen njezinom tvrdnjom.

– Kladam se da misle kako blefiraš.

Ranije joj je nešto palo na pamet, dok je Ronnie pokušavao uvjeriti Callowaya da su svi taoci neozlijeđeni, uključujući agenta Caina. Privremeno je pohranila tu zamisao dok je Sabri pomagala pri dojenju. Sad se toga opet sjetila, a zamisao se širila čak i dok je ona govorila.

– Da bi oni osjetili snagu tvoje odluke, morali bi shvatiti koliko si ozbiljan.

– Rekao sam im – reče Ronnie.

– Ali lakše je povjerovati ako se nešto vidi vlastitim očima.

– Što predlažete? – To je pitao Doc.

– Vani su mediji. Sigurna sam da je među njima snimateljska ekipa iz moje televizijske kuće. Možemo pozvati snimatelja. – Mladić je slušao. Prešla je na glavno. – Mi vidimo kako si ti

odlučan reče i pokaže ostale. – Ali telefonom nije moguće prenijeti tvoju iskrenost. Kad bi te Calloway mogao vidjeti dok govoriš, vidjeti da se Sabra u potpunosti slaže, mislim da bi onda on, tvoj otac i gospodin Dendy više vjerovali tvojim riječima.

– Mislite, bila bih na televiziji? – upita Donna, a doimala se zadovoljnom tom mogućnošću. Ronnie je grickao donju usnu. – Sabra, što ti misliš?

– Ne znam – nesigurno će ona.

– Još nešto – nastavi Tiel – kad bi gospodin Dendy mogao vidjeti svoju unuku, možda bi se sasvim povukao. Tvrdite da se više bojite njega nego FBI-a.

– Tako je. On je daleko okrutniji.

– Ali ipak je ljudsko biće. Videosnimke Katherine imale bi veliku moć. Dosad je bila samo beba, simbol vaše pobune protiv njega. Video bi je za njega učinio stvarnom, naveo ga da ponovno razmisli o svom stavu. A uz tvog oca i agenta Callowaya koji ga obrađuju, vjerujem da bi oslabio i kapitulirao.

– Agent Calloway neće iznevjeriti politiku FBI-a. – Cain je mogao štedjeti dah jer ga ionako nitko nije slušao niti je uvažio njegovu primjedbu.

– Što kažeš? – upita Tiel. – Zar ne bi vrijedilo pokušati? Ne želiš nas ubiti, Ronnie. A ne želiš ubiti ni Sabru i sebe. Samoubojstvo je trajno rješenje privremenog problema.

– Ja ne govorim u prazno!

Tiel je iskoristila njegov emotivni ispad. – Dobro! To je točno ono što bi trebali vidjeti i čuti. Iskoristi videosnimku kako bi ih uvjerio da se ne kaniš povući.

Borio se s neodlučnošću. – Sabra, što misliš?

– Možda bismo trebali, Ronnie. – Pogledala je usnulo dijete u svom naručju. – Ono što je Doc rekao o naslijeđu što ga ostavljamo Katherine... Ako postoji neki drugi izlaz, ne bismo li barem trebali pokušati?

Tiel je zadržavala dah. Bila je dovoljno blizu Doca pa je osjetila da je napet poput žice u glasoviru.

– Dobro – kratko će Ronnie, – Jedan čovjek može ući. I recite im neka ne izvode nikakve trikove kao što su pokušali s ovim – reče i pokaže Caina.

Tiel drhtavo ispusti dah. – Čak i kad bi pokušali, ne bih im to dopustila. Ako još nije stigla ekipa iz moje postaje, čekat ćemo je. Ukoliko ne prepoznam snimatelja, neće ući, u redu? Dajem ti riječ. Okrenula se Cainu. – Kako mogu stupiti u vezu s Callowayem?

– Ne znam...

– Nemojte mi srati. Koji je broj?

10. poglavlje

Tiel je vlažnom maramicom brisala prsa kad je iza sebe osjetila nečiji pokret. Brzo se okrenula. Bilo bi teško reći tko se nelagodnije osjećao, ona ili Doc. Njegov se pogled nesvjesno spustio na njezin čipkasti ljubičasti grudnjak. Tiel je osjetila kako je oblijeva toplo rumenilo.

– Oprostite – promrmlja Doc.

– Bila sam prljava – objasnila je i okrenula se kako bi sakrila prednji dio tijela. Bluza joj se ukrotila od osušene krvave tekućine što ju je upila kad je prvi put uzela novorođenče u naručje. Doc je razgovarao s Ronniejem, pa je Tiel iskoristila trenutak privatnosti da skine bluzu i opere se. Vratio se prije nego ga je očekivala. – Mislila sam da bih se trebala malo srediti prije nego stanem pred kameru.

Bacila je maramicu i uzela majicu što ju je ranije pokupila s police. Nakon što ju je navukla, okrenula se i ispružila ruke u stranu. Na prednjem dijelu majice kočila se teksaška zastava i riječ DOM ispod nje. – Nije baš visoka moda – skrušeno reče.

– U ovim krajevima, jest. – Pogledao je kako je Sabra, a zatim se pridružio Tiel koja je sjedila leđima oslonjena na škrinju. Dodala mu je bocu vode. Bez ustručavanja je pio nakon nje.

– Kako joj je? Malo bolje?

Doc je s oklijevanjem kimnuo, ali mu se čelo namrštilo od zabrinutosti. – Izgubila je mnogo krvi. Donekle se zgrušala, ali treba je sašiti.

– U liječničkoj torbi nije bila oprema za šivanje? Odmahnuo je glavom. – Provjerio sam. Dakle, iako se krvarenje ublažilo, infekcija je prava opasnost.

Sabra i Katherine su spavale. Nakon Tielina telefonskog razgovora s agentom Callowayem o snimanju videokamerom, Ronnie se vratio na svoje mjesto. Najviše je pazio na Meksikance i Caina. Budno ih je motrio. Vern i Gladys su drijemali, oslonivši glave jedno na drugo. Donna je prelistavala tabloid, što bi radila i bilo koje druge večeri kad ne bi imala posla. Zasad je sve bilo mirno.

– Što je s djetetom? – Tiel upita Doca.

– Drži se. – Slušao je Katherineina prsa kroz stetoskop što ga je našao u liječnikovoj torbi.

Otkucaji srca su jaki. Pluća mi zvuče u redu. Ali mnogo ću se bolje osjećati kada dobije pravilnu stručnu njegu u bolnici.

– Možda će to biti uskoro. Moj prijatelj Gully upravlja emisijom vijesti. Već nekoliko sati zna da sam i ja među taocima. Gotovo sam sigurna da je ekipa naše postaje već ovdje. Calloway to provjerava, a obećao mi je da će se javiti što prije bude mogao. Imam potpuno povjerenje u učinkovitost videa. Uskoro će sve ovo završiti.

– Nadam se – reče Doc i još jednom zabrinuto pogleda mladu majku i dijete.

– Obavili ste sjajan posao, Doc. – Sumnjičavo ju je pogledao, kao da čeka čime će pobiti tu svoju tvrdnju. – Mislim iskreno. Bili ste veoma dobri. Možda ste trebali izabrati porodništvo ili pedijatriju umjesto onkologije.

– Možda sam trebao – mrko će on. – Nisam baš imao previše uspjeha u borbi protiv raka.

– Imali ste mnogo uspjeha. Daleko više od prosjeka.

– Da, pa...

Da, pa, nisam mogao izliječiti onu koja je doista bila važna. Svoju vlastitu ženu. Tiel je u mislima dovršila njegovu rečenicu. Bilo bi besmisleno tvrditi kako su hvale vrijedni bili njegovi naponi u borbi protiv bolesti dok on smatra kako je zbog jedne žrtve izgubio rat.

– Što vas je usmjerilo na onkologiju?

U početku se činilo da neće odgovoriti. Na koncu reče: – Moj je mlađi brat umro od limfoma kad mu je bilo devet godina.

– Žao mi je.

– Bilo je to davno.

- Koliko je vama bilo godina? – Dvanaest, trinaest.
  - Ali njegova je smrt na vas ostavila trajan učinak.
  - Sjećam se kako je to bilo teško za moje roditelje.
- Znači da je izgubio dvije voljene osobe, a oteo ih je neprijatelj kojega nije uspio poraziti, pomisli Tiel. – Niste mogli spasiti ni svoga brata ni svoju ženu glasno primijeti Tiel. – Jeste li zato odustali?
- Bili ste ondje – kratko će on. – Znae zašto sam odustao.
  - Znam samo ono što ste bili voljni reći novinarima, što je bilo izrazito malo.
  - Još uvijek je izrazito malo. – Bili ste ogorčeni.
  - Bio sam bijesan. – Poveo je glas do razine kazališnog šapta, ali je bio dovoljno glasan da se Katherine trgnula u majčinim rukama.
  - Na koga ste bili bijesni? – Znala je da izaziva sreću. Bude li previše i prebrzo istraživala, mogao bi se posve zatvoriti. No bila je spremna riskirati. – Jeste li se ljutili na obitelj svoje žene jer su iznijeli neutemeljene optužbe? Ili na svoje suradnike jer su vam uskratili svoju podršku?
  - Ljutio sam se na svih. Na sve. Prokleti rak. Vlastitu nesposobnost.
  - Zato ste bacili ručnik u ring.
  - Tako je. Mislio sam: Kakva je jebena korist od toga?
  - Shvaćam, pa ste sami sebe prognali u ovu ničiju zemlju gdje doista možete biti korisni. Nije mu promaknuo njezin sarkazam. Crte lica su mu se napele od razdraženosti. – Gledajte, nije mi potrebno da vi ili bilo tko drugi analizira moju odluku. Ili sumnja u nju. Ili sudi o tome. Ako sam odlučio postati rančer, ili baletan, ili protuha, to se nikoga ne tiče.
  - Imate pravo. Ne tiče se.
  - A kad smo već na temi poslova – doda istim zajedljivim tonom – ova vaša ideja o videosnimci... – Što je s njom?
  - Je li namijenjena isključivo dobrobiti Ronnieja i Sabre?
  - Naravno.
- Pogledao ju je s jasnim izrazom nepovjerenja, što je zapeklo. Čak se i skeptično nasmijao.
- Mislim da bi sve čime bismo mogli pokolebati Dendya doprinijelo smirivanju situacije. – Čak je i samoj sebi zvučila kao da se brani, ali je ipak nastavila. – Nemam dojam da agent Calloway uživa u ovoj pat-poziciji. Bez obzira na ono što Cain kaže, Calloway mi se čini poštenim čovjekom koji obavlja svoj posao, ali mu se ne sviđa pomisao na pucnjavu i krvoproliće. Mislim da je voljan pokušati s pregovorima i pronaći mirno rješenje. Samo sam ponudila svoje usluge, a vjerujem da će to olakšati miran završetak ovoga.
  - Ali ćete također dobiti vraški dobru priču. Njegov tihi i intuitivni glas, zajedno s njegovim prodornim očima, izazvao je u njoj osjećaj krivnje pri pomisli na maleni kasetofon u džepu njezinih hlača. – U redu, da – s nelagodom je priznala – bit će to sjajna priča. Ali osobno sam zainteresirana za tu djecu. Pomogla sam pri rođenju njihova djeteta, a to znači da moja zamisao nije posve sebična.
  - Imate predrasude, Doc. Općenito ne volite izvjestitelje, a s obzirom na vaše iskustvo s medijima, to se može razumjeti. Ali nisam tako hladna i bezosjećajna kako vi očito mislite. Jako mi je stalo do toga što će se dogoditi s Ronniejem, Sabrom i Katherine. Stalo mi je do toga što će se svima nama dogoditi.

Nakon podulje stanke, on tiho reče: – To vam vjerujem.

Njegove su oči i dalje bile jednako prodorne, ali se značenje pogleda promijenilo. Žar gnjeva što ju je prožimao postupno se pojačao u žar druge vrste.

– Bili ste sjajni, znate – reče Doc. – Sa Sabrom. – Mogli ste dobiti slom živaca. Pomahnitati. Povraćati. Onesvijestiti se. Nešto. No vi ste predstavljali umirujući upliv. Prava pomoć. Hvala.

– Nema na čemu. – Tiho se nasmijala. – Bila sam strašno nervozna.

– I ja.

– Ne! Doista?

Nacrtao je nevidljivi X iznad srca. – Čovjek nikad ne bi rekao.

– Pa, istina je. Nemam baš mnogo iskustva s porođajima. Vidio sam ih nekoliko tijekom studiranja. Asistirao sam prilikom par porođaja dok sam stažirao, ali to je uvijek bilo u dobro opremljenim, sterilnim bolnicama, a oko mene su bili drugi liječnici i medicinske sestre. Zaboravio sam većinu onoga što sam tada naučio. Ovo je za mene bilo zastrašujuće iskustvo.

Na trenutak se zagledala preda se, a tada se opet okrenula k njemu. – Bila sam nervozna do trenutka pojavljivanja djetetove glavice. Tada je prevladao osjećaj čudesnosti svega toga. Bilo je... fantastično. – Riječ nije dobro opisivala nezaboravni doživljaj, ali nije bila sigurna da se jednom riječju mogu obuhvatiti ili sažeti njegove bezbrojne dimenzije. – Doista, Doc. Fantastično.

– Znam što mislite.

Nastavili su gledati jedno u drugo, a njoj se činilo da je taj trenutak beskrajno dugo trajao.

Na koncu on reče: – Ako se ikad nađem u još jednoj sličnoj situaciji...

– Znate koga ćete zvati u pomoć. Partneru. Ispružila je ruku, a on ju je prihvatio. Ali nije ju protresao kako bi potvrdio partnerstvo. Zadržao ju je u svojoj. Ne tako čvrsto da bi bilo neugodno, ali dovoljno nježno da bi bilo osobno, gotovo intimno.

Osim u trenucima kad mu je zaljepila gazu na ranu na ramenu – a to je bilo tako hitro da se zapravo ne može računati – ovo je bio prvi put da su se dotaknuli. Dodir je djelovao poput laganog strujnog udara. Stvorio je trnce zbog kojih je Tiel odmah poželjela povući ruku. Ili ju je zauvijek željela ostaviti u njegovoj.

– Hoćeš li mi učiniti jednu uslugu? – tiho je upita. Nijemo je kimnula.

– Ne želim biti na snimci.

Nevoljko je povukla ruku. – Ali ti si bitni dio priče.

– Rekla si da priča nije toliko važna u odnosu na ostalo.

– Također sam priznala da je to vraški dobra priča.

– Ne želim biti na snimci – ponovi Doc. – Nemoj me miješati u to.

– Žao mi je, Doc, ne mogu. Već si umiješan. Do grla si u ovoj priči.

– Za nas ovdje unutra, jesam. Nisam imao drugog izbora. Ali ondje vani nikome ništa ne dugujem, pogotovo ne zabavu na račun moje privatnosti. Dogovoreno?

– Vidjet ću što mogu učiniti. – Skriveni kasetofon doimao se jako teškim u džepu njezinih hlača. – Ne mogu govoriti u ime snimatelja.

Dobacio joj je prijekoran pogled kojim joj je rekao neka ne vrijeđa njegovu inteligenciju. – Jasno da možeš. Ti odlučuješ. Ne uplići me u to. Naglasio je svaku riječ kako ne bi bilo nikakvog nesporazuma.

Ustao je i provjerio kako je Sabra. Dok se udaljavao od nje, Tiel se pitala jesu li njegovi komplimenti i držanje za ruku bili dio plana za rušenje njezine obrane, način na koji je privlačan muškarac pokušava smekšati. Umjesto da zauzme ratoborni stav, je li joj namjerno pokazao svoju mekšu stranu? Slatki umjesto kiselog pristupa, moglo bi se reći.

Također se pitala što će on učiniti kad sazna da videosnimka što će se uskoro snimiti neće biti jedini videozapis njoj na raspolaganju kad bude slagala svoju priču. Već je snimljen videokamerom, a toga nije svjestan.

No o tome će kasnije morati brinuti. Telefon je zvonio.

Calloway je brzo skočio na noge kad su se otvorila vrata kombija. Šerif Montez, kojeg je Calloway počeo cijeniti kao mudrog, snalažljivog i intuitivnog čuvara zakona, prvi je ušao. Kretnjom je unutra pozvao krivonogog, trbušastog, proćelavog muškarca koji je zaudarao poput paketa Camel cigareta što se vidio u džepu njegove košulje.

– Zovem se Gully.

– Specijalni agent Calloway. – Kad su se rukovali, Calloway je dodao: – Možda bismo trebali vani razgovarati. Ovdje je prilično velika gužva.

U kombiju su se nalazila tri FBI-eva agenta, uz Callowaya, FBI-ev psiholog za izradu profila, Russell Dendy, Cole Davison, šerif Montez i pridošlica koji je rekao: – Onda izbacite nekog drugog jer ja ostajem sve dok Tiel ne bude na sigurnom.

– Vi ste urednik vijesti, je li točno?

– Već gotovo pola stoljeća. A večeras sam redakciju ostavio u rukama žutokljunca izbijeljene kose i s tri srebrna koluta u obrvi, mudrijaša koji je tek stigao s fakulteta. – Prezirno je otpuhnuo kroz nos pri pomisli da bi se televizijsko novinarstvo moglo naučiti na fakultetu.

– Rijetko kada ostavljam svoje mjesto, gospodine Calloway. I nikad u rukama nekompetentnih ljudi. Činjenica da sam to večeras ipak učinio trebala bi vam pokazati koliko cijenim Tiel McCoy. Zato, ne, gospodine, moja guzica ostaje u ovom kombiju dok sve ovo ne završi. Vi ste Dendy, je li? – Odjednom se okrenuo milijuneru iz Fort Wortha.

Dendy se nije potrudio odgovoriti na takav pozdrav.

– Tek toliko da znate – rekao mu je Gully – ako se Tiel nešto dogodi, istrgnut ću vam prokletu utrobu. Moje je mišljenje da ste vi krivi za sve ovo. Ostavljajući Dendyja da se guši u svom gnjevu, Gully se opet okrenuo Callowayu. – Dakle, što bi Tiel htjela? Bez obzira o čemu je riječ, to će dobiti.

– Pristao sam na njezin prijedlog da se onamo pošalje snimatelj s videokamerom.

– On je vani, posve opremljen i spreman za pokret.

– Najprije moram postaviti nekoliko osnovnih pravila za ovo snimanje.

Gullyjeve su se oči sumnjičavo stisnule. – Kao na primjer?

– Ta snimka mora i nama poslužiti.

Cole Davison je koraknuo naprijed. – Za što? – Želim vidjeti unutrašnjost prodavaonice.

– Zašto?

– Ovo je težak položaj, gospodine Davison. Taoci se nalaze ispred cijevi pištolja. Moram znati što se unutra događa kako bih mogao postupati u skladu s tim.

– Obećali ste mi da moj sin neće biti ozlijeđen. – Neće. Kao ni bilo tko drugi. Ne ako ja tu mogu pomoći.

- Dečko bi se mogao uznemiriti ako pomisli da se koncentrirate na raspored unutra umjesto na njegovu poruku – primijetio je Gully.
- Želim znati tko se gdje nalazi. – Calloway je govorio autoritativno, prekidajući daljnju raspravu po tom pitanju. Bilo mu je svejedno kome se ne sviđa; o tome nije dopuštao diskusiju.
- Je li to sve? – nestrpljivo je pitao Gully.
- To je sve. Sad ću nazvati gospođicu McCoy. Gully je pokazao prema telefonu. – Hajde, pokrenite se. Ako čekate mene, gubite vrijeme.
- U drukčijim bi se okolnostima Calloway nasmijao čovjekovoj drskosti. No njegov je glas bio strogo služben kad je dobio Ronnieja. – Ovdje agent Calloway. Daj mi gospođicu McCoy.
- Hoćete li nam dopustiti da napravimo videosnimku?
- O tome moram s njom razgovarati. Daj mi je, molim te. – Izvjestiteljica je začas bila na liniji.
- Gospođice McCoy, vaš snimatelj... – Kip – pomogne mu Gully.
- Kip je spreman.
- Hvala vam, gospodine Calloway.
- Nećemo snimati dokumentarni film. Ograničit ću snimanje na pet minuta. Vrijeme kreće čim snimatelj uđe u prodavaonicu. Dobit će takve upute.
- Mislim da će to biti u redu. Ronnie i Sabra bi za to vrijeme morali prenijeti svoju poruku.
- Reći ću Kipu da proširi...
- Ne, ne – brzo ga je prekinula. – Beba je dobro. Pobrinit ću se da je Kip snimi u krupnom planu. – Kažete mi da ne treba snimati unutrašnjost prodavaonice?
- Tako je. Preljepa je. Sada spava.
- Ja sam... ovaj... – Calloway nije bio siguran što mu pokušava reći. Nakon poraza s Cainom, nije si mogao priuštiti nove greške.
- Što kaže? – želio je znati Gully.
- Ne želi da snimamo unutrašnjost prodavaonice. – Zatim reče: – Gospođice McCoy, uključit ću zvučnik. – Pritisnuo je gumb.
- Tiel, Gully je. Kako se snalaziš, mala? – Gully! Ti si ovdje?
- Možeš li vjerovati? Ja, koji se nikad od televizijske postaje ne udaljavam više od petnaest kilometara, sad sam ovdje u ovoj zabiti. Način putovanja bio je helikopter. Najbučnija naprava u kojoj sam se ikad vozio. Nisu mi dopustili da pušim tijekom leta. Cijeli je ovaj dan odvratn. Kako si ti? – Dobro sam.
- Čim izideš odande, častim te pićem. – Držat ću te za riječ.
- Calloway je zbunjen. Ne želiš da Kip snimi unutrašnjost prodavaonice?
- Tako je.
- To bi izazvalo pometnju? – Moguće.
- Dobro. Što misliš o širokom snimku? – To je veoma važno, da.
- Shvaćam. Široki snimak, ali nitko toga nije svjestan. Pretvarat će se da snima krupni plan. Je li to ono što želiš?
- Uvijek mogu računati na tebe, Gully. Čekamo Kipa. – Prekinula je vezu.
- Čuli ste je – reče Gully i pođe prema vratima kombija kako bi dao upute snimatelju koji je čekao vani. – Dobit ćete svoj snimak unutrašnjosti, gospodine Calloway, ali iz nekog razloga Tiel ne želi da ostali znaju kako su snimljeni.

11. poglavlje

Tiel se pogledala u maleno zrcalo, ali ga je zatvorila bez dotjerivanja.

Zaključila je da će videosnimka imati veći učinak ako bude izgledala neurednije. Jedino je zaprljanu bluzu zamijenila majicom. Ako bi je gledatelji vidjeli onakvu kakva je inače – s dobrom frizuricom, lijepo odjevenu i našminkanu – snimka bi izgubila na svojoj snazi.

Željela je da snimka ostavi posebno jak dojam. Ne samo na gledatelje, već i na moćnike iz televizijske kuće. Ova joj se prilika neočekivano pružila, a ona ju je kanila maksimalno iskoristiti. Iako već ima divan posao i veoma je cijene zbog njezinih novinarskih nagona i znanja, njezina bi karijera dramatično krenula uzbrdo kad bi dobila poželjno mjesto voditeljice u Nine Live.

Svakodnevna emisija vijesti već se mjesecima planira. U početku se mislilo da je riječ samo o glasinama, pukoj želji uprave postaje, nečemu što će se možda ostvariti u neodređenoj budućnosti.

No sad se čini da će se to doista ostvariti. Polusatni program trebao bi se emitirati između emisije Jeopardy! i prvog izdanja večernjih vijesti. Dizajneri kulisa davali su crteže na razmatranje. Održavali su se sastanci na kojima se raspravljalo o koncepciji emisije, temama, fokusu. Odjel za reklamu radio je na posebnom, lako prepoznatljivom zaštitnom znaku. Odobrena su sredstva za veliku reklamnu kampanju. Nine Live će uskoro postati stvarnost.

Tiel je željela da to bude njezina stvarnost, njezina budućnost.

Ova će priča koristiti njezinim izgledima za dobivanje toga posla. Ova će pat-pozicija biti golema priča sutradan, a vjerojatno i još nekoliko dana. Moći će se unedogled snimati izvještaji o ljudima koji su u svemu sudjelovali, a mogućnosti su bezbrojne: kako Katherine napreduje; suđenje Ronnieju i presuda; Davison – Dendy sukob retrospektiva godinu dana kasnije.

Mogla bi napraviti intervju sa specijalnim agentom Callowayem, s bračnim parom Dendy, Ronniejevim ocem i šerifom Montezom. Kao i s neuhvatljivim dr. Bradleyjem Stanwickom.

Jasno, tek treba vidjeti hoće li Doc pristati na intervju, ali sve je moguće, a Tiel je bila optimist. Idućih nekoliko dana i tjedana bit će pod reflektorima televizijskih medija. Nema sumnje da će se o njoj mnogo pisati i u novinama i časopisima. Televizijska će postaja imati goleme koristi od njezine slave. Gledanost će se vinuti u visine. Bit će miljenica redakcije, a njezina će se popularnost proširiti do sagovornika pokrivenih ureda na katu.

Požderi se od jada, Linda Harper.

Ronnie je prekinuo njezino sanjarenje. – Gospođice McCoy? Je li to on?

Snimatelj se pojavio iz sjenki iza benzinskih crpki. Kamera mu je pritiskala desnu ruku, ali se doimala i kao produžetkom te ruke. Rijetko ga se moglo vidjeti bez nje. – Da, to je Kip.

U mislima je ponavljala što će reći kao uvod. Ja sam Tiel McCoy, a javljam se iz prodavaonice u Rojo Flatsu, Texas, gdje se tijekom nekoliko posljednjih sati odvijala drama dvoje tinejdžera iz Fort Wortha. Kao što je već javljeno, ranije danas Ronnie Davison i Sabra Dendy...

Što je to? Savjest? Ignorirala ju je. Ovo je njezin posao. Ovime zarađuje za život. Baš kao što je dr. Stanwick primijenio svoje znanje prilikom porođaja, tako ona primjenjuje svoje znanje u danoj situaciji. Što je u tome loše? Nije riječ o iskorištavanju.

Ni je!

Kad bi se Sam Donaldson našao u otetom zrakoplovu i dobio priliku priskrbiti priču svojoj televizijskoj mreži, zar bi to odbio samo zato jer su u opasnosti životi drugih ljudi? Dovraga, ne bi. Zar bi šefu u svojoj kući rekao da ne želi izvještavati o tome jer bi time narušio privatnost drugih talaca? Nemoj me nasmijavati.

Ljudi stvaraju vijesti. Najupečatljivije priče govore o ljudima čiji su životi u opasnosti. Što je opasnost veća, to je priča zanimljivija. Nije stvorila ovu situaciju kako bi unaprijedila svoju karijeru. Samo će izvještavati o njoj. Naravno, to će koristiti njezinoj karijeri, ali ipak, ona samo radi svoj posao.

Ranije tijekom dana Ronnie Davison i Sabra Dendy pobjegli su iz svoje srednje škole prkoseći roditeljskom autoritetu – i konačno prkoseći zakonu. Ovo dvoje mladih ljudi našlo se u pat-poziciji s FBI-em i drugim organima zakona i reda. Ja sam jedan od njihovih talaca.

Kip je bio pred vratima.

– Kako ću znati da nema pištolj? – nervozno upita Ronnie.

– On je genije s videokamerom, ali sumnjam da bi znao koji kraj pištolja treba uperiti u neprijatelja. To je bila istina. Kip je djelovao opasno otprilike poput kolačića. Kroz okular je vidio svjetlost i kutove pomoću kojih će stvoriti prekrasne snimke.

Ali je postajao potpuno kratkovidan kad je trebao sebe vidjeti u zrcalu. Ili se tako činilo. Bio je očaravajuće neuredan i loše odjeven.

Ronnie je dao znak Donni neka aktivira elektronsku bravu. Kip je gurnuo vrata i ušao. Vrata su se za njim ponovno zaključala. Nervozno je poskočio kad je čuo metalni škljocaj.

– Zdravo, Kipe.

– Tiel. Dobro si? Nikad još nisam vidio Gullyja tako napetog.

– Kao što vidiš, dobro sam. Nemojmo gubiti vrijeme. Ovo je Ronnie Davison.

Kip je očito očekivao nekakvoga grubijana, a ne urednog sveameričkog momka kojeg je Ronnie personificirao. – Hej.

– Zdravo.

– Gdje je djevojka? – upita Kip. – Ondje leži.

Pogledao je prema Sabri i podigao bradu u znak pozdrava. – Hej.

Katherine je spavala u majčinim rukama. Tiel je opazila da je Doc još uvijek sjedio na podu leđima oslonjen na škrinju, odakle je lako mogao pratiti Sabrino stanje, ali je bio skriven iza police s hranom.

– Bit će bolje da počnemo – reče Kip. – Onaj Calloway je bio odlučan u tome da ovo ne traje dulje od pet minuta.

– Imam nekoliko uvodnih rečenica, a zatim možeš snimiti Ronniejevu izjavu. Sabru i dijete čuvat ćemo za kraj.

Kip je pružio Tiel bežični mikrofoni, a tada je podigao kameru na rame i namjestio okular ispred oka. Upalila se lampica na vrhu kamere. Tiel je zauzela unaprijed isplanirani položaj tako da se iza nje mogao vidjeti veliki dio unutrašnjosti prodavaonice. – Je li ovako dobro?

– Meni odgovara. Zvuk je u redu. Snimam.

– Ja sam Tiel McCoy. – Izgovorila je nekoliko uvodnih rečenica za koje se odlučila. Njezino iznošenje činjenica bilo je strastveno, ali ne sentimentalno, s pravom mješavinom suosjećanja i profesionalne objektivnosti. Oduprijela se iskušenju da uljepšava, vjerujući da će Ronniejeve i Sabine izjave biti dirljivije od svega što bi ona mogla reći.

Kad je završila, kretnjom je pozvala Ronnieja. Činilo se da se ne želi pomaknuti na jarko svjetlo. – Kako mogu znati da neće pucati u mene?

– Dok si pred kamerom i ne predstavljaš neposrednu opasnost. FBI ima dovoljno problema s javnim mnijenjem bez ogorčenja što bi ga to izazvalo.

Očito je shvatio logiku Tielinih riječi. Prišao je kameri i pročistio grlo. – Recite mi kada mogu početi.

– Snima se – reče Kip. – Počni.

– Nisam oteo Sabru Dendy – naglo će Ronnie. – Pobjegli smo. Tako je jednostavno. Pogriješio sam kad sam opljačkao ovu prodavaonicu. To priznajem. – Nastavio je objašnjavati kako ih je u bijeg natjerala prijetnja gospodina Dendyja da će ih zauvijek rastaviti i oduzeti im dijete. – Sabra i ja želimo se vjenčati i živjeti s Katherine kao obitelj. To je sve. Gospodine Dendy, ako nam ne dopustite da živimo vlastitim životom, sve ćemo ovdje okončati. Večeras.

– Dvije minute – šapne Kip podsjećajući ih na vremensko ograničenje.

– Vrlo dobro, Ronnie. – Tiel mu je uzela mikrofon i dala znak Kipu da je slijedi do mjesta na kojem je ležala Sabra. Brzo se namjestio iznad nje da bi dobio najbolji kut snimanja.

– Svakako morate snimiti i dijete – reče mu Sabra.

– Da, gospođo. Snimam.

Ronnie je zauzeo tipično muški stav – agresivan, svadljiv, izazovan. Sabrina je izjava možda bila izražajnija, ali jednako i zastrašujuće odlučna. Suze su joj se nakupile u očima, ali nije oklijevala kad je zaključila riječima: – Ti ne možeš razumjeti kako se mi osjećamo, tata, jer ti ne znaš kako izgleda nekoga voljeti. Kažeš da samo želiš ono što je najbolje za mene, ali to nije istina. Želiš ono što je najbolje za tebe. Spreman si žrtvovati mene, spreman si odreći se unuke, samo da bi bilo onako kako ti hoćeš. To je žalosno. Ne mrzim te. Žalim te.

Završila je baš kad je Kip rekao: – Vrijeme je isteklo. – Isključio je kameru i spustio je s ramena. – Ne želim prekoračiti vremensko ograničenje i biti kriv za kojekakve probleme.

Dok su se on i Tiel vraćali prema ulaznim vratima, Kip reče: – Neki tip po imenu Joe Marcus nekoliko je puta nazvao redakciju.

– Tko?

– Joe Mar... – O, Joseph.

– Bio je tako naporan da su ga konačno spojili sa mnom. – Kako zna za ovo?

– Kao i svi ostali, valjda – odgovori Kip. – Čuo je u vijestima. Želio je znati jesi li dobro. Rekao je da je jako zabrinut za tebe.

Tijekom sati nakon telefonskog razgovora s njim gotovo je zaboravila na preljubnika, na lažljivog štakora s kojim je kanila provesti romantični odmor. Činilo joj se da je prošlo jako mnogo vremena otkako je Josepha Marcusa smatrala privlačnim. Jedva se mogla sjetiti kako izgleda.

– Ako ponovno nazove, spusti mu slušalicu. Uvijek smireni snimatelj ravnodušno slegne ramenima. – Kako hoćeš.

– I, Kipe, svakako reci Callowayu i ostalima da su ovdje svi dobro, pa i agent Cain.

– Govorite u svoje ime – reče Cain. – Recite Callowayu da sam ja rekao...

– Umukni! – vikne Ronnie. – Ili ću opet pustiti Meksikanca na tebe.

– Idi u pakao.

Činilo se da Kip ne želi ostaviti Tiel u tako neprijateljskom okruženju, ali vani su dvaput bljesnuli farovi automobila. – To je moj znak objasni. – Moram poći. Čuvaj se, Tiel.

Kliznuo je kroz vrata, a Ronnie je Donni dao znak neka ih zaključa za njim.

Cain se počeo smijati. – Ti si budala, Davisone. Misliš da taj video nešto znači? Calloway je samo vidio način da još malo odugovlači, dovede ovamo još ljudi.

Ronnie je prešao pogledom s FBI-eva agenta na Tiel, a ona je odmahnula glavom. – Ne bih rekla, Ronnie. Razgovarao si s Callowayem. Doima se iskreno zabrinutim za sve nas. Ne vjerujem da bi te prevario.

– Onda ni vi niste previše pametni. – Cain se cinično smijao. – Calloway ondje ima psihologa koji mu daje upute kako će se nositi s ovom situacijom. Znaju kako treba govoriti. Znaju koje gumbе treba pritisnuti. Calloway je već više od dvadeset godina u FBI-u. Ovo je za njega sitnica. Mogao bi to riješiti u snu.

– Zašto ne ušutiš? – ljutito će Ronnie. – Zašto ti ne jedeš govna?

Vern se razbudio radi snimanja, a sada reče: – Hej, pazi kako se izražavaš pred mojom ženom. – Nije važno, Vern – reče Gladys. – On je pravi magarac.

– Moram poći u zahod – cviljela je Donna.

– Želim da se svi smirite i šutite! – vikne Ronnie.

Izgledao je ispijeno. Pribrao se za snimanje, ali sad su mu živci ponovno počeli popuštati. Umor, uznemireni živci i napunjen pištolj čine smrtonosnu kombinaciju.

Tiel bi mogla zadaviti Caina jer ga je izazivao. Zaključila je da bi FBI-u bilo bolje bez agenta Caina. – Ronnie, kako bi bilo da nam dopustiš odlazak u zahod? – predložila je. – Prošli su već sati.

To bi moglo svima pomoći da se opuste prije nego nam se Calloway opet javi. Što kažeš?

Razmislio je. – Samo žene. Jedna po jedna. Ne muškarci. Ako oni moraju nešto obaviti, mogu to ovdje učiniti.

Donna je prva pošla. Zatim Gladys. Tiel je bila zadnja. Dok je bila u toaletnoj prostoriji, premotala je kasetu u svom džepnom kasetofonu i na nekim je mjestima provjerila. Začuo se Sabrin glas, prigušen ali ipak dovoljno razgovjetan, kako govori o ocu: “Takva je on osoba. Mrzi kad ga netko naljuti.” Ubrzala je traku, ponovno je zaustavila, pritisnula tipku Play i začula Docov hrapavi bariton. “... na svih. Na sve. Prokleti rak. Vlastitu nesposobnost.”

Da! Bojala se da je traka završila prije tog povjerljivog razgovora. Bio bi fantastičan gost u emisiji Nine Live. Kad bi ga uspjela na to nagovoriti. Jednostavno će morati, to je sve. Program bi započela arhivskim snimkama događaja nakon smrti njegove žene, a zatim bi tražila sadašnje stavove prema nesretnim događajima koji su mu promijenili život. Mogla bi uslijediti rasprava o uništenim snovima. Mogao bi im se pridružiti psiholog, možda i svećenik, te razgovarati o temi: Što se događa s čovjekovim duhom kad se oko njega ruši svijet?

Uzbuđena takvim razmišljanjem, vratila je kasetofon u džep, pošla na zahod, te oprala lice i ruke. Kad je izišla, Vern se približavao muškom zahodu kako bi ispraznio kablčić što su ga muškarci upotrijebili. Kad je Vern prolazio kraj Caina, pitao je Ronnieja: – A on?

– Ne. Osim ako niste spremni otkopčati mu hlače i pomoći mu.

Vern je otpuhnuo kroz nos i nastavio svojim putem. – Čini se da ćeš se morati popiškiti u gaće, agente.

Meksikanci su shvatili bit i podrugljivo se nasmijali.

Tiel se ponovno pridružila Docu, a on je pogledom fiksirao dva muškarca koji su sjedili kraj hladnjaka s razbijenim staklenim vratima. Tiel je slijedila smjer njegova zamišljenoga pogleda.

– Razmišljao sam o tome – promrmlja Doc. – O čemu?

– O onoj dvojici. – Juanu i Dvojki? – Molim?

– Nižem sam nadjenula ime Juan. Viši je... – Dvojka. Shvaćam.

Okrenuo se i ponovno sjeo kraj Sabre. Tiel ga je upitno pogledala dok se spuštala kraj njega.

– Što te muči u vezi s njima?

Kratko je slegnuo ramenima. – Nešto mi se ne slaže.

– Na primjer?

– Ne mogu točno reći. Opazio sam ih kad su ušli u prodavaonicu. Čak i tada su se neobično ponašali. – Na koji način?

– Zagrijavali su hranu u mikrovalnoj, ali stekao sam dojam da zapravo nisu došli nešto prezalogajiti. Kao da su morali utući malo vremena. Čekali nešto. Ili nekoga.

– Hmm.

– Osjetio sam to... ne znam... negativan ugođaj. Tiho se sam sebi nasmijao. – S oprezom sam gledao na njih, ali nikad mi ne bi palo na pamet da dvaput pogledam Ronnieja Davisona. To samo dokazuje kako pogrešan može biti prvi dojam.

– O, nisam baš tako sigurna. Ja sam opazila tebe kad si ušao u prodavaonicu.

Upitno je podigao obrvu.

Izravnost njegova pogleda istodobno je bila uzbudljiva i uznemirujuća. Izazvala je treperenje u njezinu trbuhu. – Stvarao si impozantan dojam, Doc, pogotovo sa šeširom na glavi.

– Oh. Da. Uvijek sam bio visok za svoje godine. To je rekao u šali, a djelovalo je tako da je Tiel ponovno počela disati.

Tada je rekao: – Hvala ti što si udovoljila mojoj želji da ne budem na snimci.

Savjest ju je doista zapekla ovoga puta. Bilo ju je mnogo teže ignorirati. Promrmljala je odgovarajući odgovor, a zatim je žurno promijenila temu i pokazala prema Sabri. – Ima li promjena?

– Krvarenje se ponovno pojačalo. Nije onako loše kao ranije. Trebalo bi je nagovoriti da ponovno podoji dijete. Prošlo je više od jednog sata, ali ne želim je uznemiravati dok spava.

– Vjerojatno već gledaju videosnimku. Možda će uskoro biti u bolnici.

– Pravi je borac. Ali je iscrpljena.

– Kao i Ronnie. Vidim znakove sloma. Voljela bih da nisam gledala sve one drame o situacijama s taocima, filmske ili stvarne. Što ovo dulje traje, to se svi lakše uzbuđuju. Živci popuštaju. Temperamenti praskaju.

– A zatim i pištolji.

– Nemoj to ni spominjati. – Zadrhtala je. – Maločas sam se na trenutak pobjerala da je utemeljen Ronniejev strah od snajperista. Što bi bilo da me je Calloway doista prešao? Pristanak na snimanje videokamerom mogla je biti zamka u kojoj smo Kip, Gully i ja bili tek obični pješaci.

Namjestivši se u udobniji položaj, Doc upita: – Tko je taj Gully?

Opisala je njihov poslovni odnos. – On je pravi lik. Kladila bih se da ih izluđuje ondje vani – reče Tiel i nasmiješi se.

– A tko je Joe?

Neočekivano je pitanje obrisalo osmijeh s njezina lica, – Nitko.

Netko jest, Momak?

– Želio bi biti.

– Želio bi biti momak?

Ozlojeđena njegovom upornošću, baš mu je kanila reći neka gleda svoja posla i neka prestane prislušivati njezine privatne razgovore. No s obzirom na audiokasetu što ju je imala, odlučila je drukčije reagirati. Dobar način osvajanja njegova povjerenja bio bi da se ona povjeri njemu.

– Joseph i ja smo nekoliko puta zajedno izišli. Joseph je bio na dobrom putu da službeno postane moj momak, ali je zaboravio spomenuti da je muž druge žene. Baš sam danas poslijepodne došla do tog otkrića.

– Hmm. Ljutita?

– Možeš se kladiti. Bijesna. – Žališ li?

– Zbog njega? Ne. Ni najmanje. Što sam bila tako naivna guska, da. – Udarila je šakom u dlan druge ruke. – Odsad nadalje, svi s kojima budem izlazila morat će imati tri ovjerene preporuke.

– Što je s tvojim bivšim?

Drugi pogodak za Doca. Imao je dara da joj naglim i neugodnim pitanjem trenutno briše osmijeh s lica. – Što je s njim?

– Dolazi li on u obzir? – Ne.

– Jesi li sigurna?

– Naravno da sam sigurna.

????– ~V~~~ ~~Q\$t~lih...

– Ne.

Sumnjičavo se namrštio. – Izgledala si jako čudno kad sam ga spomenuo.

U sebi ga je preklinjala neka je ne muči time. Istodobno je zaključila da bi mu baš trebala ispričati priču kad je već tako znatiželjan.

– John Malone. Poznato televizijsko ime, je li? S licem i glasom koji se savršeno uklapaju. Upoznali smo se na poslu i beznadno zaljubili. Prvih je nekoliko mjeseci bilo prekrasno. No uskoro nakon vjenčanja jedna ga je mreža angažirala kao stranog dopisnika.

– Ah. Shvaćam.

– Ne, ne shvaćaš – odbrusi Tiel. – Ni slučajno. Profesionalna ljubomora nije igrala nikakvu ulogu. To je bila fantastična prilika za Johna i ja sam bila svim srcem za to. Pomisao na život u inozemstvu bila je primamljiva. Zamišljala sam Pariz, London ili Rim. No mogao je birati između Južne Amerike ili Bosne. To je bilo prije no što je većina Amerikanaca uopće čula za Bosnu. Ondje su problemi tek počinjali.

Odsutno je čupkala končić na rubu majice. – Prirodno, nagovarala sam ga da se odluči za sigurnije područje, Rio. Kamo sam, slučajno, i ja mogla poći s njim. Nije mi se sviđala pomisao da će me moj mladoženja ostaviti u Sjedinjenim Državama i otići u ratnu zonu, pogotovo u takvu u kojoj su granice još neprecizne i svi su još uvijek birali strane.

– Odlučio se za uzbudljivije mjesto. Želio je biti ondje gdje ima akcije, što će mu jamčiti više vremena u eteru. Prepirali smo se oko toga. Žestoko. Na koncu sam mu rekla: “Dobro, John, fino. Pođi. Idi neka te ubiju.”

Podigavši glavu, zagledala se u Docove oči. – I to je učinio.

Njegovo je lice ostalo bezizražajno.

Tiel je nastavila. – Pošao je u područje u koje novinari nisu trebali zalaziti, što me nije iznenadilo – dodala je i kratko se nasmijala. – Bio je pustolov po prirodi. U svakom slučaju, dobio je snajperski metak. Poslali su njegovo tijelo kući. Pokopala sam ga tri mjeseca prije naše prve godišnjice braka.

Nakon trenutka šutnje, Doc reče: – To je teško. Žao mi je.

– Da, pa...

Dugo su šutjeli. Na koncu je Tiel prva progovorila. – Kako je bilo tebi?

– U vezi s čim? – Odnosa.

– Posebno... ?

– Hajde, Doc. Nemoj glumiti budalu – tiho ga je prekorila. – Bila sam iskrena prema tebi.

– Što si sama odlučila.

– Pošteno je pošteno. Podijeli sa mnom. – Nema se što podijeliti.

– O tebi i ženama? – s nevjericom upita Tiel. – Ne vjerujem.

– Što želiš? Imena i datume? Odakle da počnem, gospođice McCoy? Računa li se i srednja škola, ili da počnem s fakultetom?

– Kako bi bilo da počneš s onim što je bilo nakon smrti tvoje žene?

– Kako bi bilo da ti gledaš svoja jebena posla? – Zapravo govorimo o tvojim jebenim stvarima.

– Ne, mi o tome ne govorimo. Ti govoriš.

– S obzirom na preljub tvoje žene, rekla bih da će ti biti teško vjerovati drugim ženama.

Njegova su se usta stisnula u tanku, ljutitu crtu, što je značilo da ga je pogodila u osjetljivo mjesto. – Ništa ne znaš o...

No Tiel nikad nije saznala o čemu to ništa ne zna jer ga je prekinuo Donnin prodorni vrisak.

12. poglavlje

Kipova se videosnimka istodobno vrtjela na dva monitora u kombiju, a svi su se nagurali naokolo kako bi je vidjeli. Jedan od FBI-evih agenata radio je za kontrolnom pločom, spreman zaustaviti sliku na Callowayevu zapovijed.

– Gdje je moja kći? Ne vidim Sabru.

Calloway je osjetio alkohol u Dendyjevu dahu. Povremeno je izlazio kako bi se “nadisao malo svježeg zraka”. Činilo se da kisik nije bio jedini razlog za njegove izlaske.

– Strpljenja, gospodine Dendy. Želimo vidjeti sve. Moram znati kako su ljudi smješteni. Kad jednom dobijem opću sliku, krenut ćemo iznova i zaustaviti snimku na dijelovima koji iziskuju pornije proučavanje.

– Možda mi je Sabra pokušala poslati osobnu poruku. Kao neki znak.

– Možda – glasilo je neodređeni odgovor starijeg agenta.

Njegov se nos nalazio na pedalj od monitora u boji dok je slušao uvodne riječi Tiel McCoy. Dobro se držala, morao je priznati. Mirna. Izgledala je malo neuredno u majici s teksaškom zastavom, ali bila je pribrana i jasna kao što bi bila i u televizijskom studiju, sigurna iza modernog stola.

– Taj kujin sin – zaurkao je Dendy kad se na ekranu pojavio Ronnie.

– Ako ne možete držati jezik za zubima, Dendy, ja ću vam rado zatvoriti usta. – Cole Davison je blagim glasom izgovorio prijetnju, ali se iza njega krila snaga.

– Gospodo – reče Calloway.

Više nitko ništa nije rekao dok je Ronnie izgovarao svoju poruku. No tišina je postala još teža kad je kamera prešla na Sabru i njezino novorođenče. Slike su bile snažne, dirljive. Riječi su djelovale uznemirujuće. Nijedna mlada majka koja u naručju drži svoje dojenče ne bi smjela govoriti o samoubojstvu.

Nekoliko sekundi nakon završetka snimke nitko nije govorio. Na koncu je Gully glasno izgovorio ono što su svi ostali mislili. – Čini se da to daje odgovor na pitanje tko je odgovoran za sve ovo.

Calloway je podigao ruku i tako zaustavio daljnje neželjene primjedbe o krivnji Russella Dendyja. Okrenuo se Coleu Davisonu. – Što je s Ronniejem? Kakvim vam se čini?

– Iscrpljen. Uplašen. – Drogiran?

– Ne, gospodine – žustro je odgovorio Davison. – Rekao sam vam, on je dobar dječak. Ne drogira se. Možda katkad popije pivo. No to je sve.

– Moja kći sigurno nije narkomanka – dometnuo je Dendy.

Calloway je ostao usredotočen na Davisona. – Jeste li opazili nešto neobično što bi nas upozoravalo na mentalnu nestabilnost?

– Moj osamnaestogodišnji sin govori o samoubojstvu, gospodine Calloway. Mislim da to jasno govori u kakvom se mentalnom stanju nalazi.

Iako je Calloway suosjećao s čovjekom – i sam je imao tinejdžere – nastojao je dobiti još informacija. – Vi ga poznajete, gospodine Davison. Mislite li da Ronnie blefira? Čini li vam se da doista tako misli? Vjerujete li da će to napraviti?

Čovjek je s mukom tražio odgovor. Zatim je pokunjeno spustio glavu. – Ne, ne vjerujem. Doista ne vjerujem. Ali...

– Ali? – Calloway se okomio na tu riječ. – Ali što? Je li Ronnie ikad pokazivao sklonost samoubojstvu?

– Nikada.

– Nasilnu žicu? Nekontrolirani temperament? – Ne – odgovorio je. Međutim, činilo se da mu je nelagodno. Nervozno je prelazio pogledom s Callowaya na ostale, a zatim se vraćao na agenta.

– Pa, samo jednom. To je bio izolirani incident. I bio je još dijete.

Calloway je u sebi zastenjao. Bio je siguran da ne želi čuti o tom jednom događaju kad je Ronnie Davison izgubio kontrolu nad sobom. – Možda to neće biti relevantno, vjerojatno nije, ali ipak biste mi trebali ispričati o tome.

Nakon dugotrajne, nelagodne šutnje Davison je počeo: – Ronnie je boravio kod mene tijekom ljetnih ferija. Nije prošlo mnogo vremena otkako smo se njegova majka i ja razveli. Ronnie se teško navikavao na to. U svakom slučaju – rekao je i s nelagodom se prebacivao s noge na

nogu – zagrijao se za toga psa koji je živio nekoliko blokova dalje. Rekao mi je da je vlasnik psa opak, ne hrani ga redovito, nikad ga ne kupa. Takve stvari.

– Poznavao sam vlasnika. Bio je opaki stari gad, uglavnom pijan, pa sam znao da Ronnie govori istinu. Ali to se nas nije ticalo. Rekao sam Ronnieju neka se ne približava psu. No, kao što sam rekao, doista se vezao za tu životinju. Pretpostavljam da mu je trebalo društvo. Ili je možda zavolio psa jer mu je bilo teško kao i njemu tog ljeta. Ne znam. Nisam dječji psiholog. Dendy ga je prekinuo. – Hoće li ta žalosna priča uskoro završiti?

Calloway mu je dobacio pogled upozorenja i jedva se suzdržao da mu ne kaže neka umukne, a zatim se opet okrenuo drugom čovjeku. – Što se dogodilo, Cole?

– Jednog je dana Ronnie odvezao psa i doveo ga u našu kuću. Rekao sam mu neka ga odmah vrati u susjedovo dvorište. Počeo je plakati i odbio je to učiniti. Rekao je da bi ga radije vidio mrtva nego da tako živi. Izgrdio sam ga i pošao po svoje ključeve kako bih kamionetom odvezao psa kući.

– No kad sam se vratio, Ronnie je nestao, kao i pas. Da skratim priču, cijelu sam ih noć tražio. Susjedi i prijatelji su ih također tražili. Rano idućeg jutra jedan je rančer opazio kako se on i pas skrivaju iza njegove suše pa je pozvao šerifa.

– Dok smo se približavali suši, doviknuo sam Ronnieju kako je vrijeme da psa vratimo vlasniku i pođemo kući. Viknuo je da neće dati psa, neće dopustiti da se čovjek onako loše ophodi prema njemu.

Prestao je govoriti i zagledao se u obod svog šešira što ga je polako okretao u šakama. – Kad smo došli iza suše, grčevito je plakao. Milovao je psa koji je ležao kraj njega. Mrtav. Udario ga je kamenom po glavi i ubio ga.

Pogledao je Callowaya, a oči su mu bile crvene od prijetećih suza. – Gospodine Calloway, pitao sam ga kako je mogao učiniti nešto tako strašno. Rekao mi je da je to učinio jer je tako silno volio psa. Njegova su široka prsa zadrhtala kad je duboko udahnuo. – Žao mi je što sam bio tako opširan. No pitali ste me vjerujem li da bi mogao učiniti ono što kaže. Ovo je najbolji način na koji sam znao odgovoriti.

Calloway je potisnuo neprofesionalni poriv da čovjeku stisne rame. Umjesto toga, kratko je rekao: – Hvala vam na tome.

– Dakle, on je udaren u glavu – promrmljao je Dendy. – Baš kao što sam cijelo vrijeme tvrdio. Iako je Dendyjeva primjedba bila nepotrebno okrutna, Calloway se donekle morao složiti s njim. Taj je incident iz Ronniejeva djetinjstva bio opasno sličan sadašnjim okolnostima. Priča Colea Davisona dodala je još jedan faktor situaciji, i to ne pozitivan. Zapravo, niti jedan faktor nije bio pozitivan otkako su se našli u ovoj pat-poziciji. Niti jedan.

Okrenuo se Gullyju. – Što je s gospođicom McCoy? Jeste li opazili neke znakove koji bi ukazivali na to da se nalazi pod pritiskom? Pokušava li nam prenijeti više od onoga što govori? Imaju li njezine riječi dvostruko značenje?

– Koliko sam ja vidio, nemaju. Temeljito sam ispitao Kipa.

FBI-ev se agent okrenuo snimatelju. – Sve je onako kako su nam rekli? Nitko nije ozlijeđen?

– Ne, gospodine. FBI-ev čovjek je vezan, zapravo zalijepljen, ali stalno nešto dobacuje, pa pretpostavljam da mu nije ništa. – Tjeskobno je pogledao Dendyja, kao da se sjetio što se događa donositeljima loših vijesti. – Ali... djevojka?

– Sabra? Što je s njom?

– Naokolo je bilo mnogo okrvavljenih pelena. Bile su zamotane i gurnute u stranu. Ali sjećam se da sam ih vidio i pomislio: Isuse.

Dendy je promuklo uzviknuo.

Calloway je nastavio razgovarati s Kipom. – Jeste li u držanju ili riječima svoje suradnice opazili nešto neobično?

– Tiel je bila ista kao i uvijek. Pa, osim što je loše izgledala. Inače je bila posve smirena.

Na koncu se stariji agent okrenuo Dendyju, koji je zaboravio skoknuti na zrak i pred svima je pio iz srebrne pljoske. – Spomenuli ste mogućnost da vam Sabra pošalje tajnu poruku. Jeste li čuli ili vidjeli nešto što ukazuje na to?

– Kako bih mogao znati kad sam samo jednom vidio snimku?

Činjenica da je tiranski poduzetnik u svom odgovoru bio neizravan i nesiguran sama je po sebi dovoljno govorila. Dendy se napokon suočio s ružnom istinom: njegovi postupci naveli su Sabru i Ronnieja na očajnički korak, a tada je sve pošlo nizbrdo.

– Premotajte je – Calloway je rekao agentu za kontrolnom pločom. – Ponovno ćemo pogledati snimku. Ako netko nešto opazi, neka vikne. Snimka se ponovno pojavila na ekranu.

– Tiel je izabrala to mjesto kako bismo vidjeli ljude iza nje – primijeti Gully.

– To je hladnjak na kojem su razbijena vrata rekao je jedan od agenata i pokazao mjesto na ekranu.

– Zaustavi malo.

Nagnuvši se naprijed, Calloway se usredotočio na skupinu ljudi u pozadini. – Žena koja se naslanja na pult zacijelo je blagajnica.

Šerif Montez je rekao: – To je Donna, tako je. Ta se frizura ne može zamijeniti.

– A ono je agent Cain, zar ne, Kip? – Calloway je pokazao par nogu što ih je mogao vidjeti samo od koljena nadolje.

– Točno. Sjedi na podu, leđima oslonjen na pult. – Srebrna se ljepljiva traka dobro vidi na njegovim crnim hlačama, zar ne?

Nitko nije obratio pozornost na Gullyjevu podrugljivu primjedbu. Calloway je proučavao postariji par koji je sjedio na podu blizu Caina. – Što je sa starcima? Jesu li dobro?

– Uzbuđeni i znatiželjni, po onome što sam vidio. – Što je s ostalom dvojicom?

– Meksikanci. Čuo sam kako jedan nešto govori drugome na španjolskom, ali je govorio ispod glasa, a ja ga ionako ne bih razumio.

– O, Isuse. – Calloway je tako naglo skočio sa stolice da se ona na kotačićima otkotrijala i zabila u suprotnu stranu.

– Što je?

Ostali su agenti reagirali na očitu paniku svoga šefa, gurnuli su ostale u stranu i okupili se oko Callowaya. – Ovaj ovdje. – Calloway je kucnuo po ekranu. – Dobro ga pogledajte i recite mi čini li vam se poznatim. Možeš li ga malo približiti?

Koristeći se dostupnom tehnikom, agent za kontrolnom pločom izolirao je čovjekovo lice.

Mogao je uvećati sliku, ali je time oslabio kvalitetu i izoštrjenost. Agenti su škiljili u zrnatu sliku, a zatim je jedan trgnuo glavom i uzviknuo: – Ah, sranje!

– Što je? – pitao je Dendy.

Davison je također uskočio. – Što se dogodilo? Calloway ih je odgurnuo i počeo izdavati naređenja svojim ljudima. – Nazovi ured. Neka sve mobiliziraju. Izdaj upozorenje. Montez, vaši ljudi mogu pomoći.

– Svakako. Ali u čemu pomoći? – Šerif je raširio ruke i bespomoćno slegnuo ramenima. – Nemam pojma o čemu se radi.

– Okupite sve svoje zamjenike. Obavijestite i susjedne okruge. Recite im neka počnu tražiti napušteni kamion. Vagon. Veliki kombi.

– Kamion? Veliki kombi? Koji se vrag događa? Dendy je morao vikati da bi ga čuli u gužvi što su je u pretrpanom kombiju izazvale Callowayeve uzbuđene naredbe. – Što je s mojom kćeri?

– Sabra, svi oni, nalaze se u većoj opasnosti no što smo u početku mislili.

Kao da je netko želio potvrditi Callowayeve uznemirujuće riječi, začuli su prasak vatrenog oružja.

Donnin vrisak od kojeg se ledila krv u žilama natjerao je Tiel da skoči na noge. – Što je sada?

Ronnie je mahao pištoljem i vikao: – Vрати se! Vрати se! Pucat ću!

Dvojka, viši Meksikanac, zaletio se prema njemu.

Ronnie ga je zaustavio uperivši pištolj u njega. – Gdje je onaj drugi? – mahnito je viknuo. – Gdje ti je prijatelj?

Sabra je vrisnula. – Ne! Ne!

Tiel se okrenula na vrijeme da bi vidjela kako Juan otima Katherine iz Sabrinih ruku. Čvrsto je stisnuo novorođenče – previše čvrsto – na svojim prsima. Dojenče je počelo plakati, ali je Sabra vrištala kako to može samo majka čije je dijete u opasnosti. Pokušavala je ustati grabeci nogavice Juanovih hlača, kao da se želi popeti uz njih.

– Sabra! – vikne Ronnie. – Što ti je?

– On je uzeo bebu! Daj mi moje dijete! Nemoj je ozlijediti!

Tiel je jurnula naprijed, ali je Juan ispružio ruku i dlanom je udario u prsnu kost, prisiljavajući je da se vrati unatrag. Viknula je od bola i straha za novorođenče.

Doc je nešto viknuo u znak protesta, ali je Tiel zaključila da se boji napasti Juana jer bi on mogao nešto učiniti djetetu.

– Reci mu neka joj vrati dijete! – Ronnie je objema rukama stezao pištolj, uperivši ga ravno u prsa Dvojke. Vikao je iz petnih žila, kao da bi jačinom glasa mogao prevladati jezičnu barijeru.

– Reci prijatelju da joj vrati dijete ili ću te ubiti!

Možda da bi vidio koliko je ozbiljna Ronniejeva prijetnja, Juan je pogriješio i pogledao prema prednjem dijelu prodavaonice gdje su se njih dvojica nalazila.

Doc je iskoristio taj djelić sekunde i bacio se na njega.

No Meksikanac je trenutno reagirao. Izveo je vještí aperkat i tresnuo Doca u trbuh. Doc se presavio u struku, a zatim se skljojao na pod ispred škrinje.

– Reci mu neka joj vrati dijete! – vrištavim je glasom ponovio Ronnie.

Donna je zavijala: – Svi ćemo umrijeti.

Tiel je preklinjala Juana neka ne naudi Katherine. – Nemoj je ozlijediti. Ona nije nikakva prijetnja za tebe. Vрати dijete majci. Molim te. Molim te, ne čini to.

Sabra je bila praktički bespomoćna. Unatoč tome, majčinski ju je instinkt podigao na noge. Bila je tako slaba da je jedva mogla stajati. Lagano se njišući, ispružila je ruke i molila čovjeka da joj vrati dijete.

Juan i Dvojka međusobno su se dovikivali, pokušavajući komunicirati glasnije od ostalih, uključujući Verna i Gladys, koja je žestoko psovala. Donna je zavijala. Agent Cain je Ronnieju dovikivao optužbe, govoreći kako se ovo ne bi dogodilo da se ranije predao, da će samo on biti kriv ako dođe do tragedije.

Pucanj iz pištolja naglo je prekinuo galamu. Tiel, koja je preklinjala Juana, vidjela je njegovu grimasu kad ga je metak pogodio. Refleksno se sagnuo i uhvatio za bedro. Katherine bi pala na pod da Tiel nije bila ondje i uhvatila je.

Privinuvši dijete uza se, naglo se okrenula pitajući se kako je Ronnie uspio tako dobro gađati, toliko dobro da je onemogućio Juana, ali nije ugrozio bebu.

Ali Ronnie je još uvijek držao pištolj uperen u prsa Dvojke, a pucanj je iznenadio njega kao i sve ostale.

Doc je bio strijelac. Ležao je na leđima na podu, a u ruci je imao maleni revolver. Tiel je prepoznala oružje agenta Caina, ono što ga je šutnula ispod zamrzivača i zaboravila na njega. Hvala Bogu što ga se Doc sjetio.

On je iskoristio trenutnu tišinu. – Gladys, dođite ovamo.

Starija je žena žurno zaobišla policu. – Jeste li ga ubili?

– Ne.

– Šteta.

– Uzmite dijete kako bi se Tiel mogla pobrinuti za Sabru. Ja ću se pobrinuti za njega – rekao je i pokazao Juana. – Ronnie, opusti se. Sve je pod kontrolom. Nema potrebe za panikom. – Je li dijete dobro?

– Dobro je. – Gladys je uplakano dojenče odnijela do Ronnieja kako bi se sam uvjerio. – Vraški se naljutila, a ne mogu reći da joj to zamjeram, – Bijesno pogledavši Juana, koji je sjedio na podu i stezao svoje okrvavljeno bedro, prezirno je viknula.

Nekoliko uboda Ronniejeva pištolja vratilo je Dvojku natrag na početni položaj. Njegov je izraz lica postao opakiji i razdraženiji nego ranije.

Doc je Cainov revolver stavio visoko na policu s namirnicama, izvan Juanova dohvata, te kleknuo i škaricama razrezao nogavicu njegovih hlača.

– Preživjet ćeš – kratko je rekao nakon što je pregledao ranu i pokrio je kompresama od gaze. Imaš sreće što je metak promašio bedrenu arteriju.

Juanove su oči gorjele od mržnje.

– Doc? – Tiel se pobrinula da Sabra ponovno legne, ali je od svježje krvi pod oko nje bio sklizak. Djevojka je bila sablasno blijeda.

– Znam – rekao je Doc opazivši neizgovorenu paniku u Tielinu glasu. – Sigurno se ponovno otvorila rana na medicini. Smjesti je što udobnije. Odmah ću se vratiti.

Na brzinu je povio Juanovu ranu i čvrsto je stisnuo još jednom majicom s police. Juan je očito trpio jake bolove jer se obilno znojio i čvrsto stisnuo svoje ravne, bijele zube. No treba reći da nije kriknuo kad ga je Doc bez pardona i ne baš nježno podigao na noge i pomagao mu dok je skakutao na jednoj nozi.

Dok su prolazili kraj Caina, agent se obratio ranjenom čovjeku: – Ti prokleta budalo. Mogli smo svi stradati. Što si...

Brže od čegrtuše, Juan je stopalom ozlijeđene noge silovito šutnuo Caina u glavu. Nagli ga je pokret skupo stajao. Zastenjao je od bola. No peta njegove čizme ipak je tresnula po kosti, a

zvuk je bio gotovo poput pucnja. Cain je u istom trenutku utihnuo i izgubio svijest. Brada mu se spustila na prsa.

Doc je gurnuo Juana na pod i naslonio ga na hladnjak, prilično daleko od njegova prijatelja. – Ovaj nikamo ne ide. Ali tek toliko da budemo sigurni, bolje mu je vezati ruke, Ronnie. Njegove također – dodao je i pokazao prema Dvojki.

Ronnie je Vernu rekao neka ljepljivom trakom učvrsti ruke i noge dvojice muškaraca, kao što je ranije učinio Cainu. Držao ih je na nišanu pištolja dok je stariji čovjek obavljao zadatak. Juan je bio previše zaokupljen ozlijeđenom nogom da bi trošio energiju na psovke, ali Dvojka se ni najmanje nije ustručavao. Izgovarao je litaniju za koju su svi zaključili da se sastoji od španjolskih prostota sve dok mu Ronnie nije zaprijetio da će mu začepiti usta ako ne umukne.

Nitko nije odgovorio na zvonjavu telefona što su je uglavnom ignorirali. Tiel je navukla par rukavica vještinom koja ju je i samu iznenadila, a zatim je pošla promijeniti krvlju natopljenu pelenu ispod Sabre. Tada je telefon naglo prestao zvoniti, a ona je čula Ronnieja kako viče: – Ne sada, imamo posla! prije no što je tresnuo slušalicom. Potom je doviknuo: – Kako je Sabra?

Tiel mu je odgovorila preko ramena. – Nije dobro. – Laknulo joj je kad je vidjela Doca kako se vraća. – Što se događa?

– Juan je šutnuo Caina u glavu. Izgubio je svijest.

– Nikad ne bih pomislila da ću tom čovjeku na nečemu zahvaliti.

– Vern ih sputava. Drago mi je da su... obuzdani. Opazila je zabrinutost na njegovu licu, a znala je da jedini razlog za to nije pogoršanje Sabrinog stanja. – Jer su opasni? Zapravo nisu imali što izgubiti pokušajem preuzimanja kontrole nad situacijom.

– Istina. Ali što su mogli dobiti?

Je li Ronnie Davison doista predstavljao prijetnju grubim hombresima poput njih? Nakon što je razmislila o tome, Tiel reče: – Ništa, koliko ja mogu vidjeti.

– Ništa koliko ti možeš vidjeti. To je ono što me muči. Ima još toga – nastavio je tišim glasom.

– Muškarci s puškama zauzeli su položaje vani. Vjerojatno SWAT ekipa.

– O, ne.

– Vidio sam ih kako se raspoređuju i skrivaju. – Je li ih Ronnie vidio?

– Ne vjerujem. Onaj hitac što sam ga ispalio zacijelo je kod svih izazvao nervozu. Vjerojatno misle na najgore. Mogli bi izvesti prepad na zgradu, pokušati ući kroz krov ili tako nešto.

– On bi pomahnitao. – O tome je riječ.

Telefon je ponovno zazvonio. – Ronnie, javi se dovikne mu Doc. – Objasni im što se dogodilo.

– Neću dok ne budem znao da je Sabra dobro. Iako Tiel ni u kojem slučaju nije bila medicinski stručnjak, Sabrinu joj se stanje činilo kritičnim. No, kao i Doc, nije željela da se Ronnie još više uzruja.

– Gdje je Katherine? – slabašnim glasom upita Sabra.

Doc je dao sve od sebe kako bi zaustavio novo krvarenje, a zatim je skinuo rukavicu i zagladio joj kosu s čela. – Gladys se dobro skrbi za nju. Uspavala ju je. Meni se čini da je ta djevojčica hrabra poput svoje majke.

Činilo se da čak i za osmijeh mora uložiti previše napora. – Nećemo izići odavde, zar ne?

– Nemoj to govoriti, Sabra – šapnula je Tiel i promatrala Docovo lice dok je očitavao Sabrin krvni tlak. – Nemoj to čak ni misliti.

– Tata neće odustati. Neću ni ja. A neće ni Ronnie. Sad ionako ne može. Kad bi to učinio, jednostavno bi ga strpali u zatvor.

Staklastim, upalim očima pogledala je Tiel i Doca. – Recite Ronnieju neka dođe ovamo. Želim razgovarati s njim. Sada. Više ne želim čekati.

Iako nije posebno spomenula njihov pakt o samoubojstvu, bilo je jasno na što misli. Tiel je stegnulo u prsima od tjeskobe i očaja. – Ne možemo ti to dopustiti, Sabra. Znaš da je pogrešno. To nije rješenje.

– Molim vas, pomozite nam. To je ono što želimo. Zatim su joj se oči same od sebe sklopile. Bila je previše slaba da bi ih ponovno otvorila, pa je zapala u nemiran san.

Tiel je pogledala Doca. – Loše je, zar ne?

– Veoma. Krvni tlak pada. Puls je visok. Iskrvarit će. – Što ćemo učiniti?

Ukočeno je zurio u djevojčino blijedo, nepomično lice, trenutak razmislio, a zatim rekao: – Reći ću ti što ću ja učiniti.

Ustao je, uzeo revolver s police, zaobišao drugu policu i prišao Ronnieju koji je čekao izvještaj o Sabrinu stanju.

13. poglavlje

– Zašto se ne javljaju na telefon? – Događaji su Dendyjeve karakteristični urlik smanjili na prodorno cviljenje. Bio je izvan sebe.

Doista, pucnji su sve u kombiju doveli u stanje slično panici. Cole Davison je jurnuo van, ali se odmah vratio i vikao na Callowaya jer je mobilizirao SWAT ekipu.

– Obećali ste! Rekli ste da Ronnie neće biti ozlijeđen. Ako budete vršili pritisak, ako osjeti da zatvarate krug oko njega, mogao bi... mogao bi učiniti nešto kao i onaj prvi put.

– Smirite se, gospodine Davison. Poduzimam mjere predostrožnosti što ih smatram potrebnima.

Calloway je držao telefonsku slušalicu na uhu, ali zasad se nitko nije javljao na njegov poziv. – Može li netko štogod vidjeti?

– Kretanje – viknuo je jedan od ostalih agenata. Preko slušalice na glavi komunicirao je s drugim agentom koji se nalazio vani i gledao kroz dalekozor. – Ne može se razabrati tko što radi.

– Obavještavajte me.

– Da, gospodine. Hoćete li malome reći za Huertu?

– Tko je to? – Dendy je želio znati.

– Luis Huerta. Jedan s popisa Deset najtraženijih. – Agentu je Calloway odgovorio. – Ne, neću im reći. To bi moglo izazvati paniku kod svih, uključujući i Huertu. On je sposoban za sve.

Ronnie se javio na telefon. – Ne sada, imamo posla!

Calloway je žestoko opsovao kad je znak da je veza slobodna zamijenio Ronniejev mahnuti glas. Odmah je ponovno nazvao.

– Jedan od Meksikanaca ondje unutra je na FBlevoj listi Deset najtraženijih? – Cole Davison se sve više uzrujavao. – Zašto? Što je učinio?

– Krijumčari Meksikance preko granice uz obećavanje radnih dozvola i dobro plaćenih poslova, a zatim ih prodaje u roblje. Prošlog je ljeta Pogranična patrola dobila dojavu o transportu i dala se u potjeru. Huerta i dvojica njegovih ljudi, shvativši da im prijete opasnost od uhićenja, napustili su kamion u pustinji New Mexica i razbježali se poput žohara, što i jesu. Svi su pobjegli. – Kamion smo našli tek nakon tri dana. Četrdeset pet ljudi, muškaraca, žena i djece, bilo je zaključano unutra. Vrućina u zatvorenom kamionu zasigurno je bila strahovita. Huerta je tražen zbog četrdeset pet umorstava i mnogih drugih zločina.

– Gotovo godinu dana skrivao se u nekoj rupi u Meksiku. Njihova policija surađuje i želi ga jednako kao i mi, ali on je prefrigani gad. Samo jedno ga je moglo navesti da riskira razotkrivanje. Novac. Mnogo novca. Znači, ako se pojavio ovdje, pretpostavljam da se negdje u blizini nalazi grupa ljudi koji čekaju da ih proda.

Davison je izgledao kao da će izbaciti svoj posljednji obrok. – Tko je čovjek s njim?

– Jedan od njegovih tjelohranitelja, sigurno. To su opasni, bezobzirni ljudi, a bave se trgovanjem ljudima. Zbunjuje me zašto nisu naoružani. Ili ako jesu, zašto se već ranije nisu oslobodili.

Dendyjeva su se prsa dizala i spuštala, a iz usta mu se začulo nekakvo grgljanje slično jecaju.

– Slušajte, Calloway. Razmišljao sam.

Iako je Calloway držao telefonsku slušalicu na uhu, svu je svoju pozornost posvetio Russellu Dendyju. Pretpostavljao je da je Dendy na rubu. Cijele je večeri pijuckao iz svoje pljoske. Doimao se veoma uzrujanim, korak do gubitka kontrole nad svojim emocijama. Više se nije ponašao ratoborno kao u početku.

– Slušam vas, gospodine Dendy.

– Samo ih odande izvucite žive. To je sada jedino važno. Recite Sabri da može zadržati dijete. Neću se uplitati. Ona videosnimka moje kćeri... – Nadlanicom je protrljao vlažne oči. – Dirnula me. Više mi ništa drugo nije važno. Samo želim da se moja kći živa izvuče odande.

– To je i moj cilj, gospodine Dendy – uvjeravao ga je Calloway.

– Pristanite na sve mladićeve uvjete.

– Pregovarat ću s njim što bolje mogu. Ali najprije mi se mora javiti.

Telefon je nastavio zvoniti.

– Ronnie?

Mladić nije shvatio da Doc ima revolver. Ronnie je očito, u cijeloj toj zbrci, zaboravio na Cainovo oružje. Doc je podigao ruku, a mladić se trgnuo kad je ugledao revolver. Donna je kriknula od straha prije nego je objema rukama poklopila usta.

Ali Doc je držao kratku cijev, a držak je pružao prema Ronnieju. – Toliko imam povjerenja u tebe da ćeš donijeti pravu odluku.

Djelujući strahovito mlad, nesiguran i ranjiv, Ronnie je uzeo revolver i zadjenuo ga za pojas traperica. – Već znate koja je moja odluka, Doc.

– Samoubojstvo? To nije odluka. To je kukavički bijeg.

Dječak je iznenađeno trepnuo pred oštrinom Docova glasa, ali je to pokolebalo njegovu odlučnost, što je Doc i želio, zaključila je Tiel. – Ne želim razgovarati o tome. Sabra i ja smo odlučili.

– Javi se na telefon – mirnim, uvjerljivim glasom reče Doc. – Ispričaj im što se ovdje dogodilo. Čuli su pucnjavu. Ne znaju koji se vrug događa, ali zacijelo misle na najgore. Smiri njihove

bojazni, Ronnie. Inače u svakom trenutku može uletjeti SWAT ekipa, a tada će netko stradati, možda i poginuti.

– Kakva SWAT ekipa? Lažete.

– Zar bih ti lagao nakon što sam ti pružio nabijeni revolver? Teško. Vidio sam kako ljudi zauzimaju položaje dok si ti bio zauzet vezivanjem onih Meksikanaca. Ondje vani je SWAT ekipa, samo čeka Callowayev znak. Nemoj mu dati razlog za aktiviranje tih ljudi.

Ronnie je nervozno pogledao kroz stakleni zid, ali ništa nije vidio, osim sve većeg broja službenih vozila koja su zakrčila promet na autocesti.

– Dopusti meni da se javim na telefon, Ronnie predloži Tiel, koraknuvši naprijed kako bi iskoristila njegovu neodlučnost. – Čujmo što imaju reći o videosnimci. Možda je njihova reakcija pozitivna. Možda zovu kako bi pristali na sve tvoje uvjete.

– Dobro – promrmlja Ronnie i kretnjom joj pokaže neka se javi.

Smatrala je blagoslovom kad je mogla prekinuti beskrajnu zvonjavu. – Tiel je – reče nakon što je podigla slušalicu.

– Gospođice McCoy, tko je pucao? Što se događa ondje unutra?

Po Callowayevoj oštrini shvatila je koliko je zabrinut. Nije ga želiela držati u neizvjesnosti, pa ??upotrijebljeno. – Bilo je gusto minutu ili dvije, ali situacija je ponovno pod kontrolom. Dvojica ljudi koji su izazvali gužvu sad su obuzdani – rekla je, koristeći Docovu terminologiju.

– Govorite o dvojici Meksikanaca? – Tako je.

– Onemogućeni su. – Opet točno.

– Gdje je sada oružje agenta Caina? – Doc ga je dao Ronnieju.

– Kako, molim?

– Kao znak povjerenja, gospodine Calloway kiselo će Tiel, braneci Doca.

FBI-ev je agent duboko udahnuo. – To je vraški veliko povjerenje, gospođice McCoy.

– Dobro je postupio. Trebali biste se nalaziti ovdje da biste mogli razumjeti. – Očito – suho će Calloway.

Dok je razgovarala s Callowayem, jednim je uhom slušala Doca koji je nastavio s pokušajima nagovaranja Ronnieja na predaju. Čula ga je kako govori: – Sada si otac. Odgovoran si za svoju obitelj. Sabrino je stanje kritično, a ja više ništa ne mogu za nju učiniti.

Calloway upita: – Ne osjećate da vam od njega prijeti opasnost?

– Ni najmanje.

– Jesu li neki od talaca u opasnosti?

– Trenutno, nisu. Ne mogu predvidjeti što će se dogoditi ako oni ljudi u oklopima upadnu ovamo.

– Ne kanim izdati tu zapovijed.

– Zašto su onda ovdje? – Dugo je šutio, a Tiel je stekla nelagodan i izrazit dojam da im nešto krije, nešto važno. – Gospodine Calloway, ako postoji nešto što bih trebala znati...

– Predomislili smo se.

– Odustajete i odlazite? – U tom je trenutku to bila njezina najveća želja.

Calloway je ignorirao njezin pokušaj šale.

– Videosnimka je djelovala. Bit će vam drago što je postigla baš ono čemu ste se nadali. Gospodina Dendya je dirnula molba njegove kćeri i sad je spreman popustiti. Želi da ovo završi mirno i sigurno. Što svi želimo. U kakvom je Ronnie sada stanju?

– Doc ga obrađuje. – Kako reagira?

– Sluša ga, mislim.

– Dobro. To je dobro.

Zvučio je kao da mu je laknulo, a Tiel je ponovno imala dojam da savezni agent nešto taji, a bilo bi bolje da joj kaže.

– Mislite li da će se predati?

– Odredio je uvjete pod kojima će se predati, gospodine Calloway.

– Dendy će prihvatiti da je riječ o bijegu, a ne otmici. Naravno, druge optužbe ostaju.

– I mora im dopustiti da zadrže dijete.

– Dendy je sam to rekao prije nekoliko minuta.

Ako se Davison slaže s tim uvjetima, ja mu osobno jamčim da neće biti primijenjena sila.

– Prenijet ću poruku i javiti vam se. – Čekat ću vaš poziv.

Spustila je slušalicu. Ronnie i Doc su se okrenuli prema njoj. Zapravo, svi su pažljivo slušali. Činilo se da su njoj dodijelili ulogu posrednika. Nije bila baš oduševljena time. Recimo da unatoč najboljim namjerama svih njih nešto pođe nizbrdo? Ako ova situacija na kraju završi katastrofom, do kraja će se života osjećati odgovornom za tragičan ishod.

Tijekom posljednjih nekoliko sati Tielini su se prioritete promijenili. To je bila postupna promjena, a do tog trenutka ona toga nije bila čak ni svjesna. Priča za vijesti dospjela je na drugo mjesto. U kojem je trenutku postala tek usputna misao? Kad je vidjela Sabrinu krv na svojim rukavicama? Kad je Juan zaprijetio Katherineinu krhkom životu?

Ljudi koji su činili priču sad su joj postali mnogo važniji od same priče. Stvaranje ekskluzivnog izvještaja o ovoj drami, koji bi joj donio nagradu i osigurao željeni posao, više nije onako važan cilj kao ranije. Sad je željela priliku za slavlje, a ne za oplakivanje. Ako uprska...

Jednostavno ne smije, to je sve.

– Odbacit će navode o otmici – rekla je Ronnieju koji je s iščekivanjem slušao. – Morat ćeš se suočiti s drugim optužbama. Gospodin Dendy je pristao dopustiti Sabri da zadrži dijete. Ako pristaneš na te uvjete i predaš se, gospodin Calloway osobno ti jamči da neće primijeniti nikakvu silu.

– To je dobra pogodba, Ronnie – reče Doc. – Prihvati je.

– Ja...

– Ne, nemoj.

Sabra je jedva govorila. Nekako je uspjela ustati. Svom se težinom oslanjala na škrinju kako bi stajala uspravno. Oči su joj upale, a lice uopće nije imalo boje. Izgledala je poput osobe kojoj su nanijeli kazališnu šminku da bi izgledala kao lik koji ustaje iz lijesa.

– To je trik, Ronnie. Jedan od tatinih trikova. Doc joj je pritrčao i prihvatio je. – Ne bih rekao, Sabra. Tvoj je otac reagirao na videoporuku što si mu je poslala.

Zahvalno se uhvatila za Doca, ali je mutnim očima preklinjala Ronnieja. – Ako me voliš, nemoj pristati na to. Neću izići odavde dok ne budem znala da ću moći zauvijek biti s tobom.

– Sabra, što će biti s tvojom bebom? – Blago je upita Tiel. – Misli na nju.

– Vi je uzmite, – što?

– Odnosite je van. Dajte je nekome tko će se pobrinuti za nju. Bez obzira što će se dogoditi s nama, Ronniejem i sa mnom, moram znati da će Katherine biti dobro.

Tiel je s nadom pogledala Doca tražeći neku ideju, ali je njegovo lice bilo tmurno. Činilo se da se osjeća jednako bespomoćno kao i ona.

– Onda će biti tako – odlučno izjavi Ronnie. – Tako ćemo učiniti. Pustit ćemo vas da odnesete Katherine odavde. Ali mi ne idemo dok nam ne dopuste da odemo. Slobodni i bez optužbi. Nema kompromisa.

– Nikad neće pristati na to – očajnički će Tiel. – To je nerazuman zahtjev.

– Počinio si oružanu pljačku – doda Doc. – Morat ćeš odgovarati za to, Ronnie. No zahvaljujući olakotnim okolnostima imao bi dobre izgleda da se izvučeš bez zatvorske kazne. Bijeg bi bio nešto najgore što možeš učiniti. Time ništa ne bi riješio.

Tiel je ovlaš pogledala Doca, pitajući se čuje li vlastiti savjet. Argumenti protiv bijega mogli bi se primijeniti na njega i okolnosti u kojima se on nalazio prije tri godine. Međutim, on nije opazio njezin pogled jer se usredotočio na Ronnieja, koji je uporno branio svoj stav.

– Sabra i ja smo se zarekli da nas nikad neće silom rastaviti. Bez obzira na sve, obećali smo jedno drugome da ćemo ostati zajedno. Tako smo i mislili. – Tvoj otac...

– Ne želim razgovarati o tome – obrecne se mladić. Okrenuvši se k Tiel, pitao ju je hoće li odnijeti Katherine iz prodavaonice i prenijeti poruku.

– Što je s ostalima? Hoćeš li ih osloboditi? Pogledao je druge taoce iza nje. – Ne ona dva Meksikanca. I ne njega – rekao je za agenta Caina. Osvijestio se, ali se činilo da je još uvijek smućen od Juanova udarca u glavu. – Starci i ona. Oni mogu otići.

Kad je pokazao Donnu, sklopila je ispod brade svoje ruke slične pandžama. – Hvala ti, Bože.

– Ja ne želim ići – izjavi Gladys. Još uvijek je u naručju držala usnulo dijete. – Želim vidjeti što će se dogoditi.

– Bit će bolje da ga poslušamo – reče Vern tapšući je po ramenu. – Možemo čekati vani. – Pomogao je Gladys da ustane s poda. – Prije nego pođemo, siguran sam da se Sabra želi oprostiti od Katherine.

Starija je žena odnijela dijete do Sabre koja se svom težinom oslanjala na Doca.

– Hoću li Callowaya obavijestiti o vašoj odluci? Tiel upita Ronnieja.

Promatrao je Sabru i svoje dijete. – Pola sata. – Što?

– To je vremenski rok što im ga dajem da mi se jave. Ako nam za pola sata ne dopuste da odemo, mi ćemo... ostvarit ćemo svoj plan – s mukom je izustio.

– Ronnie, molim te.

– To je sve, gospođice McCoy. Recite im. Calloway je podigao slušalicu čim se oglasio. – Izlazim s djetetom. Neka medicinsko osoblje bude spremno. Sa mnom izlazi troje talaca.

– Samo troje? – Troje.

– Što je s ostalima?

– Reći ću vam kad stignem onamo. Spustila je slušalicu.

Dok se Tiel približavala Sabri, mlada je djevojka plakala. – Zbogom, slatka Katherine. Moja prelijepa djevojčice. Mama te voli. Jako te voli. Sagnula se nad djetetom, udisala njezin miris, milovala je po cijelom tijelu. Nekoliko je puta poljubila Katherinino lice, a zatim je svoje zagnjurila u Docovu košulju i zajecala.

Tiel je uzela bebu od Gladys, koja ju je držala jer Sabra za to nije imala snage. Tiel je odnijela Katherine do Ronnieja. Dok je mladić zurio u djevojčicu, oči su mu se ispunile suzama. Donja mu je usna nekontrolirano drhtala. Tako se silno trudio biti čvrst, ali mu to nije uspijevalo.

– Hvala vam za sve što ste učinili – rekao je Tiel. – Znam da je Sabri godila vaša blizina. Tieline su ga oči preklinjale. – Ne vjerujem da ćeš to učiniti, Ronnie. Odbijam vjerovati da bi mogao povući taj okidač i okončati Sabrin i svoj život.

Odlučio je izbjeći odgovor na to, pa se samo sagnuo i poljubio djetetovo čelo. – Zbogom, Katherine. Volim te. – Tada je naglim i trzavim kretnjama pošao iza pulta kako bi okrenuo sklopku za električnu bravu na vratima.

Tiel je propustila ostale ispred sebe. Prije nego je izišla, osvrnula se preko ramena i pogledala Doca.

Ponovno je spustio Sabru na pod, ali je podigao glavu kao da je osjetio Tielin pogled. Njihovi su se pogledi stopili na djelić sekunde, ali to je nepobitno bio značajan trenutak i kontakt.

Zatim je izišla i čula škljocaj brave iza sebe.

Iz tmine su istrčali bolničari. Očito je svakom taocu dodijeljen po jedan par. Okružili su Verna, Gladys i Donnu i obasuli ih pitanjima, na koja je Gladys odgovarala svadljivim tonom.

Ispred Tiel su se pojavili muškarac i žena u identičnoj kirurškoj odjeći i bijelim ogrtačima. Žena je posegnula za Katherine, ali je Tiel još nije htjela predati. – Tko ste vi?

– Dr. Emily Garrett. – Predstavila se kao šefica odjela za novorođenčad bolnice u Midlandu. – Ovo je dr. Landry Giles, šef porodništva.

Tiel je to prihvatila, a potom je rekla: – Bez obzira na ono što vam je možda rečeno, roditelji ne žele dati dijete na usvajanje.

Izraz lica dr. Garrett bio je odlučan i prostodušan, baš onako kako je Tiel mogla poželjeti. – Posve razumijem. Čekat ćemo majčin dolazak.

Tiel je poljubila Katherininu tjeme. S tim je djetetom uspostavila vezu kakvu vjerojatno neće imati niti s jednim drugim ljudskim bićem – bila je svjedokom njezina rođenja, njezina prvog daha, čula je njezin prvi plač. Unatoč tome, iznenadila ju je dubina vlastitih emocija. – Dobro je čuvajte.

– Imate moju riječ.

Dr. Garrett je uzela dijete i potrčala do helikoptera čije su se lopatice već vrtjele i stvarale jaki vjetar. Dr. Giles je morao vikati da bi ga mogla čuti kraj takve buke.

– Kako je majka?

– Nije dobro. – Tiel mu je ukratko ispričala o trudovima i porođaju, a zatim je opisala Sabrinu sadašnje stanje. – Doca najviše zabrinjava gubitak krvi i infekcija. Sabra postaje sve slabija. Njezin krvni tlak pada, rekao je. Na temelju ovoga što sam vam ispričala, što biste mu mogli savjetovati da učini?

– Otpremi je u bolnicu.

– Radimo na tome – mrko će Tiel.

Muškarac koji joj se dugim i odlučnim koracima približavao mogao je biti jedino Calloway. Bio je visok i vitak, ali čak i samo u košulji oko sebe je širio ozračje autoriteta. – Bill Calloway – rekao je i potvrdio svoj identitet čim se pridružio njoj i dr. Gilesu. Rukovali su se.

Gully je doskakutao svojim krivonogim trkom. – Isuse, mala, ako nakon ovoga večeras ne umrem od srčanog udara, živjet ću vječno.

Zagrlila ga je. – Ti ćeš nas sve nadživjeti.

Na rubu sve veće grupe ljudi opazila je muškarca odjevenog u bijelu kaubojsku košulju sa sedefnim gumbima. U rukama je držao kaubojski šešir sličan Docovom. Prije nego se mogla upoznati s njim, netko ga je grubo gurnuo u stranu.

– Gospođice McCoy, želim razgovarati s vama.

Odmah je prepoznala Russella Dendya.

– Kako je moja kći?

– Umire. – Izjava se činila nepotrebno grubom, ali Tiel nije imala suosjećanja za milijunera. Osim toga, ako kani nešto promijeniti, mora ih žestoko udariti.

Kip je stajao u pozadini i napetu situaciju snimao videokamerom. Reflektor na kameri ju je zasjajpljivao. Prvi put u svojoj karijeri Tiel je osjetila averziju za tu svjetlost i napad na privatnost što ju je predstavljala.

Njezin je grubi odgovor na Dendyjevo pitanje na trenutak zbunio čovjeka, a to je Callowayu omogućilo da je upozna s drugim muškarcem. – Cole Davison, Tiel McCoy. – Sličnost između Ronnieja i njegova oca bila je očita. – Kako je on? tjeskobno je pitao.

– Odlučan, gospodine Davison. – Prije nego je nastavila, pogledala je svakog pojedinog muškarca. – Ti mladi ljudi misle ono što kažu. Zakleli su se da će nešto učiniti, a to kane provesti u djelo. Sad kad znaju da je Katherine na sigurnom i dobiva medicinsku njegu, ništa ih neće spriječiti u ostvarivanju dogovora o samoubojstvu. – Namjerno se koristila jakim riječima kako bi naglasila ozbiljnost i hitnost situacije.

Calloway je zadržao svoju profesionalnu rezerviranost, pa je prvi progovorio: – Šerif Montez kaže da je taj Doc krupan, snažan muškarac. Zar ne bi mogao jednostavno svladati Ronnieja i dočepati se pištolj a?

– I riskirati da još netko bude ozlijeđen? retorički upita Tiel. – Dva su čovjeka pokušala primijeniti silu. Završilo je krvoprolićem. Mislim da mogu sa sigurnošću odbaciti tu ideju u Docovo ime. Cijelo vrijeme pokušava nagovoriti Ronnieja da ovo okonča na miran način. Izgubio bi svaku prednost što ju je stekao kad bi ga sad odjednom pokušao zaskočiti.

Calloway je prošao rukom kroz svoju prorijeđenu kosu i gledao kako polijeće helikopter s dr. Garrett i novorođenčetom. – Taoci nisu u opasnosti? – upita.

– Mislim da nisu. Iako između Ronnieja i agenta Caina ili Meksikanaca nema baš previše simpatija. Svi oko nje razmijenili su nelagodne poglede, ali prije no što je Tiel dospjela pitati što to znači, Calloway reče: – Da zaključimo, Ronnie i Sabra žele se trampiti vlastitim životima.

– Točno, gospodine Calloway. Poslali su me da vam kažem kako imate pola sata da im se javite. – S čime?

– Blagošću, i slobodom da mogu poći svojim putem.

– To je nemoguće.

– Onda ćete imati dvoje mrtve djece.

– Vi ste razumna osoba, gospođice McCoy. Znate da takvu nagodbu ne mogu sklopiti s nekim tko je počinio zločin.

Očaj i poraz teško su joj padali. – Znam i, iskreno rečeno, gospodine Calloway, mogu razumjeti položaj u kojem ste se našli. Ja sam samo glasnik.

Govorim vam ono što mi je Ronnie rekao. Moj je predosjećaj da Ronnie doista kani učiniti ono što je rekao. Čak i ako bi on popustio, Sabra ne bi.

Naglašeno je pogledala Dendya. – Ako ne može imati Ronnieja, slobodno živjeti s njim, spremna je dignuti ruku na vlastiti život. Ako prije toga ne iskrvari. – Ponovno se okrene Callowayu i reče: – Na vašu žalost, tu nije važan moj predosjećaj. Ja ne moram odlučivati. Vi morate donijeti odluku.

– Ne ovisi samo o njemu – izjavi Dendy. – I ja tu imam nešto reći. Calloway, za Boga miloga, obećajte tom momku sve što želi. Samo izvucite moju kćer odande.

Calloway je pogledao na sat. – Pola sata – žustro reče. – Nije mnogo vremena, a moram obaviti nekoliko telefonskih razgovora. – Zajedno su se okrenuli prema kombiju parkiranom uz rub parkirališta.

Gully je prvi opazio da Tiel nije krenula s njima. Okrenuo se i znatiželjno je pogledao. – Tiel? Hodala je unatrag. – Ja se vraćam.

– Ne misliš ozbiljno? – Gullyjev uzvik izražavao je mišljenje svih njih jer su je svi zaprepašteno gledali. – Ne mogu napustiti Sabru. – Ali...

Odlučno je odmahнула glavom i tako zaustavila Gullyjev protest prije nego ga je izustio. I dalje hodajući unatrag i tako proširujući udaljenost među njima, Tiel reče: – Čekat ćemo vašu odluku, gospodine Calloway.

14. poglavlje

Tiel je punih devedeset sekundi stajala pred vratima prodavaonice prije nego je čula škljocaj otvaranja brave. Kad je ušla, Ronnie ju je oprezno promatrao.

Riješila ga je sumnje. – Ne nosim skriveno oružje, Ronnie.

– Što je Calloway rekao?

– Razmišlja o tvojim uvjetima. Rekao je da mora obaviti nekoliko telefonskih razgovora.

– Koga mora zvati? Zašto?

– Pretpostavljam da nije ovlašten za odbacivanje optužbi. Ronnie je grickao donju usnu, koja je već bila sva ranjava. – U redu. Ali zašto ste se vratili?

– Kako bih ti rekla da je Katherine u izvrsnim rukama. – Ispričala mu je o dr. Emily Garrett.

– Recite Sabri. Ona će to htjeti znati.

Oči mlade majke bile su napola zatvorene. Ubrzano je disala. Tiel nije bila sigurna da je sasvim pri svijesti i da je čuje, ali nakon što joj je opisala liječnicu, Sabra šapne: – Je li draga?

– Veoma. Vidjet ćeš kad je upoznaš. – Tiel je pogledala Doca, ali on je mjerio Sabrin krvni tlak, skupivši obrve tako da se među njima pojavila duboka bora koju je već poznavala. – Vani je još jedan jako ugodan liječnik koji čeka da se pobrine za tebe. Zove se dr. Giles. Ne bojiš se letjeti helikopterom, je li?

– Jednom sam letjela. S tatom. Bilo je dobro.

– Dr. Giles čeka spreman da te odmah povede u bolnicu u Midlandu. Katherine će ti se obradovati kad stigneš onamo. Vjerojatno će biti gladna.

Sabra se nasmiješila i zatvorila oči.

Prešutnim sporazumom, Tiel i Doc su se vratili na svoja stara mjesta. Dok su sjedili na podu leđima oslonjeni na škrinju za zamrzavanje, nogu ispruženih ispred sebe, promatrajući

sekundarku na uri kako otkucava vremensko ograničenje što ga je Ronnie postavio, stigao je idealan trenutak da Doc postavi pitanje koje je Tiel očekivala od njega.

– Zašto si se vratila?

Iako je očekivala to pitanje, nije pripremila jasan odgovor.

Prošlo je nekoliko trenutaka. Lice mu je potamnijelo od kratke brade, opazila je, ali zacijelo su prošla već gotovo dvadeset četiri sata od njegovog zadnjeg brijanja. Mreža bora oko njegovih očiju činila se izraženijom nego ranije, što je bio jasan znak umora. Njegova je odjeća, jednako kao i njezina, bila prijava i okrvavljena.

Krv je kohezijsko sredstvo, shvatila je. Neopozivu, gotovo mističnu vezu između dviju osoba ne mora nužno stvarati miješanje baš njihove krvi. Bilo čija prolivena krv može sjediniti ljude.

Kad se čovjek sjeti preživjelih iz zrakoplovnih ili željezničkih nesreća, prirodnih katastrofa i terorističkih napada, koji su razvili trajna prijateljstva zbog traume što su je dijelili. Veterani iz istog rata govorili su vlastitim jezikom, nerazumljivim za one koji nisu bili tamo i doživjeli slične užase. Krvoprolije u eksploziji u Oklahoma Cityju, pucnjava u javnoj školi i drugi nezamislivi događaji tako su čvrsto povezali nekadašnje neznance da se njihove veze nikada neće prekinuti.

Preživjeli su imali nešto zajedničko. Njihova je povezanost rijetka i jedinstvena, katkad pogrešno protumačena i shvaćena, ali gotovo uvijek neobjašnjiva onima koji nisu upoznali identične strahove.

Tiel toliko dugo nije odgovarala da je Doc ponovio svoje pitanje. – Zašto si se vratila?

– Radi Sabre – odgovori Tiel. – Ja sam jedina žena koja je ostala. Mislila sam da bih joj mogla zatrebati.

podigao je koljena, oslonio se na njih podlakticama i pogledao je, strpljivo čekajući da dovrši svoju misao.

– Mrzim nešto započeti i ne završiti. Bila sam ovdje kad je ovo započelo, pa sam zaključila da bih trebala ostati dok ne završi.

Nije to bilo baš tako jednostavno. Njezin razlog za povratak bio je složeniji, ali nije znala Docu objasniti svoju višeslojnu motivaciju kad je i njoj samoj bila nejasna. Zašto nije ostala vani i vodila emisiju uživo, iskorištavajući posebnu ulogu što ju je imala u ovom događaju? Zašto ne snima zvuk uz dramatične slike što ih Kip snima videokamerom? – Što si radila ovdje?

Docovo ju je pitanje trgnulo iz razmišljanja. – U Rojo Flatsu? – Nasmijala se. – Bila sam na odmoru. – Objasnila je kako je bila na putu za New Mexico kad je čula o takozvanoj otmici na svom automobilskom radiju. – Nazvala sam Gullyja, a on mi je dao zadatak da intervjuiram Colea Davisona. Zaputila sam se u Heru i izgubila se. Zaustavila sam se ovdje kako bih pošla u toaletne prostorije i nazvala Gullyja radi uputa.

– S njim si razgovarala kad sam ja ušao?

Tiel ga je oštrije pogledala, a na licu joj se pojavio upitni izraz.

Lagano je slegnuo ramenima. – Opazio sam te kraj telefona.

– Doista? Oh. – Njihovi su se pogledi spojili i zadržali, a ona je morala uložiti napor da otrgne oči od njegovih. – U svakom slučaju, završila sam svoj razgovor i baš sam kupovala neke stvarčice za put kad... ušli su Ronnie i Sabra.

– To je samo po sebi priča.

– Nisam mogla vjerovati koliko sreće imam. Iskrivljeno se osmjehnula. – Pazi što želiš jer bi ti se to moglo ostvariti.

– Pazim. – Nakon nekoliko sekundi, tiho je dodao: – Sada.

Ovog je puta ona čekala njega, pružajući mu priliku da objasni svoju misao ili da odbaci tu temu. Zacijelo je njezina šutnja na njega djelovala poput pritiska, slično kako se ona maločas osjećala, jer je podigao ramena kao da na njima počivaju njegove teške misli.

– Nakon što sam saznao za Sharinu ljubavnu vezu, želio sam da ona... – Zastao je s oklijevanjem, a tada je ponovno počeo. – Bio sam tako bijesan, želio sam da ona...

– Pati.

– Tako je.

Duboki uzdah izazvan tom riječju svjedočio je o olakšanju što ga je osjetio kad je konačno to priznao. Čovjeku poput njega, koji se svakodnevno nalazio u situacijama borbe protiv smrti, sigurno se nije lako povjeravati. Hrabrosti i upornosti za borbu protiv tako naoko svemoćnog neprijatelja kao što je rak može imati osoba koja u sebi nosi neku veličanstvenu, nadljudsku crtu. Ranjivost, bilo kakav znak slabosti, nije u skladu s tom osobinom. Ne samo da nije u skladu. To bi bilo nepodnošljivo.

Tiel se osjećala polaskanom jer joj je priznao jednu svoju slabost, otkrio joj je, makar i na trenutak, taj svoj posve ljudski aspekt. Pretpostavila je da su traumatske situacije dobre i za to. Kao na samrtnoj postelji, možda misli da bi ovo mogla biti posljednja prilika za skidanje tereta s duše i osjećaja krivnje što ga je u sebi nosio zbog smrti svoje žene.

– Rak nije bio kazna za preljub – blago reče Tiel. – Sigurno to nije bila tvoja osveta.

– Znam. Moj je razum svjestan toga. Ali kad je prolazila kroz najgore, a vjeruj mi, to je bio čisti pakao, o tome sam razmišljao. Da sam podsvjesno to želio za nju.

– Stoga se sada kažnjavaš time što si sam sebe prognao iz vlastite profesije.

– A ti to ne činiš? – odbrusi joj Doc. – Što?

– Kažnjavaš sebe jer je tvoj muž poginuo. Obavljaš posao dvoje ljudi kako bi nadoknadila gubitak što ga je tvoja profesija pretrpjela kad je on umro.

– To je smiješno! – Je li?

– Da. Naporno radim jer to volim.

– Ali nikad nećeš uspjeti dovoljno napraviti, zar ne?

Ljutiti joj je odgovor zamro na usnama. Nikad nije razmišljala o psihološkim motivima za svoju ambicioznost. Nikad si nije dopustila razmišljanje o tome. No sad kad ju je on suočio s tom pretpostavkom, morala je priznati da ima osnova. Ambicija je uvijek postojala. Rodila se s osobnošću tipa A, uvijek je težila višem.

Ali ne do te mjere kao posljednjih nekoliko godina. Žestoko je jurila za ciljevima, i teško je primala ono što je doživljavala kao neuspjeh. Radila je tako da je sve ostalo isključivala. Nije riječ o tome da njezina karijera ima prednost nad svim drugim područjima života; karijera jest njezin život. Je li njezina mahnita želja da uspije kazna što ju je sama sebi nametnula kako bi ispaštala za onih nekoliko loše izabраниh riječi što ih je izgovorila u bijesu? Je li krivnja njezina pokretačka snaga?

Utonuli su u tišinu, oboje izgubljeni u svojim mučnim razmišljanjima, boreći se s osobnim demonima čije su postojanje napokon morali priznati.

– Kamo u New Mexico?

– Što? – Tiel se okrenula k njemu. – O, moje odredište? Angel Fire.

– Čuo sam za to. Nikad nisam bio ondje.

– Planinski zrak i bistri potoci. Jasike. Sad su zacijelo zelene, a ne zlatne, ali čula sam da su prekrasne.

– Čula si? Ni ti nikad nisi bila ondje?

Odmahnula je glavom. – Prijateljica mi je prepustila svoj apartman na tjedan dana.

– Sad bi već bila ondje i udobno se smjestila. Šteta što si uopće nazvala Gullyja.

– Ne znam, Doc. – Pogledala je Sabru, a zatim njega. Pozorno. Upijajući svaki djelić njegova gruboga lica. Uranjajući u dubine njegovih očiju. – Ni za što na svijetu ne bih ovo propustila. Poriv da ga dotakne bio je gotovo neodoljiv. Ipak mu je odoljela, ali nije skrenula pogled s njegovih očiju. To je dugo trajalo dok joj je srce snažno udaralo u prsima, a osjetila treperila od izrazite, slatke svijesti o njemu.

Doslovce je poskočila kad je zazvonio telefon. Nespretno se podigla na noge, a isto je učinio i Doc. Ronnie je pograbilo slušalicu. – Gospodin Calloway?

Tiel se činilo da cijelu vječnost sluša. Ponovno je potisnula poriv da dotakne Doca. Željela ga je uhvatiti za ruku i čvrsto se držati za njega, što ljudi obično žele dok čekaju na vijesti koje im mogu promijeniti život.

Na koncu se Ronnie okrenuo k njima i stavio slušalicu na prsa. – Calloway kaže da će se javni tužitelj Okruga Tarrant i ovog okruga, te jedan sudac, svi roditelji i on sastati i dogovoriti. Kaže da ću možda dobiti uvjetnu kaznu i neću poći u zatvor ako priznam da sam pogrešno postupio i pristanem na psihološko savjetovanje. Možda.

Tiel se zamalo srušila od olakšanja. Iz grla joj je izbio tihi smijeh. – To je sjajno!

– To je dobra nagodba, Ronnie. Ja bih je zgrabilo da sam na tvojemu mjestu – reče mu Doc.

– Sabra, slažeš li se s time?

Kad nije odgovorila, Doc je zamalo srušio Tiel kad je jurnuo kraj nje i kleknuo kraj djevojke. – Izgubila je svijest.

– O, Bože – krikne Ronnie. – Je li mrtva?

– Nije, ali hitno joj je potrebna pomoć, sinko. Doista hitno.

Tiel je Sabru prepustila Docu, a ona je prišla Ronnieju. Bojala se da bi u očajanju ipak mogao okrenuti pištolj na sebe. – Reci Callowayu da pristaješ na njegove uvjete. Ja ću prerezati traku kojom su sputani – rekla je i pokazala prema Cainu, Juanu i Dvojki. – U redu?

Ronnie je kao opčinjen gledao kako Doc podiže Sabru u naručje. Krv mu je odmah natopila odjeću. – O, Isuse, o, Bože, što sam učinio?

– Čuvaj kakanje za kasnije, Ronnie – strogim glasom reče Doc. – Reci Callowayu da izlazimo. Omamljeni mladić počeo je zamuckivati u slušalicu. Tiel je brzo uzela škare što su ih ranije koristili i kleknula kraj Caina. Presjekla je traku oko njegovih gležnjeva. – Što je s mojim rukama? Činilo se da mu je jezik odebljao. Čovjek je vjerojatno imao dva potresa mozga.

– Kad izidete. – Još uvijek nije bila sigurna da neće pokušati izigravati heroja.

Oči su mu se stisnule u uske proreze. – Vi ste do grla u govnama, gospođo.

– Obično je tako – odbrusi mu Tiel i pođe do Meksikanaca.

Juan je stoički podnosio bolove na nozi, ali je osjećala kako iz njega struji mržnja poput vrućine iz peći. Držeći se što je mogla dalje od njega, prerezala je traku oko njegovih gležnjeva. Morala je uložiti dosta truda. Vern je izvrsno obavio zadatak.

Još je veću odbojnost osjećala prema onome kojem je nadjenula ime Dvojka. Pogled njegovih tamnih očiju prelazio je preko nje s neprikrivenom zlobom i s izrazom ponižavajuće seksualne sugestivnosti, a to je u njoj izazvalo još veću potrebu za tuširanjem.

Kad je to obavila, Tiel reče: – Doc, idi prvi – i kretnjom pokaže prema vratima. – Je li tako, Ronnie?

– Tako je, tako je. Odvedite Sabru nekome tko joj može pomoći, Doc.

Tiel je prišla vratima i otvorila mu ih. Sabra je u njegovim rukama izgledala poput blijede krpene lutke. Izgledala je mrtvo. Ronnie je s ljubavlju dotaknuo njezinu kosu, obraz. Zastenjao je kad nije reagirala.

– Drži se, Ronnie, živa je – uvjeravao ga je Doc. – Bit će joj dobro.

– Dr. Giles – Tiel je rekla Docu dok je prolazio kraj nje.

– Dobro.

U trenu je bio vani i potrčao preko parkirališta s onesviještenom djevojkom u naručju.

– Vi ste sljedeći – Ronnie je rekao Tiel. Odmahnula je glavom. – Ostat ću s tobom. Zajedno ćemo izići.

– Ne vjerujete im? – pitao je glasom visokim i tankim od straha. – Mislite da će Calloway pokušati nešto izvesti?

– Nemam povjerenja u njih. – Glavom je pokazala prema preostaloj trojici talaca. – Neka oni prvi iziđu.

Razmislio je o tome, ali samo na trenutak. – Dobro. Ti. Cain. Pođi.

Poraženi FBI-ev agent provukao se kraj njih. Budući da su mu ruke još uvijek bile vezane, Tiel je ponovno držala vrata. Više nego dva udarca u glavu, boljelo ga je poniženje što ga je pretrpio njegov ponos. Nema sumnje da je strepio od susreta s kolegama, pogotovo s Callowayem.

Ronnie je ponovno čekao dok Callowaya nije progutala gomila bolničara i službenih osoba, a tada je pozvao Juana i Dvojku. – Vi idete sljedeći.

Nakon što su dvaput pokušali pobjeći, sad se činilo da ne žele izići. Polako su krenuli naprijed, mrmljajući nešto na španjolskom.

– Hajde – reče Tiel, nestrpljivo pokazajući prema vratima. Jedva je čekala da sazna kako je Sabri.

Juan je izišao prvi, zamjetljivo hramajući. Oklijevao je na pragu, a pogled mu je prelazio po raznim mjestima na parkiralištu. Opazila je da se Dvojka zalijepio za Juanova leđa, kao da ga koristi za štit. Koraknuli su kroz vrata.

Tiel se okrenula k Ronnieju kad je blještava svjetlost odjednom obasjala prednji dio prodavaonice. SWAT ekipa, podsjećajući na crne žohare, izmiljela je iz svih zamislivih i nezamislivih skrovišta. Zaprepastila se kad je vidjela koliko ih ima. Nije vidjela ni trećinu tih ljudi kad je bila vani i razgovarala s Callowayem.

Ronnie je opsovao i sklonio se iza pulta. Tiel je vrisnula, ali od bijesa, a ne od straha. Bila je previše gnjevna da bi se bojala.

Međutim, u čudu je gledala kako ljudi u crnom opkoljavaju Juana i Dvojku, te im naređuju da legnu na tlo, licem prema dolje. Ozlijeđeni Juan nije imao drugog izbora pa je poslušao. Praktički se skljkao.

Ne obazirući se na upozorenja što su mu ih dovikivali, Dvojka se dao u bijeg, ali su ga gotovo odmah svladali i oborili na beton. Prije nego je Tiel uspjela shvatiti što se događa, sve je završilo. Ljudi iz SWAT ekipe stavili su im lisičine i odvukli ih.

Svjetla su se ugasila jednako naglo kako su se i upalila.

– Ronnie? – Ime je odjeknulo kroz ručni megafon. – Ronnie? Gospođice McCoy? – To je bio Callowayev glas. – Nemojte se bojati. Bili ste u društvu nekih veoma opasnih ljudi. Vidjeli smo ih na videosnimci i prepoznali. Traži ih policija ovdje i u Meksiku. Zato su tako željeli pobjeći. Ali sad su u našim rukama. Možete bez straha izići.

Umjesto da je ova informacija umiri, Tiel je pobjesnjela. Kako su se usudili prešutjeti joj podatak o potencijalnoj opasnosti! No sad ne može dati oduška svom gnjevu. Kasnije će se obračunati s Callowayem i društvom.

Pribrala se koliko god je mogla i rekla Ronnieju: – Čuo si ga. Sve je u redu. Reflektori, SWAT ekipa, to nije imalo nikakve veze s tobom. Idemo.

Još uvijek je djelovao prestrašeno i nesigurno. U svakom slučaju, nije izišao iza pulta.

Bože, nemoj dopustiti da sada počinim kobnu grešku, molila se Tiel. Nije smjela vršiti preveliki pritisak, ali morala ga je pokrenuti.

– Mislim da bi bilo najbolje kad bi oružje ostavio ovdje, zar ne? Stavi ih na pult. Tada možeš izići s uzdignutim rukama, pa će svi znati da iskreno želiš mirno riješiti situaciju. – Nije se pomaknuo. – Točno?

Doimao se umornim, potištenim, poraženim. Ne, ne, ne poraženim, ispravila se. Ako ovo bude smatrao porazom, možda neće izići. Mogao bi izabrati ono što bi mu se činilo najlakšim izlazom.

– Učinio si izuzetno hrabru stvar – reče mu Tiel. – Suprotstavio si se Russellu Dendyju. FBI-u. Pobijedio si. Ono što ste ti i Sabra cijelo vrijeme željeli bio je netko tko će vas saslušati i biti pošten prema vama. Naveli ste ih da pristanu baš na to. To je pravo postignuće.

Pogledao ju je. Nasmiješila se, nadajući se da to ne djeluje onako lažno i ukočeno kako joj se činilo. – Spusti pištolje i pođimo. Držat ću te za ruku ako želiš.

– Ne. Ne. Sam ću izići. – Stavio je dva pištolja na pult, a dok je vlažne dlanove brisao o traperice, Tiel je odahnula od olakšanja.

– Krenite. Ja ću izići odmah iza vas.

Oklijevala je, zabrinuta zbog pištolja koji su mu još uvijek bili nadohvat ruke. Sprema li neki trik? – U redu. Idem. Dolaziš li?

Polizao je ranjave usne. – Da.

Nervozno se okrenula prema vratima, otvorila ih i izišla. Nebo više nije bilo crno, opazila je, već tamnosivo, pa su se na njemu ocrtavali obrisi svih vozila i ljudi. Zrak je već bio vruć i suh. Puhao je povjetarac i nosio pijesak čije je peckanje osjećala na koži.

Učinila je nekoliko koraka prije nego se osvrnula. Ronnie je držao ruku na vratima, spreman da ih gurne. U njegovoj se ruci nije vidio pištolj.

Nemoj sada učiniti neku glupost, Ronnie. Izvukao si se.

Malo dalje, među ljudima koji su je čekali, razabrala je Callowaya. Gospodina Davisona. Gullyja. Šerifa Monteza.

I Doca. Bio je ondje. Stajao je malo podalje od ostalih. Visok. Širokih ramena. Kose razbarušene od vjetra.

Krajičkom oka vidjela je SWAT ekipu kako Dvojku ukrcava u stražnji dio kombija pod jakom stražom. Tresnuli su vratima i kombi je odjurio s parkirališta uz škripu guma. Juan se nalazio na nosilima, a bolničari su se bavili njime.

Tiel je preletjela pogledom preko njega, ali se tada naglo opet zagledala onamo. Počeo se hrvati s bolničarem koji mu je pokušavao u lisičinama okovanu nadlanicu zabosti iglu za infuziju. Poput luđaka u luđačkoj košulji, izvijao je tijelo, glavu, ruke. Usta su mu se micala i oblikovala riječi, a ona se pitala zašto ju je to tako zbunjivalo.

Tada je shvatila da je vikao na engleskom.

Ali on ne govori engleski, glupavo je pomislila. Samo španjolski.

Nadalje, riječi nisu imale nikakva smisla jer je iz petnih žila vikao: – Ima pušku! Ondje! Netko! O, Kriste, ne!

Tiel je shvatila riječi djelić sekunde prije nego je Juan skočio s nosila, odbacio se od tla i poletio zrakom. Bacio se na muškarca, ramenom se zabivši u čovjekovo tijelo i srušivši ga na tlo.

Ali ne prije nego je Russell Dendy ispalio hitac iz lovačke puške.

Tiel je čula prasak stakla i okrenula se. Vidjela je kako komadići stakla padaju po ispruženom Ronniejevom tijelu. Kasnije se nije mogla sjetiti je li vrisnula ili nije. Nije se sjećala da je velikom brzinom pretrčala razdaljinu natrag do ulaza u prodavaonicu, niti da se srušila na koljena i ruke ne obazirući se na staklo.

Ipak se sjećala da je Juan vikao, kako bi spasio vlastiti život. – Martinez, agent financijske policije na tajnom zadatku! Martinez, agent financijske policije, radim na tajnom zadatku!

15. poglavlje

Pekli su je dlanovi i koljena od antiseptika kojim joj je bolničarka čistila rane. Razbijeno je staklo prodrlo kroz tkaninu njezinih hlača, koje su sada odrezali iznad koljena.

Tiel uopće nije opazila posjekotine sve dok bolničarka nije sićušnom pincetom počela vaditi djeliće stakla. Tek ju je tada počelo boljeti. No bolovi nisu bili jaki. Više ju je zanimalo ono što se događalo oko nje nego površinske rane što ih je pretrpjela.

Sjedila je na nosilima – odbila je ući u vozilo hitne pomoći – i nastojala pogledati iza žene koja se brinula za nju. Prizor je bio kaotičan. Počelo je svanjavati, a svjetla desetak policijskih vozila i kola hitne pomoći stvarala su kaleidoskop blještave, obojene svjetlosti. Medicinsko osoblje, ono koje nije potrčalo pomoći Ronnieju, brinulo se za nju, agenta Martineza i Caina.

Mediji nisu imali pristup tom području, ali njihovi su helikopteri zujili iznad njih poput insekata. Na visoravni iznad udoline poznate pod nazivom Rojo Flats bio je parkiran konvoj televizijskih kombija. Satelitske antene montirane na njihovim krovovima reflektirale su tek izišlo sunce.

Inače bi ovo bio prizor u kakvom bi Tiel McCoy uživala. Bila bi u svom elementu. No uobičajeni nalet adrenalina jednostavno je izostao kad se zagledala u objektiv videokamere da bi izgovorila svoj izvještaj.

Pokušala je probuditi svoju uobičajenu razinu entuzijazma, ali je znala da toga nema i samo se nadala da njezina publika to neće opaziti, ili ako primijeti, da će njezino pomanjkanje žara pripisati kušnji što ju je pretrpjela.

Izvjestaj je svakako imao dramatičnu pozadinu. Vikala je u mikrofon dok se helikopter hitne pomoći dizao u zrak, noseći Ronnieja Davisona na najbliži hitni trakt gdje je čekala ekipa koja će se pobrinuti za ranu od metka na njegovim prsima. Jaki vjetar što su ga podigle lopatice letjelice nosio joj je pijesak u oči. Taj je pijesak okrivila za svoje neprofesionalne suze.

Čim je završila svoj improvizirani izvještaj o događajima koji su se zbivali tijekom posljednjih šest sati, bezvoljno je bežični mikrofon vratila Kipu, a on ju je poljubio u obraz, rekao "Sjajno" i odjurio napraviti još snimaka, iskorištavajući prednost pristupa mjestu događaja što ga je imao zahvaljujući vezi s njom.

Tek nakon što je to obavila, pristala je da joj pregledaju okrvavljene dlanove i koljena. obraćajući se bolničarki, Tiel reče: – Sigurno nešto znate.

– Žao mi je, gospođice McCoy Ne znam. – Ili mi ne želite reći.

Žena ju je prijekorno pogledala. – Ne znam. Zatvorila je bočicu antiseptika. – Doista biste trebali poći u bolnicu da vam netko pod boljim svjetlom pogleda te ruke. Možda ima krhotina stakla...

– Nema ih. Dobro mi je. – Skočila je s nosila. Koljena su je počela boljeti i peći od mnogih posjekotina, ali je od bolničarke sakrila svoju grimasu. – Hvala vam.

– Tiel, jesi li dobro? – Gully joj je zadihano prišao. – Ovi kujini sinovi nisu me pustili k tebi prije nego se pobrinu za tvoje šake i koljena. Video fantastično izgleda, mala. Najbolji što si ga ikad snimila. Ako ti ovo ne osigura mjesto u emisiji Nine Live, onda život nije pravedan i ja ću otići iz televizijskog posla.

– Jesi li čuo štogod o Ronniejevom stanju? – Ni riječi.

– Sabra?

– Ništa. Ne znam što je bilo nakon što ju je kauboj predao dr. Gilesu i oni su odletjeli helikopterom. – Kad smo već kod Doca, je li tu negdje?

Gully je nije čuo. Odmahivao je glavom i mrmljao: – Volio bih da su mi dopustili da se malo pozabavim Dendyjem. Nekoliko minuta sa mnom i zamrzio bi život.

– Pretpostavljam da je uhićen.

– Tri šerifova zamjenika, posebno opaka izgleda, odvukla su njegovu guzicu u zatvor.

Iako je to vidjela vlastitim očima, još uvijek nije mogla vjerovati da je Dendy pucao u Ronnieja Davisona. Svoju je ozlojeđenost povjerala Gullyju. – Ne razumijem kako se to moglo dogoditi.

– Nitko nije obraćao pozornost na njega. Dobro je glumio pred Callowayem. Plakao je, kršio ruke. Priznao je da je pogrešno postupio. Naveo nas je da povjerujemo da je shvatio svoje greške, da je sve oprošteno, te da samo želi spasiti Sabru. Lažljiva gnjida.

Tieline potiskivane emocije izbile su na površinu i ona je počela plakati. – Ja sam kriva, Gully. Uvjerila sam Ronnieja da može mirno izići, da mu se ništa neće dogoditi ako se preda.

– To smo mu svi obećali, gospođice McCoy. Okrenula se prema poznatom licu, a njezine su suze odmah presušile. – Jako se ljutim na vas, agente Calloway.

– Kao što je vaš kolega upravo objasnio, nasjeo sam na Dendyjevu glumu. Nitko nije znao da je sa sobom donio lovačku pušku.

– Nije riječ samo o tome. Mogli ste me upozoriti na onog tipa, Huertu, kad sam donijela novorođenče.

– I da ste znali tko je on, što biste učinili?

Što bi bila učinila? Nije znala, ali to joj se nekako činilo nevažnim. Upitala je: – Jeste li znali da je Martinez agent financijske policije?

Calloway se doimao ozlojeđenim. – Nisam. Pretpostavili smo da je on jedan od Huertinih ljudi. Sjetivši se kako se ranjeni čovjek s lisičinama na rukama bacio na Dendya, Tiel primijeti: – Učinio je nevjerovatno hrabru stvar. Ne samo da je otkrio svoj identitet, već je riskirao i vlastiti život. Da je neki od ostalih policajaca brže reagirao... – Zadrhtala je pri pomisli da su ga mogli zasuti meci njegovih kolega.

– Razmišljao sam o tome – mrko prizna Calloway. – Želio bi razgovarati s vama.

– Sa mnom?

– Jeste li sposobni za to?

Calloway ju je poveo do drugog vozila hitne pomoći, a usput ju je upoznavao s Martinezovim stanjem. – Metak mu je prošao ravno kroz nogu, ne dotaknuvši ni kost ni arteriju. Večeras je dvaput imao sreće. – Pomogao joj je da se popne u stražnji dio vozila.

Privremeni zavoj što ga je Doc stavio na Martinezovo bedro zamijenili su sterilnim. Krvava majica bačena je na hrpu drugog materijala za smeće. Kad ju je vidjela, Tielino se srce stisnulo.

Sjetila se kako je gledala dok je Doc oblikovao grubi zavoj za ranu što ju je sam nanio.

Martinez je dobivao infuziju i transfuziju krvi. Ali pogled mu je bio bistar. – Gospođice McCoy.

– Agente Martinez. Jako ste dobri u svom poslu. Sve ste nas zavarali.

Nasmiješio se i pokazao veoma ravne bijele zube što ih je ranije zapazila. – To je cilj operativca na tajnom zadatku. Hvala Bogu da sam uspio zavarati i Huertu. Član sam njegove organizacije od prošlog ljeta. Sinoć je preko granice došao pun kamion ljudi.

– Zaustavljen je prije otprilike sat vremena obavijestio ih je Calloway. Kao i obično, uvjeti u kamionu bili su bijedni. Ljudi koji su bili ondje zaključani zapravo su se obradovali kad smo ih uhvatili. To su smatrali spašavanjem.

– Huerta i ja bili smo na putu prodati ih farmeru u Kansasu. Huerta je trebao biti uhićen čim se obavi transakcija. Zaustavili smo se ovdje kako bismo nešto pojeli.

Slegnuo je ramenima, kao da je želio reći da ostalo znaju. – Samo mi je drago da niti jedan od nas dvojice nije bio naoružan. Oružje smo ostavili u automobilu, što se gotovo nikad ne događa. To je bio prst sudbine, ili božanska intervencija, što god. Da je Huerta bio naoružan, sve bi jako brzo postalo veoma ružno.

– Hoće li vam prijetiti opasnost od odmazde? Ponovno se nasmiješio. – Vjerujem da će služba organizirati moj nestanak. Ako me ikad ponovno vidite, vjerojatno me nećete prepoznati.

– Shvaćam. Još jedno pitanje, zašto ste pokušali uzeti dijete?

– Huerta je želio napasti Ronnieja, svladati ga. Predložio sam da ću uzeti dijete i tako skrenuti svačiju pozornost. Zapravo, bojao sam se da će djetetu nešto učiniti. To je bio jedini način da je zaštitim.

Tiel je zadrhtala pri pomisli na ono što se moglo dogoditi. – Činilo se da ste posebno neprijateljski raspoloženi prema Cainu.

– Prepoznao me je – objasni Martinez. – Prije nekoliko godina radili smo zajedno na jednom slučaju. Nije bio dovoljno razuman da drži jezik za zubima. Nekoliko me je puta zamalo izdao. Morao sam ga ušutkati. – Pogledavši Callowaya, Martinez doda: – Mislim da ga treba ponovno poslati na tečaj u Quantico.

Tiel je zatomila smiješak. – Moramo vama zahvaliti na nekoliko herojskih podviga, gospodine Martinez. Žao mi je što ste za svoj trud dobili metak.

– Onaj čovjek, Doc, učinio je ono što je morao učiniti. Da je situacija bila obrnuta, ja bih jednako postupio. Želio bih mu reći da mu ništa ne zamjeram. Calloway reče: – Već je otišao. Skrivajući svoje razočaranje i unatoč malenim posjekotinama na svom dlanu, Tiel se rukovala s Martinezom i zaželjela mu sreću. Zatim su joj pomogli pri izlasku iz vozila hitne pomoći, a vani je Gully pušio cigaretu i čekao je. Kad su kola hitne pomoći otišla, pridružili su im se Gladys i Vern.

Očito su se vratili do svog vozila jer su na sebi imali drugu odjeću, mirisali su na sapun i izgledali su živahno i čilo kao da su se upravo vratili s dvotjednog boravka u toplicama. Tiel ih je oboje zagrlila.

– Nismo mogli otići bez da vam dademo našu adresu i dobijemo obećanje da ćemo ostati u vezi. Gladys joj je pružila papirić na koji je zapisala adresu na Floridi.

– Obećavam. Hoćete li sada nastaviti medeni mjesec?

– Nakon što svratimo u Louisianu kako bismo posjetili moga sina i unuke – reče Vern.

– A to je, bez sumnje, pet najsvadljivijih malih klipana na svijetu.

– Ma daj, Gladys.

– Kažem samo ono što jest, Vern. Oni su divljaci i ti to znaš. – Zatim se njezino držanje promijenilo. Obrisala je suze koje su se iznenada pojavile u njezinim očima. – Samo se nadam da će ono dvoje mladih ljudi preživjeti sve ovo. Razboljet ću se od brige dok ne čujem da su dobro.

– Ja također. – Tiel je stisnula Gladysinu malenu ruku.

Vern reče: – Morali smo svoje izjave dati šerifu, a zatim agentima FBI-a. Rekli smo da niste imali drugog izbora i da ste morali bocom čilija tresnuti onog Caina jer je bio takav idiot.

Gully se zlobno smijuljio. Calloway se ukočio, ali je bez komentara otrpio kritiku.

– Donna je glavna pred TV kamerama – zlobno će Gladys. – Kad je čovjek sluša, rekao bi da je ona glavna junakinja.

Vern je posegnuo u svoju platnenu torbu, izvadio malenu videokasetu i utisnuo je u Tielinu ruku. – Nemojte ovo zaboraviti – šapnuo je.

Zapravo je posve zaboravila na kasetu iz te kamere.

Gladys reče: – Krišom smo se vratili u prodavaonicu da bismo je uzeli.

– Hvala vam. Na svemu. – Tiel su ponovno svledale emocije kad su se pozdravili i zaputili prema svom vozilu.

– Medeni mjesec? – pitao je Gully kad su se udaljili.

– Bili su fantastični. Nedostajat će mi. Neobično ju je pogledao. – Je li ti dobro? – Da. Zašto?

– Jer se nekako čudno ponašao.

– Cijelu noć sam na nogama. – Izravnajući ramena i zauzevši držanje kakvo je imala pred početak snimanja, okrenula se Callowayu. – Pretpostavljam da imate mnogo pitanja za mene.

U kombiju joj je Calloway ponudio kavu i doručak od burritosa što im ga je darovala ženska dobrotvorna organizacija Prve baptističke crkve. Potrajalo je više od sat vremena dok od nje nije dobio sve potrebne informacije.

– Mislim da je to zasad sve, gospođice McCoy, iako ćemo vjerojatno kasnije imati još pitanja.

– Razumijem.

– Ne bi me iznenadilo kad bi javni tužitelj tražio da budete nazočni kad budemo raspravljali o optužnici protiv Ronnieja Davisona.

– Ako budete raspravljali – tiho će Tiel.

FBI-ev agent je pogledao u stranu, a Tiel je shvatila da ga muči jak osjećaj krivnje za ono što se dogodilo. Možda čak više nego nju. Priznao je da ga je zavarala gluma Russella Dendya. Nije opazio kad se Dendy vratio do privatnog unajmljenog helikoptera u kojem je došao i odande uzeo lovačku pušku. Ako se dogodi ono nezamislivo i Ronnie umre, Calloway će morati za mnogo toga odgovarati.

– Jeste li saznali nešto o Ronniejevu stanju?

– Ne – odgovori Calloway. – Znam samo da je bio živ kad su ga ukrcali u helikopter. Ništa više nisam čuo. Dijete je dobro. Rekli su da je Sabra u lošem stanju, ali i to je bolje od onoga što sam očekivao. Primila je nekoliko jedinica krvi. Njezina je majka s njom.

– Nisam vidjela gospodina Colea Davisona.

– Dopustili su mu da pođe s Ronniejem u helikopteru. Bio je... pa, možete zamisliti. Trenutak su šutjeli, nesvjesni postupaka agenata koji su bili zauzeti “pospremanjem”. Na koncu joj je Calloway dao znak da može ustati i otpratio je van gdje je jutro bilo u punom zamahu.

– Zbogom, gospodine Calloway.

– Gospođice McCoy? – Već se bila otputila, pa se sad okrenula. Specijalni agent Calloway doimao se smetenim zbog onoga što je kanio reći. – Ovo je za vas bila strašna kušnja, siguran sam. Ali drago mi je da smo unutra imali nekoga tako razumnog kao što ste vi. Doprinijeli ste tome da svi ostanu mentalno zdravi i postupali s divljenja vrijednom pribranošću.

– Nisam ja vrijedna divljenja, gospodine Calloway. Možda volim naređivati – reče Tiel i blijedo se nasmiješi. – Da nije bilo Doca... – Upitno je nakrivila glavu. – Je li vam on dao svoju izjavu?

– Šerif Montez je s njim razgovarao.

Pokazao je prema šerifu koji se naslanjao na kombi u sjeni, a ona ga dotad nije opazila. Dotaknuo je široki obod svog šešira i pošao prema njoj, ali je ignorirao njezino neizgovoreno pitanje o Docu.

– Naš vam je gradonačelnik ponudio smještaj u lokalnom motelu. Nije to Ritz – upozorio ju je i tiho se nasmijao. – Ali možete ostati koliko god želite.

– Hvala vam, ali ja se vraćam u Dallas.

– Ne vraćaš se, još ne. – Gully im se pridružio, a s njim je bio i Kip. – Mi se vraćamo helikopterom, a ovu ćemo traku predati urednici kako bi mogla složiti emisiju.

– I ja idem s vama, a nekoga ću poslati po automobil.

Odmahivao je glavom prije nego je Tiel prestala govoriti. – Nema dovoljno mjesta za više od dva putnika, a ja se moram vratiti. Tko zna što je ona nakaza s kolutovima u obrvi učinila s mojom redakcijom. Ti iskoristi ljubaznu gradonačelnikovu ponudu. Kasnije ćemo poslati helikopter po tebe, a s njim i nekoga tko će dovesti tvoj automobil u Dallas. Osim toga, smrdiš. Tuširanje ti ne bi škodilo.

– Ti doista znaš kako uključiti šarm kad ti zatreba, Gully.

Činilo se da je stvar riješena, a ona je bila previše iscrpljena da bi se opirala. Odredili su vrijeme i mjesto gdje će čekati helikopter, a šerif Montez je obećao da će je dovesti onamo. Gully i Kip su se pozdravili i požurili prema helikopteru s brojkama postaje nacrtanim sa strane.

Calloway joj je pružio ruku. – Želim vam sreću, gospođice McCoy.

– I ja vama. – Rukovali su se, ali kad je on povukao svoju ruku, ona ju je zadržala. – Rekli ste da vam je drago što sam ja bila ondje – reče i kimne u smjeru prodavaonice. – Meni je drago da ste vi bili ovdje vani, gospodine Calloway. – Tako je doista mislila. Imali su sreće što je on bio agent koji je upravljao tako osjetljivom operacijom. Netko drugi možda ne bi postupao s toliko senzitivnosti kao on.

Činilo se da kompliment u njemu izaziva nelagodu. – Hvala vam – kratko reče, okrene se i vrati u kombi.

Šerif Montez je uzeo torbe iz njezina automobila i stavio ih na stražnje sjedalo svog policijskog vozila.

Pobunila se kad je vidjela da on kani biti njezin vozač. – Mogu i sama voziti, šerife.

– Nema potrebe. Tako ste iscrpljeni, bojao bih se da ćete zaspati za volanom. Ako ste zabrinuti za svoj automobil, poslat ću zamjenika po njega. Parkirat ćemo ga pred našim uredom gdje ga možemo držati na oku.

Iznenadila se kad je shvatila da rado prepušta kontrolu nekome drugome i više ne mora donositi mukotrpane odluke. – Hvala vam.

Brzo su stigli do motela. Šest soba bilo je u nizu duž natkrivenog trijema koji je pružao bar malo hladovine. Sva su vrata bila obojena u narančasto.

– Ne morate se prijavljivati. Vi ste jedini gost. Montez je izašao iz automobila i zaobišao ga kako bi joj pomogao da iziđe.

Imao je uza se ključ sobe i otvorio joj vrata. Klimatizacijski je uređaj već bio uključen. Uređaj na prozoru glasno je zujio, a jedan od unutrašnjih dijelova povremeno je zveketao, ali to su bili ugodni zvukovi. Na malenom stolu u sobi nalazila se vaza sa suncokretima i košarica puna svježeg voća i peciva umotanih u ružičastu plastičnu foliju.

– Katoličke dame nisu željele zaostati za baptističkim – rekao joj je.

– Svi ste bili veoma ljubazni.

– Ni najmanje, gospođice McCoy. Da nije bilo vas, moglo je biti mnogo gore. Nitko od nas ne bi želio da Rojo Flats postane poznat po nečemu kao što je masakr. – Dotaknuo je obod šešira i povukao se, zatvarajući vrata za sobom. – Ako nešto želite, nazovite recepciju. Inače vam nitko neće smetati. Dobro se odmorite. Kasnije ću doći po vas.

Kad je Tiel inače ulazila u neku sobu, najprije bi uključila televizor. Bila je ovisnik o vijestima. Bez obzira je li ili nije gledala ekran, uvijek je birala postaju koja je dvadeset četiri sata na dan emitirala vijesti. Usnula bi uz to, budila se uz to.

Sad je prošla kraj televizora bez da ga je uopće primijetila, te je svoju toaletnu torbicu ponijela u minijaturnu kupaonicu. Tuš-kabina je bila jedva dovoljno velika da se u njoj može okrenuti, ali bilo je dovoljno tople vode. Stajala je ispod toplog mlaza i pustila da joj udara po glavi prije nego je nanijela šampon. Svojim je uvoznim sapunom, koji se prodaje isključivo kod Neimana, napravila obilnu pjenu. Obrijala je noge, izbjegavajući posjekotine na koljenima. Sušilom za kosu samo je uklonila veći dio vode, a zatim se sagnula nad umivaonik i oprala zube.

Sve joj je to izuzetno godilo.

Dakle, zašto se tako bijedno osjećala?

Upravo je snimila najvažniju emisiju svoje karijere. Nine Live već ima u džepu. Gully je tako rekao. Trebala bi plesati po stropu. No činilo joj se da svaki od njezinih udova teži oko petsto

kilograma. Gdje je vrtoglavo uzbuđenje što ju je obuzimalo nakon dobre emisije? Njezino je raspoloženje podsjećalo na tri dana star šampanjac.

Nedostatak sna. O tome je riječ. Kad odspava nekoliko sati, opet će biti ona stara. Punih baterija i spremna.

Vrativši se u spavaću sobu, iz kovčega je izvadila majicu bez rukava i gaćice, odjenula ih, namjestila budilicu i maknula pokrivač s kreveta. Plahte su djelovale mekano i primamljivo. Palo joj je na pamet da bi ih mogla zaprljati krvlju iz posjekotina na koljenima i dlanovima, ali više je nije bilo briga.

Kad je čula kucanje, zaključila je da je to samo još jedan zvuk iz klimatizacijskog uređaja. No kad je uslijedilo novo kucanje, prišla je vratima i otvorila ih.

16. poglavlje

Ušao je, zatvorio vrata za sobom, skinuo naočale za sunce i šešir te ih spustio na stolić kraj nedirnute košarice s poslasticama što su ih za nju pripremile gospođe iz katoličke crkve.

Mirisao je na sunce i sapun; bio je svježije obrijan. Imao je na sebi čiste, ali iznošene traperice i običnu bijelu košulju, zapadnjački kožnati pojas i kaubojske čizme.

Da je cijeli čopor mustanga vukao Tiel na suprotnu stranu, ne bi je mogao spriječiti da mu se baci u zagrljaj. Ili je možda on posegnuo za njom. Kasnije se nije mogla sjetiti tko se prvi pokrenuo. U svakom slučaju, nije važno tko je dao inicijativu.

Bilo je važno samo to da ju je čvrsto privukao uza se. Njezino se tijelo priljubilo uz njegovo. Suze su joj slobodno potekle niz obraze, a upijala ih je tkanina njegove košulje. Širokom je šakom pokrio stražnji dio njezine glave i pritisnuo joj lice na svoja prsa kako bi ublažio jecaje što su dopirali u kratkim, bučnim naletima.

– Je li umro? Jesi li mi došao reći da je Ronnie mrtav?

– Ne, nisam zato došao. Nemam nikakvih vijesti o Ronnieju.

– Pretpostavljam da je to dobro. – Valjda.

– Nisam mogla vjerovati, Doc. Onaj zvuk. Onaj užasni, zaglušujući zvuk. A zatim sam ga vidjela kako onako nepomično leži, usred sveg onog stakla i krvi. Još krvi.

– Ššš.

Riječi utjehe šaptao je u njezinu kosu, duž sljepoočnice. Zatim su riječi utihnule, a samo je dahom, usnama lebdio preko njezina čela, dodirujući joj vlažne kapke. Tiel je podigla glavu i suznim ga očima pogledala. Podigla je ruke kako bi mu dodirнула lice i ispustila tihi uzdah žudnje, a on ga je ponovio.

Trenutak kasnije njegove su se usne našle na njezinima. Uporne i gladne, trljale su se o njezine dok ih nisu rastvorile. Njihovi su jezici istraživali, milovali, a tada je njegov zavladao. Prisvojio je i proučavao njezina usta. Tieline su se ruke spojile na njegovom zatiljku. Zavukla mu je prste u kosu i prepustila se njegovu poljupcu koji je bio nametljivo seksualan.

Kao da ih je pokrenuo snažan stimulans, njezina su se osjetila izoštrila. Svaki se osjetilni receptor stotruko pojačao. Nikad se nije osjećala više živom, a ipak se pomalo i bojala. Poput djeteta koje prvi put dolazi u lunapark, osjećala se omamljenom i opčinjenom senzualnim napadom, bila je ushićena, oduševljena, strepjela je, a ipak je jedva čekala da sve to doživi.

Kopča njegovog pojasa pritiskala joj je trbuh, ali to nije bio neugodan osjećaj. Hladni se metal ugrijao na njezinoj koži između kratke majice i gaćica. Snažne i samouvjerene, njegove su se ruke zaustavile na donjem dijelu njezinih leđa i privukle je bliže.

Poljupcima je prekrpio njezin vrat. Nakrivila je glavu u stranu, a on joj je dahom i jezikom milovao uho. Potom je u istom smjeru polako okrenula tijelo i tako mu omogućila da joj ljubi vrat, rame. Podigavši joj kosu, poljubio joj je zatiljak. Dodir njegovih usana na tom mjestu izazvao je žmarce užitka u njezinoj kralježnici.

Okrenuta leđima prema njemu, nagnula se na njegova široka prsa dok je on rukama prelazio po prednjem dijelu njezina tijela. Stisnuo joj je dojke između svojih dlanova, pokrio ih šakama, promijenio im oblik, a zatim su se njegove ruke spustile niz njezina rebra, gotovo ih posve obuhvativši. Njegove su ruke zastale kad su stigle do njezinih bokova.

Trepereći od uzbuđenja, svijala se uz njega poput mačke, besramno, pozivajući ga. Reagirao je zavukavši ruku ispod njezinih gaćica, dolje, dolje, duboko između bedara.

Kad je našao središte, promrmljala je njegovo ime, okrenula glavu i potražila njegove usne svojim.

Ljubili su se dok su njegovi prsti nastavljali milovati, razdvajati, prodirati. Podigla se na prste izvijajući tijelo prema van, gurajući se prema njegovoj ruci, sve dok se ramenima nije oslonila na njegova prsa, a glavu vrtjela uz njegovo rame.

Spustila je svoju ruku na njegovu, gurajući mu prste naviše. Ali to još uvijek nije bilo dovoljno. Željela mu je biti blizu. Što je mogla bliže... a ovo ni slučajno nije dovoljno.

Naglo se okrenuvši, priljubila se uz njega. Zvuk što je dopirao iz njegovih prsa bio je dubok, iskonski, uzbudljiv. Dlanovima je obujmio njezinu stražnjicu i podigao je uza se. Slagali su se poput dva komadića slagalice. Savršeno. Ugodno. Začuđujuće. Tiel je podigla jednu nogu i oslonila je na njegov bok. Dok su se požudno ljubili, milovao joj je donju stranu bedra.

Zatim ju je odnio do kreveta. To je bila udaljenost od samo nekoliko koraka, ali Tiel se činilo da je prošla cijela vječnost prije nego ga je osjetila ispružena na sebi. Namjestila je svoje tijelo pod njegovom težinom.

Zavukao joj je prste u kosu i sklonio je s njezina lica. Njegove oči, praktički tekuće od žudnje, kao da su se prelile njezinim licem. – Ne znam što ti se sviđa. – Glas mu je bio hrapav. Još više nego obično. Voljela bi da je opipljiv pa bi mogla osjetiti kako grebe njezinu kožu poput pijeska što ga je ranije nosio vjetar.

Vrškom mu je prsta prešla preko obrve, zatim cijelom dužinom njegova ravna, uskog nosa, ocrtala mu usne. – Ti mi se sviđaš.

– Što želiš da učinim?

U jednom se strašnom trenutku pobjerala da će opet briznuti u plač. Od emocija ju je stegnulo u prsima i u grlu, ali uspjela je to potisnuti. – Uvjeri me da sam živa, Doc.

Počeo je skidanjem njezine majice i spuštanjem usana na njezine dojke. Ljubio ih je naizmjenice, ali lagano, mazno, a zatim ih je nastavio obrađivati sve dok nisu bile spremne i tek je tada upotrijebio jezik. Dok je to gledala, osjećala je kako je obuzima nevjerojatno uzbuđenje. Počela je osjećati nemir i vrelinu. U donjem dijelu njezina tijela jačao je pritisak.

Zatim su se njegove usne zatvorile oko ukrućene bradavice. Svilenkasta vrelinu, potezanje njegovih usta, djelovali su erotski i snažno. Nije uspijevala smiriti svoje bokove i noge, a kad je

koljenom gurnula njegove prepone, a tada ga ondje zadržala i nježno pritiskala puninu što ju je ondje otkrila, zastenjao je od mješavine užitka i bola.

Odjednom se maknuo s kreveta. Žurno se razodjenuo. Na njegovim je prsima ugledala točno pravu količinu dlačica. Koža mu je bila napeta.

Mišići su se dovoljno isticali, ali ne previše. Imao je ravan trbuh. Njegov je penis agresivno stršio s mjesta na kojem su se spajali uski bokovi i snažna bedra.

Baš kad je jedno koljeno spustio na krevet, Tiel je sjela. Prstima je slijedila svilenkaste dlačice što su dijelile njegov trbuh na dva dijela i pošla dolje do gušćeg rasta. Njegov je ud bio topao, tvrd, živ; vršak baršunast. Bez imalo ustručavanja dopustio joj je da ga proučava.

Tada ga je obujmila rukama oko bokova i stisnula ga uza se, tako da je glavu pritisnula uz donji dio njegovih prsa, a ud se ugnijezdio između njezinih dojki. To je bio divan osjećaj.

No trenutak kasnije, Doc je zastenjao: – Tiel... Blago ju je spustio natrag na krevet. Nagnuo se nad nju i skinuo joj gaćice. Trenutak je zastao, a pogled mu se usredotočio na nju. Sagnuo se i poljubio je tik iznad stidnih dlačica. To je bio lijeni, seksi, vlažan poljubac koji ju je potaknuo da posegne za njim s otvorenom žudnjom.

Ispružio se na njoj. Njezina su se bedra razdvojila. Zavukao joj je ruke ispod leđa i stisnuo je uza se.

I tada je ušao u nju.

Ležali su nagi i isprepleteni, čak i bez plahte kojom bi se pokrili. Klimatizacijski je uređaj hladio malenu sobu, ali je njihova koža isijavala vrelinu.

Tiel se doista osjećala grozničavo. Ležala je ispružena na njemu, položivši mu glavu na prsa, prebacivši ruku oko njegova struka, priljubivši koljeno uz njegove prepone. Disao je ravnomjerno i zadovoljno, lijeno joj milujuć kosu.

– Mislio sam da sam te povrijedio. – Povrijedio me? – promrmlja Tiel. – Viknula si.

Da. Kod prvog prodora. Sad se sjetila. Zagnjurila je lice u njegova prsa i mazila ga usnama. – Jer je bilo tako dobro.

Čvršće ju je zagrlio. – Meni također. Ona stvar što je radiš...

– Kakva stvar? – Ona stvar.

– Ja ne radim nikakvu stvar.

Otvorio je oči i nasmiješio se. – O da, radiš. – Doista?

– Hmm. I fantastično je.

Porumenjevši, ponovno je spustila obraz na njegova prsa. – Pa, hvala.

– Bilo mi je zadovoljstvo. – Iscrpljena sam.

– I ja.

– Ali ne želim spavati. – Ni ja.

Prošlo je nekoliko trenutaka, vrijeme slatkih razmišljanja. Na koncu je Tiel položila ruke na njegovu prsnu kost i oslonila se bradom na njih. – Doc?

– Hmm.

– Spavaš li? Smijem li te nešto pitati? – Izvoli.

– Što mi to radimo?

Otvorio je samo jedno oko kako bi je pogledao. – Želiš li znanstveni naziv, pristojno izražavanje, ili mogu koristiti žargon dvadeset prvog stoljeća?

Namrštila se na njegovo zadirkivanje. – Mislila sam...

– Znam što si mislila. – Otvorio je i drugo oko i nakrivio glavu na jastuku kako bi je bolje vidio.

– Baš ono što si ranije rekla, Tiel. Uvjeravamo jedno drugo da smo živi. Nije baš tako neobično da ljudi žele seks nakon doživljaja u kojem im je život bio u opasnosti. Ili nakon bilo kakvog podsjećanja na njihovu smrtnost, sprovoda na primjer. Seks je stopostotna potvrda da si živ.

– Doista? Pa, to je najfantastičnije dokazivanje nagona za preživljavanjem što sam ga ikad iskusila. – Tiho se nasmijao. No Tiel je utihnula, zamislila se. Lagano je puhala u dlačice koje su je škakljale po usnama. – Zar je to bilo samo to?

Prstom joj je podigao bradu tako da je ponovno gledala u njega. – Bilo bi jako komplicirano sve što bi se među nama razvilo, Tiel.

– Zar još uvijek voliš Shari?

– Volim lijepe uspomene na nju. Također mrzim one bolne. No ako pokušavaš reći da sam opsjednut njezinim duhom, uvjeravam te da nisam. Moj odnos s njom, dobar, loš ili ravnodušan, ne bi me spriječio u ostvarivanju nove veze.

– Ponovno bi se oženio?

– Želio bih. Kad bih volio neku ženu, želio bih s njom stvoriti zajednički život, a za mene to podrazumijeva brak. – Malo kasnije, Doc upita: Što je s tvojim sjećanjima na Johna Malonea?

– Poput tvojih, gorkoslatka. Imali smo gotovo bajkovitu ljubav. Vjerojatno smo se previše rano vjenčali, obuzeti strašću, prije nego smo se doista upoznali. Da on nije poginuo, tko zna? Karijere bi nas možda s vremenom odvele u različitim i nepomirljivim pravcima.

– Ovako će ostati u tvom sjećanju kao požrtvovni princ na bijelom konju.

– Ne, Doc. Ni ja nisam opsjednuta duhom bez mane. – Što je s onim Joeom?

– Onaj Joe je oženjen – podsjeti ga Tiel. – Ali da nije?

Trenutak je razmislila o Josephu Marcusu, a zatim je odmahнула glavom. – Vjerojatno bismo neko vrijeme bili zajedno, a tada bi se to razvodnilo. On je bio zanimacija, a ne prava ljubav. Ništa ozbiljno, vjeruj mi. Jedva ga se sjećam.

Malo se podigla i prešla mu rukama niz prsa. – S druge strane, tebe ću se sjećati. Izgledaš točno onako kako sam te zamišljala.

– Zamišljala si me nagoga? – Priznajem.

– Kada?

– Kad si prvi put ušao u prodavaonicu, mislim. Neodređeno sam pomislila: Opa. Ovaj je slastan. – Ja sam slastan?

– Veoma slastan.

– Pa, hvala vam, gospođo – reče Doc, govoreći pretjerano otegnutim glasom. Spustivši pogled na njezine dojke, doda: – I vi prilično ukusno izgledate.

– O, kladim se da to kažeš svim curama koje ti jašu na krilu.

Smiješeći se, posegnuo je za pramenom njezine kose i protrljao je među prstima. Njegov se osmijeh polako opustio, a potom je ozbiljnijim tonom rekao: – Mnogo smo toga zajedno proživjeli, Tiel. Porodaj. Blizinu smrti. Napeti sati tijekom kojih nismo znali kako će se stvari razvijati. Takva trauma djeluje na ljude. Veže ih.

Ponavljao je ono što je ona ranije mislila o toj temi. No nije joj baš laskalo što on njihovu uzajamnu privlačnost pripisuje isključivo traumi, ili što tjelesnu žudnju ublažava pragmatičnim, znanstvenim objašnjenjem.

Što bi bilo da su se sinoć upoznali na nekom primanju? Ne bi bilo nikakvih iskrica, nikakve vreline, a sad ne bi bili zajedno u krevetu. Zapravo joj je baš to govorio. Ako je ovo za njega samo ilustracija psihološkog fenomena, nema smisla odgađati neizbježno zbogom.

Čestitam, Doc. Ti si moj prvi – i vjerojatno zadnji – momak za jednu noć. Za jedno jutro.

Počela je ustajati, ali je on iskoristio njezin pokret i povukao je na sebe tako da se sasvim ispružila na njemu, a njezine su noge ležale između njegovih.

– Unatoč opasnosti što nam je svima prijetila, povremeno sam imao nevjerojatno žive maštarije o ovome.

Našla je toliko glasa da je uspjela izustiti: – O ovome?

Rukama joj je prešao niz leđa, preko stražnjice i po stražnjim dijelovima bedara, koliko god je mogao dosegnuti. – O tebi.

Podigao je ramena kako bi je mogao poljubiti. U početku je poljubac bio spor i metodičan, a jezikom je polako milovao njezina usta dok joj je rukama nastavio milovati leđa, od ramena do bedara.

Poželjela je prestati. Zapravo je to činila. Kad je osjetio vibracije toga, njegov je poljubac postao strastveniji. Rukama joj je pokrio stražnjicu i čvrsto je stisnuo uza svoju erekciju. Provokativno se trljala o njega. Tiho je izgovorio neku prostotu, ali je to zvučilo erotično. Kliznuo je rukama niz njezina bedra i razdvojio ih.

Zatim je opet bio u njoj; puni, teški, željeni pritisak. Ispunjavao je više od njezina tijela. Ispunjavao je nepriznatu potrebu koju je veoma dugo nosila u sebi. Pružajući joj više od golemog zadovoljstva. Pružajući joj osjećaj ispunjenja i uspjeha što joj čak ni njezini najuspjeliji radovi nisu mogli dati.

Kretali su se u savršenom ritmu. Nije mogla prodrijeti onako duboko kako je željela, a on je zasigurno osjećao isto. Jer kad je svršio, posesivno ju je držao uza se, ostavljajući tragove prstiju na njezinoj koži. Zagnjurila je lice u udubinu ispod njegova ramena i zubima zahvatila dio mesa.

To je bio dugotrajni, spori, slatki orgazam. Ono što je zatim uslijedilo bilo je jednako dugotrajno, sporo i slatko.

Tiel je bila tako potpuno opuštena, ispunjena, te se osjećala kao da se rastopila i postala dio njega. Nije mogla razlikovati svoju kožu od njegove. Nije ni željela. Nije se čak ni pomaknula kad je povukao plahtu i deku da bi ih pokrio. Tako je usnula, dok se on još uvijek nalazio u njezinoj nutrini, a uho joj je počivalo na njegovom srcu.

– Tiel? – Hmm?

– Tvoja budilica.

Mrzovoljno je nešto progundala i zavukla šake dublje u toplinu ispod njegovih ruku.

– Moraš ustati. Helikopter se vraća po tebe, sjećaš se?

Sjetila se. Ali nije to željela. Željela je ostati točno ovdje gdje jest, barem još idućih deset godina. Toliko će joj trebati da nadoknadi besanu noć. Toliko će joj trebati da se nasiti Doca.

– Hajde. Ustaj. – Lagano ju je pljesnuo po stražnjici. – Moraš se malo urediti prije nego stigne šerif Montez.

Stenjući, otkotrljala se s njega. Zijevnula je i pitala: – Kako znaš za naš dogovor?

– Rekao mi je. Tako sam znao gdje ću te naći. Upitno ga je pogledala, a on reče: – Da, znao je da ja želim znati. Jesi li to htjela čuti?

– Da.

– Mi smo prijatelji. Katkad igramo poker. On zna moju priču, zašto sam preselio ovamo, ali dobar je kad treba čuvati tajne.

– Čak i od FBI-a.

– Pitao je može li on uzeti moju izjavu, a Calloway je pristao. Imao je pune ruke posla. Prebacio je noge preko ruba kreveta. – Imaš li nešto protiv da ja prvi odem u kupaonicu? Bit ću brz.

– Samo izvoli.

Kad se sagnuo da podigne svoje bokserice, opazio ju je s rukama iznad glave, izvijenih leđa, kako se lijeno proteže. Sjeo je na rub kreveta, pogleda uprtog u njezine dojke. Pomilovao je uzdignutu bradavicu. – Možda ne želim da uđeš u taj helikopter.

– Zamoli me da ne uđem, pa možda neću. – Ušla bi.

– Moram – žalosno reče Tiel.

Uzdahnuvši, povukao je ruku. – Da. – Ustao je i otišao u kupaonicu.

– Možda bih te mogla – Tiel šapne samoj sebi nagovoriti da podeš sa mnom.

Iz kovčega je izvadila komplet grudnjaka i gaćica, te ih navukla, a baš je kanila odjenuti hlače kad je osjetila kako je Doc promatra.

Okrenula se, sa spremnim sugestivnim smiješkom i dosjetkom o voajerima. No njegov izraz lica nije pozivao na to. Zapravo, praktički se zajapurio od bijesa.

Zbunila se i otvorila usta da bi pitala što nije u redu kad je on ispružio ruku. Na dlanu mu je ležao maleni kasetofon. Bio je u džepu njezinih hlača što ih je, zajedno s drugom prijavom odjećom, ostavila na poklopcu zahodske školjke. Maknuo je odjeću i našao kasetofon.

Zacijelo joj se na licu ocrtavala krivnja jer je palcem ljutito pritisnuo tipku i njegov je glas prekinuo tišinu. – Na primjer, bolnica je popustila pod pritiskom lošeg publiciteta. Lošeg publiciteta što su ga stvorili i njegovali ljudi poput vas.

Na isti je način zaustavio kasetu i bacio kasetofon na krevet. – Uzmi ga. – Prezirno pogledavši zgužvanu posteljину, dodao je: – Zaslužila si.

– Doc, slušaj. Ja...

– Dobila si ono što si htjela. Dobru priču. Odgurnuo ju je u stranu, podigao je svoje traperice i ljutito ih navukao.

– Hoćeš li prestati s izražavanjem opravdanoga gnjeva i slušati?

Zamahnuo je rukom prema inkriminirajućem kasetofonu. – Dovoljno sam čuo. Jesi li sve uspjela snimiti? Sve sočne detalje iz mogeg osobnog života? Čudi me da si ovoliko otezala. Pomislio bih da ćeš trčati natrag do Dallasa, ako je potrebno, samo da bi počela slagati sav dobar materijal što si ga prikupila o meni.

Zakopčao je gumbe na hlačama i pograbio košulju s poda. – O, ne, čekaj. Najprije si se željela pojebati. Nakon što se Joe, kako se već zove, pokazao gnjidom, tvoj je ego trebalo ojačati.

Uvreda ju je zapekla, a ona je reagirala uzvratajući udarac. – Tko je došao u čiju sobu? Nisam ja tebe slijedila. Ti si došao ovamo, sjećaš se?

Psovao je jer nije mogao naći drugu čarapu. Navukao je čizmu na bosu nogu.

– Niti sam ja kriva da si ti dobar materijal za priču – viknula je.

– Ne želim biti materijal za priču. Nikad to nisam želio.

– Šteta, Doc. Jesi. Jednostavno jesi. Nekoć zloglasan, sada si junak. Noćas si spašavao živote. Misliš li da će to proći nezapaženo? Ona djeca i njihovi roditelji pričat će o Docu. Kao i ostali taoci. Svaki izvjestitelj koji zasluženno dobiva plaću nastojat će iskopati činjenice. Čak te ni tvoj prijatelj Montez neće moći zaštititi od publiciteta. Dospio bi u vijesti bez obzira na sve. No budući da je Doc tajanstveni dr. Bradley Stanwick, ti si velika vijest. Golema vijest. Ponovno je pokazao prema kasetofonu. – Ali ti si ih sve pobijedila, zar ne? Imaš li još jedan kasetofon ispod kreveta? Jesi li se nadala da ćeš me navesti na šaputanje na jastuku?

– Idi dovraga.

– Od tebe se svašta može očekivati. – Radila sam svoj posao.

– A ja sam mislio da povjerljivo razgovaramo. Ali ti ćeš to upotrijebiti, zar ne? Ono što sam mislio da ti govorim u povjerenju?

– Prokleta si u pravu, hoću!

Čeljust mu se grčila od gnjeva. Nekoliko ju je sekundi bijesno promatrao, a zatim se žustrim koracima uputio prema vratima. Tiel je jurnula za njim, uhvatila ga za ruku i okrenula k sebi. – To bi moglo biti najbolje od svega što ti se ikada dogodilo.

Istrgnuo je ruku iz njezina stiska. – Ne vidim kako bi to bilo moguće.

– Moglo bi te prisiliti da se suočiš s činjenicom da si pogriješio kad si pobjegao. No... noćas zamuckivala je u žurbi da ga uvjeri prije nego ode. – Rekao si Ronnieju da ne može bježati od svojih problema. Da bijeg nije nikakvo rješenje. Ali nisi li ti baš to učinio?

– Preselio se ovamo i zakopao glavu u pijesak zapadnog Texasa, odbijajući prihvatiti ono za što si znao da je istina. Da si darovit iscjelitelj. Da možeš nešto napraviti. Da jesi nešto napravio. Za pacijente i obitelji suočene sa smrtnom presudom osiguravao si pomilovanja. Sam Bog zna što bi mogao učiniti u budućnosti.

– Ali zbog svog ponosa, ljutnje i razočaranja što su ti ga priredili kolege, ti si sve to napustio. Bacio si dijete zajedno s vodom od kupanja. Ako te ova priča ponovno dovede pod svjetlost reflektora, ako postoje izgledi da će ti to biti motiv za vraćanje praksi, onda ću prije završiti u paklu nego se za to ispričavati.

Okrenuo joj je leđa i otvorio vrata. – Doc? – kriknula je.

Ali on je samo rekao: – Tvoj prijevoz je stigao.

17. poglavlje

Tielin pregradak u redakciji bio je katastrofalno neuredan. Obično je uvijek bilo tako, ali sada više nego inače. Primila je stotine poruka, dopisnica i pisama od kolega i gledatelja, koji su joj čestitali na izvrsnom izvještavanju o slučaju Davison-Dendy i na herojskoj ulozi što ju je odigrala u tome. Mnoge je tek trebalo otvoriti. Na njezinom su se stolu nalazile svakojake hrpe poruka.

Nije bilo dovoljno površina za smještaj brojnih cvjetnih aranžmana dostavljenih tijekom proteklog tjedna, pa ih je podijelila po uredima i konferencijskim salama u zgradi.

Vern i Gladys su joj poslali tortu od sira kojom bi se mogla nahraniti gomila ljudi. Osoblje u redakciji obilno se počastilo, a još je ostalo više od polovice.

Kao što se očekivalo, bila je u središtu pozornosti, i to ne samo na lokalnoj razini. Intervjuirali su je novinari iz svjetskih novinskih organizacija, uključujući CNN i Bloomberg. Zahvaljujući privlačnom ljudskom elementu, ljubavnoj priči, rođenju djeteta i dramatičnom raspletu, priča je pobudila zanimanje televizijskih auditorija diljem svijeta.

Lokalni trgovci automobilima ponudili su joj snimanje reklame za njih, ali je to odbila. Časopisi za žene predlagali su članke o svemu i svačemu, od tajne njezina uspjeha do uređenja stana. Bila je neslužbena Žena tjedna.

A nikad se nije jasnije osjećala.

Uzaludno se trudila raščistiti svoj pisaci stol kad joj se Gully pridružio. – Hej, mala.

– Ostatak torte odnijela sam u kantu i ostavila ga ondje da se svi mogu poslužiti.

– Uhvatio sam zadnji komad.

– Tvoje mi arterije nikad neće oprostiti.

– Jesam li ti rekao kako si sjajan posao obavila? – To je uvijek lijepo čuti.

– Sjajan posao.

– Hvala. Ali nekako me je iscijedio. Umorna sam. – Tako i izgledaš. Zapravo, izgledaš poput pregažena govna. – Dobacila mu je opaki pogled preko ramena. – Samo kažem ono što vidim.

– Zar ti majka nikad nije rekla da je neke stvari bolje zadržati za sebe?

– Što ti je?

– Rekla sam ti, Gully, ja sam...

– Nisi samo umorna. Znam kako izgleda umor, a to nije ovako. Trebala bi blistati poput božićnog drvca. Nisi normalna, hiperaktivna, žustra kao inače. Je li riječ o Lindi Harper? Jesi li uvrijeđena jer te je preduhitrila i ukrala dio tvoje grmljavine?

– Ne. – Metodički je otvorila još jednu omotnicu i pročitala poruku. Volim vaše izvještaje na televiziji. Vi ste moj uzor. Želim biti baš kao i vi kad odrastem. Sviđa mi se i vaša frizura.

Gully reče: – Ne mogu vjerovati da u slavnom Docu nisi prepoznala dr. Bradleyja Stanwicka.

– Hmm.

Gully je nastavio ne obazirući se na njezin nedostatak zanimanja. – Reći ću to drukčije. Ne vjerujem da u njemu nisi prepoznala dr. Bradleyja Stanwicka.

Promjena Gullyjeva tona bila je očita i nikako je nije mogla zanemariti. Odložila je pisamce djevojčice koja se predstavila kao Kimberly, učenica petog razreda, i polako okrenula prema Gullyju.

Dugo ju je promatrao. Njezin pogled nije skrenuo. Ništa nisu govorili.

Na koncu je prešao rukom preko lica, a mlohava se koža natezala poput gumene maske iz Noći vještica. – Pretpostavljam da si imala svoje razloge iz kojih si štitila njegov identitet.

– Zamolio me je da to učinim.

– Oh. – Udario se dlanom po čelu. – Naravno! Što je meni? Subjekt priče kaže: Ne želim biti na televiziji, i prirodno, ti si izbacila važan element priče.

– Tvoja emisija vijesti time nije ništa izgubila, Gully. – Loše raspoložena, ustala je i počela trpati osobne stvari u torbicu pripremajući se za odlazak. – Linda je to otkrila. Dakle, zašto se žališ?

– Zar sam se žalio? Jesi li me čula da se žalim? – Meni je tako zvučilo.

– Samo me zanima zašto je moja najbolja izjaviteljica zakazala.

– Nisam...

– Zakazala si! Vrhunski. Želim znati zašto. Naglo se okrenula k njemu. – Jer je postalo... Prestala je vikati, uspravila se, duboko udahnula i završila mnogo blažim tonom. – Komplicirano.

– Komplicirano.

– Komplicirano. – Posegnula je iza njega za svojom jaknom, skinula je s kukice na zidu i navukla je, izbjegavajući njegov prodorni pogled. – To je nešto kao Duboko Grlo.

– Nije nimalo slično Dubokom Grlu, koji je bio izvor informacija. Bradley Stanwick je bio aktivan sudionik. Subjekt u tome. Prava lovina.

– To je razlika o kojoj bismo jednom trebali raspraviti. Drugi put. Kad ne budem pred odlaskom na odmor.

– Dakle, ipak ideš? – Pošao je za njom kad je izašla iz pregratka i počela se probijati kroz redakciju prema stražnjem dijelu zgrade.

– Potreban mi je odmor više nego ikad. Odobrio si moj zahtjev za slobodne dane.

– Znam – svadljivo će Gully. – Ali sam se predomislio. Znaš o čemu sam razmišljao? Mislio sam da bi trebala napraviti pilot-emisiju Nine Live. Taj liječnik za rak koji je postao kauboj bio bi fantastičan prvi gost. Navedi ga na razgovor o istraživanju o smrti njegove žene. Koji je njegov stav prema eutanaziji? Je li napravio eutanaziju?

– Imao je motiv za to, ali nije to učinio.

– Vidiš? Već imamo provokativni dijalog. Mogao bi slijediti razgovor o njegovoj ulozi u pat-poziciji. Bilo bi sjajno! Tu bismo pilot-emisiju mogli pokazati šefovima. Možda je emitirati kao specijalni izvještaj jedne večeri nakon vijesti. To bi bila tvoja karta za mjesto voditeljice emisije Nine Live.

– Nemoj zadržavati dah, Gully. – Gurnula je teška vrata što su vodila do parkirališta zaposlenika. Asfalt je bio vruć poput tignja.

– Zašto ne? – Slijedio ju je van. – To si željela, Tiel. Za to si radila. Bit će bolje da zgrabiš priliku jer ti je još uvijek netko može oteti. Mogli bi emisiju dati Lindi, pogotovo ako ikad saznaju da si cijelo vrijeme znala za Stanwicka. Odgodi ovo putovanje dok se to ne riješi.

– A tada neću moći otići jer će se održavati sastanci o emisiji. – Odmahnula je glavom. – Ne, Gully. Odlazim.

– Ne razumijem te. Je li to PMS, ili tako nešto? Nije se uvrijedila, već mu se nasmiješila.

– Umorna sam od svega toga, Gully. Dosta mi je stalnog natjecanja za položaj i paranoje što je to donosi. Uprava zna što mogu učiniti. Svjesni su moje popularnosti kod gledatelja, a sad je veća nego ikad. Imaju godine moga rada, gledanosti i nagrada, a sve ih to može podsjetiti na činjenicu da sam ja najbolji izbor za taj posao.

Otvorila je vrata automobila i bacila torbicu unutra. – Javit će im se moj agent dok me nema. Nine Live će biti uvjet za moj ugovor. Ne dobijem li emisiju, neću ga potpisati. A primila sam barem stotinjak drugih ponuda tijekom proteklog tjedna.

Nagnula se naprijed i poljubila ga u obraz, koji je omlohavio od zaprepaštenja. – Volim te, Gully. Volim svoj posao. Ali to je posao; više nije moj život.

Jednom se zaustavila na putu iz grada, kraj kontejnera za smeće iza jednog supermarketa. Unutra je bacila dvije stvari. Jedna je bila snimljena audiokaseta. Druga je bila dvosatna videosnimka iz Gladysine i Vernove kamere.

Tiel je psovala beznadno zapleteni povraz. – Prokletstvo!

– Ne grizu?

Mislila je da je sama, pa je poskočila i istodobno se hitro okrenula. Osjetila je slabost u koljenima kad ga je ugledala. Nehajno se naslonio na deblo, a njegovo visoko, vitko tijelo i kaubojska odora savršeno se uklapala u krajolik.

– Nisam znao da znaš pecati – primijetio je. Prevalio je sav ovaj put da bi razgovarao o pecanju? Dobro. – Očito ne znam. – Ispružila je zapleteni povraz i namrštila se. – No budući da bi čovjek to trebao raditi kad iza njegovog apartmana teče bistri planinski potok... Doc, što radiš ovdje?

– Dobre vijesti o Ronnieju, je li?

Ronnie Davison više nije bio u kritičnom stanju. Ako se nastavi tako oporavljati, za nekoliko će se dana moći vratiti kući. – Veoma dobre vijesti. O Sabri također. Ona se već vratila u Fort Worth. Sinoć sam s njom razgovarala telefonom. Ona i njezina majka će odgajati Katherine. Ronnie će je moći posjećivati kad god bude htio, ali su odlučili odgoditi vjenčanje za nekoliko godina. Bez obzira na ishod njegovih zakonskih zavrzlama, složili su se da će čekati i vidjeti može li njihova veza izdržati test vremena.

– Pametna djeca. Ako je u redu, dogodit će se. – Tako oni razmišljaju.

– Pa, Dendy može biti sretan što ga neće optužiti za umorstvo.

– Ne, ali deseci svjedoka vidjeli su da ga je pokušao počiniti. Nadam se da će ga zatvoriti na mnogo godina.

– Slažem se. Zamalo je nekoliko ljudi umrlo zbog njega.

Razgovor je nakon toga zamro. Tišinu je ispunjavao cvrkut ptica i neprekidni, prijateljski žubor potoka. Kad je pritisak u Tielinim prsima postao nepodnošljiv, opet je pitala: – Što radiš ovdje?

– Dobio sam tortu od sira od Verna i Gladys.

– I ja sam je dobila. – Golemu.

– Divovsku.

Osjećajući se glupo sa štapom za pecanje u ruci, spustila ga je na tlo, ali je odmah požalila što je to učinila. Sad nije imala što raditi s rukama, koje su odjednom djelovale nevjerojatno veliko i zamjetljivo. Zavukla ih je u stražnje džepove na trapericama. – Ovo je krasno mjesto, zar ne?

– Svakako. – Kad si stigao?

– Prije oko sat vremena. – Oh.

Zatim s mukom ponovno upita: – Doc, što radiš ovdje?

– Došao sam ti zahvaliti.

Sagnula je glavu i zagledala se u svoja stopala. Tenisice su joj utonule u blato korita. – Nemoj. Zahvaljivati mi, želim reći. Nisam mogla iskoristiti snimku. Imala sam i video. Iz Gladysine videokamere. Kvaliteta snimke nije bila naročito dobra, ali nitko drugi na svijetu nije to imao.

Duboko je udahnula, pogledala ga, a zatim opet sagnula glavu. – Ali ti si bio na snimci. Prepoznatljiv. A nisam te željela iskorištavati nakon... nakon onoga što se dogodilo u motelu. Tada je postalo osobno. Nisam mogla iskorištavati tebe bez da iskoristim i dio sebe. Zato sam ih bacila. Nitko ih nikad nije ni vidio ni čuo.

– Hmm. Pa, nisam ti na tome zahvaljivao.

Naglo je podigla glavu. – Ha?

– Gledao sam tvoje izvještaje o događaju, i bili su sjajni. Doista tako mislim. Izuzetno televizijsko novinarstvo. Zasluguješ sve pohvale što si ih dobila. Cijenim što si naše privatne

razgovore takvima i zadržala. Imala si pravo kad si govorila o izloženosti. To se moralo dogoditi s tvojom pomoći ili bez nje. Sad mi je to jasno.

Jednom u životu, nije imala što reći.

– Došao sam ti zahvaliti jer si me natjerala da sam sebe dobro pogledam. Svoj život. Kako sam ga potratio. Nakon Sharine smrti i svega što je uslijedilo trebala mi je samoća, vrijeme i prostor da razmislim o svemu, iznova procijenim. Za to mi je trebalo... recimo šest mjeseci. Ostatak vremena radio sam točno ono što si rekla, skrivao se. Kažnjavao se. Izabrao sam kukavički izlaz.

Pritisak što je u njoj rastao više nije bila napetost, već emocije. Možda ljubav. U redu, ljubav. Željela mu je prići, zagrliti ga, ali je također željela čuti što on ima reći. Štoviše, imao je potrebu to reći.

– Vraćam se. Protekli sam tjedan proveo u Dallasu i razgovarao s nekim liječnicima i znanstvenicima, novopridošlima koji dijele moj agresivni pristup borbi protiv te stvari, liječnicima koji su se umorili od bezbrojnih povjerenstava i legalnih savjetovanja potrebnih za dobivanje odobrenja za primjenu novog načina liječenja kada pacijent pati, a sve su druge mogućnosti iskorištene. Željeli bismo medicinu uzeti iz ruku odvjetnika i birokrata i vratiti je liječnicima. Zato ćemo osnovati grupu, udružiti svoje prihode i specijalnosti... – Oštro ju je pogledao. – Zar plačeš?

– Sunce mi tuče u oči.

– Oh. Dobro. To sam ti došao reći. Ekonomično, učinkovito, što je ležernije mogla, obrisala je suze iz očiju. – Nisi morao prevaliti sav taj put. Mogao si mi poslati E-mail, ili me nazvati.

– To bi također bilo kukavički. Osjećao sam potrebu da ti to kažem osobno, licem u lice.

– Kako si znao gdje ćeš me naći?

– Bio sam u televizijskoj postaji. Razgovarao sam s Gullyjem, koji me je također zamolio da ti prenesem poruku. – Kratko je kimnula i time mu pokazala da sluša. – Rekao je: Recite joj da nisam glupa. Upravo sam shvatio što znači komplicirano. Ima li to smisla?

Nasmijala se. – Ima.

– Hoćeš li mi objasniti?

– Možda kasnije. Ako ostaješ.

– Ako ti neće smetati moje društvo. – Mislim da ga mogu podnijeti.

Uzvratio joj je smiješkom, ali je njegov osmijeh nestao i ponovno se uozbiljio. – Oboje smo prilično odani svom poslu, Tiel.

– Vjerujem da je to dio privlačnosti. – Neće biti lako.

– Ništa što je vrijedno nije lako.

– Ne znamo kamo će nas to odvesti.

– Ali znamo čemu se nadamo. Također znamo da nas nikamo neće odvesti ako ne pokušamo.

– Volio sam svoju ženu, Tiel, a ljubav može boljeti.

– Ako nema ljubavi, još više boli. Možda možemo naći način da se volimo bez da boli.

– Bože, želim te dotaknuti.

– Doc – promrmljala je. Zatim se nasmijala. – Bradley? Brad? Kako ću te zvati?

– Zasad je dovoljno jednostavno Dođi ovamo. Zatim je prešao razdaljinu koja ih je dijelila.

K R A J

For more books visit us at:

---> www.crostuff.net <---

If you have problem with my book, tell me:

crostuff-knjige@net.hr